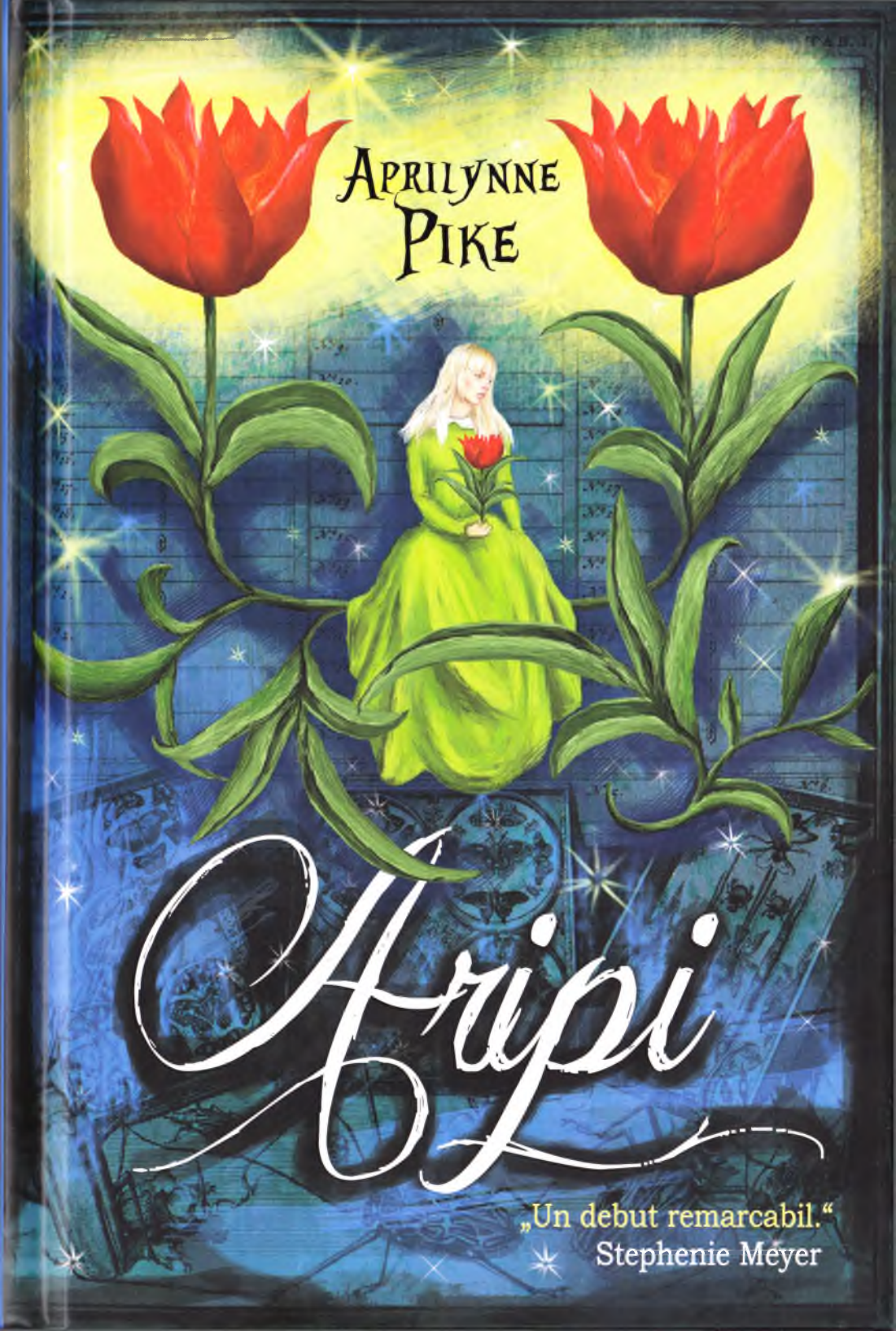
APRILYNNE PIKE
Aripi
„Un debut remarcabil.“
Stephenie Meyer

„Laurel privea fascinată chestiile acelea deschise. Erau înspăimântător de frumoase – o frumusețe imposibil de exprimat în cuvinte. Se întoarse din nou spre oglindă și privi de-o parte și de alta a capului. Păreau ca niște aripi..."

Laurel crede că este o liceană ca oricare alta, dar are câteva particularități pe care nu și le poate explica: nu suportă soarele, nu-i este frig niciodată și preferă să-și petreacă timpul în aer liber. Mai mult decât atât, într-o zi se întâmplă ceva cu adevărat straniu: o floare cu petale ca niște aripi îi înflorește pe... spate, iar ea descoperă că nu este o ființă omenească și că nimic din viața ei nu este ceea ce pare. Pe măsură ce încearcă să deslușească adevărul asupra propriei identități, Laurel se vede pusă în fața unei noi încercări: pentru a-și păstra casa și familia și pentru a proteja tărâmul zânelor, Avalon, tânăra fată trebuie să înfrunte un inamic puternic.

Tot ceea ce știați despre zâne se va schimba pentru totdeauna după ce citiți această nouă serie plină de suspans și de magie. Continuarea în cartea a doua, *Iluzii.*

Bestseller internațional

Roman publicat în 30 de țări

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-600-740-5
9 786066 007405

LITERA
radio 21

APRILYNNE PIKE

Aripi

APRILYNNE PIKE

Aripi

Traducere din limba engleză
Mihaela Alexandrescu şi Laura Frunză

LITERA®

Wings
Aprilynne Pike
Copyright © 2009 Aprilynne Pike

LITERA®
Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 54 83 72;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Aripi
Aprilynne Pike

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Silvia Dumitrache
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PIKE, APRILYNNE
Aripi / Aprilynne Pike; trad.: Mihaela Alexandrescu şi Laura Frunză. – Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-600-740-5

I. Alexandrescu, Mihaela (trad.)
II. Frunză, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Capitolul 1

Pantofii lui Laurel clămpăneau în ritm vesel în ciuda proastei ei dispoziţii. Elevii o priveau cu ochi curioşi în timp ce mergea pe holurile liceului Del Norte.

Nu există nimic mai rău decât să te afli tocmai în locul unde nu vrei să fii. Învăţatul la domiciliu funcţionase perfect pentru Laurel în ultimii zece ani; nu vedea nici un motiv pentru care acest lucru trebuia să se schimbe. Însă părinţii ei erau hotărâţi să facă totul aşa cum trebuie pentru singurul lor copil. Când avea cinci ani, lucrul acesta însemna să înveţe acasă, într-un orăşel. Se pare că, acum, că avea cincisprezece ani, lucrul acesta însemna să meargă la o şcoală de stat într-un oraş care era doar o idee mai puţin minuscul.

După ce-şi mai verifică o dată orarul, Laurel găsi laboratorul de biologie şi se grăbi să prindă un loc la geam. Dacă tot era obligată să stea înăuntru, atunci măcar voia să vadă afară. Restul clasei se umplu încet. Un băiat zâmbi în direcţia ei în timp ce se îndrepta spre partea din faţă a clasei, iar ea încercă să-i răspundă cu un zâmbet forţat. Speră ca el să nu creadă că se strâmbase.

Un bărbat înalt şi slab se prezentă ca fiind domnul James şi începu să împartă manuale. Laurel se apucă imediat să-l frunzărească pe al ei. Primele pagini erau cât se poate de clasice – clasificările plantelor şi ale animalelor, lucruri pe care le ştia deja –, apoi cartea începea să intre în anatomia de bază a omului. Deşi lucrurile i se păreau cunoscute, mama ei era, în mod cert, mai degrabă botanist decât biolog, aşa că Laurel era sigură că era măcar cu puţin în urmă faţă

de restul clasei. Pe la pagina optzeci, textul începu să semene cu o limbă străină. Laurel bombăni pe sub mustaţă. Avea să fie un semestru tare lung.

În timp ce domnul James făcea prezenţa, Laurel recunoscu vreo câteva nume din primele ore avute în dimineaţa aceea, însă avea să treacă mult timp până să reuşească să asocieze măcar jumătate dintre ele cu feţele care o înconjurau. Se simţea pierdută în mijlocul mării de copii necunoscuţi.

Mama ei o asigurase că *fiecare* boboc avea să se simtă la fel – la urma urmei, era prima zi de liceu şi pentru ei –, însă nimeni altcineva nu mai părea pierdut sau speriat. Poate că, după ani de zile de mers la o şcoală de stat, te obişnuiai să te simţi pierdut şi speriat.

Se făcu linişte în clasă, iar Laurel coborî brusc cu picioarele pe pământ când profesorul îi repetă numele.

–Prezent, spuse ea repede.

Se auziră chicoteli înăbuşite în clasă, iar Laurel se lăsă să alunece puţin în banca sa, aşteptând ca profesorul să continue să strige catalogul.

Dar lucrul acesta nu se întâmplă.

–Laurel Sewell? întrebă domnul James. Eşti fiica lui Jacob Sewell?

–Nu, pe tatăl meu îl cheamă Mark. De-abia ne-am mutat aici.

Se foi în timp ce domnul James o studie pe deasupra ochelarilor, apoi, într-un final, acesta trecu la următorul nume.

Laurel răsuflă uşurată şi scoase caietul, încercând să atragă cât mai puţin posibil atenţia asupra ei.

Încercă să se concentreze în timp ce profesorul explica materia pentru semestrul acela, însă era distrasă de ceilalţi elevi. Îi privea cu atenţie, străduindu-se să reţină caracteristici care să-i deosebească. Se tot uita fără să vrea

în dreptul băiatului care-i zâmbise mai devreme şi fu nevoită să-şi înăbuşe un zâmbet larg atunci când observă că şi el trăgea cu ochiul la ea.

Când domnul James le dădu liber în pauza de prânz, Laurel îşi băgă recunoscătoare cartea în geantă.

–Salut.

Ridică privirea. Era băiatul care o tot privise. Primul lucru care-i atrase atenţia la el au fost ochii. Erau de un albastru-deschis care contrasta cu nuanţa măslinie a tenului său. Culoarea părea neobişnuită, dar nu în sensul rău al cuvântului. Oarecum exotic. Părul lui de un şaten-deschis, uşor ondulat şi destul de lung îi aluneca pe frunte într-o curbă delicată.

–Tu eşti Laurel, corect?

Dedesubtul ochilor lui regăseai un zâmbet cald, dar relaxat, care dezvelea nişte dinţi foarte drepţi.

Probabil că a purtat aparat dentar, gândi Laurel în timp ce îşi trecu fără să vrea limba peste propriii ei dinţi, destul de drepţi şi ei. Din fericire pentru ea, îi avea aşa de la natură.

–Mda. Vocea i se opri în gât şi tuşi, simţindu-se ca o idioată.

–Eu sunt David. David Lawson. Voiam... voiam să te salut. Şi ce să zic, bine ai venit în Crescent City!

Laurel schiţă un uşor zâmbet forţat.

–Mersi, spuse ea.

–Vrei să stai cu mine şi cu prietenii mei la prânz?

Părea drăguţ, însă ea se săturase să stea înăuntru.

–Sincer, mă gândeam să-mi caut un loc afară. Făcu o pauză. Mersi, oricum.

–Sună bine afară. Vrei să vin cu tine?

–Pe bune?

–Sigur. Am pachetul de prânz în rucsac, deci sunt pregătit. Şi, în plus, spuse el ridicându-şi rucsacul pe un umăr, n-ar trebui să stai singură în prima ta zi.

–Mersi, spuse ea după o uşoară ezitare. Mi-ar face plăcere.

Ieşiră pe terenul din spate şi găsiră un loc cu iarbă care nu era prea umedă. Laurel îşi întinse geaca pe jos şi se aşeză pe ea; David rămase îmbrăcat.

–Nu ţi-e frig? întrebă el, uitându-se neîncrezător la pantalonii ei scurţi de blugi şi la bluza fără mâneci.

Îşi scoase pantofii şi-şi îngropă degetele în iarba deasă.

–Nu mi se face frig prea des, cel puţin, nu aici. Dacă mergem undeva unde ninge, atunci sunt vai de capul meu. Dar vremea asta este perfectă pentru mine. Zâmbi stângaci. Mama mea îmi spune în glumă că am sânge rece.

–Norocoaso. Eu m-am mutat aici din L.A. cam acum cinci ani, şi tot nu m-am obişnuit cu temperatura.

–Nu e chiar *aşa* de frig.

–De acord, spuse David zâmbind, dar nici cald nu poţi să spui că e. După primul nostru an petrecut aici, m-am uitat peste arhiva meteo; ştiai că diferenţa dintre temperatura medie în iulie şi cea din decembrie este de doar paisprezece grade? *Asta* chiar că-i aiurea de tot. David scoase un sendviş şi nişte cartofi prăjiţi; Laurel scoase o cutie de Sprite şi o caserolă cu o salată mixtă.

Rămaseră în linişte, în timp ce David îşi mânca sendvişul, iar Laurel îşi tot înţepa salata cu furculiţa.

–Mama mi-a pus o prăjitură în plus, spuse David rupând tăcerea. O vrei tu? Scoase o prăjitură frumoasă cu glazură albastră. E făcută în casă.

–Nu, mersi.

David se uită cu inima îndoită la salata ei şi, apoi, la prăjitură.

–Oh, OK.

Laurel îşi dădu seama ce credea David şi oftă. Oare de ce asta era prima concluzie pe care se grăbea toată lumea s-o tragă? În mod sigur nu era singura persoană din lume căreia

chiar îi plăceau, pur şi simplu, legumele. Laurel bătu cu o unghie în cutia de Sprite.

–Nu e dietetic.

–N-am vrut să...

–Sunt vegetariană, îl întrerupse Laurel. Destul de strictă, de fapt.

–Oh, serios?

Ea dădu din cap, după care râse forţat.

–Nu poţi spune vreodată c-ai mâncat prea multe legume, corect?

–Presupun că nu.

Când tăcerea a început să fie stânjenitoare, David îşi drese glasul şi întrebă:

–Şi, când v-aţi mutat aici?

–În mai.

–Uau, deci ai fost aici toată vara? Nu te-am mai văzut prin preajmă.

Laurel ridică din umeri.

–Am lucrat mult la magazinul tatălui meu. E proprietarul librăriei din centru.

–Serios? întrebă David. Am intrat acolo săptămâna trecută. E un magazin super. Totuşi, nu-mi aduc aminte să te fi văzut acolo.

–Asta e din vina mamei mele. M-a târât toată săptămâna prin oraş să cumpărăm rechizite.

David râse.

–N-am mai făcut asta de un car de ani. Cred că de prin şcoala primară.

–Acesta este primul an când nu învăţ la domiciliu, aşa că mama este convinsă că nu am destule rechizite.

–Ai învăţat la domiciliu?

–Mda. Anul ăsta mă obligă să ies în lume.

El râse, apoi spuse pe un ton menit s-o tachineze, dar având şi o notă de seriozitate:

–Ei bine, mă bucur c-au făcut-o. Se uită o secundă la sendvişul lui înainte să întrebe: Ţi-e dor de oraşul unde stăteai?

–Uneori. Ea zâmbi discret. Dar e plăcut aici.

–Aveai mulţi prieteni?

–Nu chiar. Însă Orick este un oraş foarte mic. Cam de cinci sute de locuitori.

–Uau, chicoti el. L.A. este doar cu puţin mai mare de-atât.

Ea râse şi se înecă cu sucul.

David păru că vrea să o mai întrebe ceva, însă sună de intrare şi, în loc să facă asta, zâmbi.

–Putem să repetăm experienţa şi mâine? Ezită o secundă, după care adăugă: Poate cu prietenii mei?

Primul instinct al lui Laurel fu să-l refuze, însă se simţise bine în compania lui David. Şi, în plus, încă unul dintre motivele pentru care mama ei insistase ca ea să meargă la o şcoală de stat anul acesta era să socializeze mai mult.

–Sigur, spuse ea înainte să-i piară curajul. Sună bine.

–Super. El se ridică şi-i întinse mâna. O trase în picioare şi zâmbi strengăreşte o secundă. Deci, ce să zic, ne mai vedem.

Ea îl privi cum se îndepărtează. Geaca şi pantalonii lejeri arătau cam ca ai tuturor, însă avea o siguranţă în felul de a merge care-l deosebea de restul. Laurel era invidioasă pe mersul lui încrezător.

Poate într-o zi.

*

Laurel îşi aruncă rucsacul pe bufet şi se prăbuşi într-un scaun de bar. Mama ei îşi ridică privirea de la pâinea pe care o frământa.

–Cum a fost la şcoală?

–Naşpa.

Mâinile i se opriră.

–Vorbeşte frumos, Laurel.

–Păi aşa a fost. Şi nu există cuvânt mai bun care să descrie experienţa.

–Trebuie să ai răbdare, draga mea.

–Toată lumea se uită la mine ca şi cum aş fi o ciudată.

–Se uită la tine pentru că eşti nouă.

–Sunt diferită.

Mama ei zâmbi larg.

–Şi chiar ai vrea să fii la fel?

Laurel îşi dădu ochii peste cap, însă fu nevoită să recunoască faptul că mama ei avea dreptate. O fi fost ea şcolită la domiciliu şi puţin protejată, însă ştia că seamănă mult cu adolescenţii din reviste şi de la televizor.

Şi-i plăcea lucrul acesta.

Adolescenţa fusese blândă cu ea. Pielea ei aproape translucidă nu suferise de pe urmele acneei, iar părul ei blond nu fusese niciodată uleios. Era o fată mică şi suplă de cincisprezece ani, cu o faţă perfect ovală şi ochii de un verde-deschis. Fusese mereu slabă, însă nu exagerat de slabă, şi chiar căpătase ceva forme în ultimii câţiva ani. Avea picioare lungi şi mergea cu graţia unei dansatoare, în ciuda faptului că nu luase niciodată lecţii de dans.

–Am vrut să spun că *mă îmbrac* diferit.

–Ai putea să te îmbraci şi tu ca toată lumea dacă ai vrea.

–Mda, dar poartă toţi bocanci şi blugi strâmţi, şi trei tricouri unul peste altul.

–Aşa, şi?

–Nu-mi plac hainele strâmte. Mă mănâncă pielea de la ele şi mă fac să mă simt ciudat. Şi acum, serios, cine *ar prefera* să poarte bocanci? Oribil.

–Atunci, îmbracă-te cu ce vrei. Dacă hainele tale sunt un motiv suficient de bun să îndepărteze nişte posibili prieteni, atunci nu sunt genul de prieteni pe care ţi i-ai dori.

Sfat tipic pentru o mamă. Drăguţ, sincer şi absolut inutil.

–E mult zgomot acolo.

Mama ei se opri din frământat şi-şi dădu bretonul din ochi, lăsându-şi o urmă de făină pe frunte.

–Draga mea, doar nu te aştepţi ca într-un liceu întreg să fie la fel de linişte cum era acasă doar cu noi două. Fii şi tu rezonabilă.

–Sunt rezonabilă. Nu mă refer la zgomotele necesare; aleargă pe acolo ca nişte maimuţe sălbatice. Ţipă şi râd, şi se vaită cât îi ţin puterile. *Şi* se pupă pe la dulapuri.

Mama ei puse o mână în şold.

–Altceva?

–Da. Holurile sunt întunecate.

–Nu sunt întunecate, spuse mama ei pe un ton uşor dojenitor. Am făcut turul întregii şcoli săptămâna trecută cu tine, iar pereţii sunt albi.

–Dar nu sunt geamuri, ci doar neoanele alea îngrozitoare. Sunt atât de artificiale şi nu intră deloc lumină naturală pe holuri. Sunt pur şi simplu... întunecate. Mi-e dor de Orick.

Mama ei începu să modeleze aluatul în franzele.

–Spune-mi ceva de bine despre ziua de azi. Vorbesc serios.

Laurel se duse spre frigider.

–Nu, spuse mama ei, ridicând o mână s-o oprească. Spune-mi ceva bun mai întâi.

–Ăăă... am cunoscut un băiat drăguţ, spuse ea, trecând pe lângă braţul mamei ei şi luându-şi un suc. David... David nu mai ştiu cum.

Fu rândul mamei ei să-şi dea ochii peste cap.

–Sigur că da. Ne mutăm într-un oraş nou, te dau la o şcoală nou-nouţă şi prima persoană pe care pui ochii este un băiat.

–Nu e chiar aşa.

–Glumesc.

Laurel rămase în tăcere, ascultând cum aluatul de pâine se lovea de blatul mesei.

–Mamă?

–Da?

Laurel trase adânc aer în piept.

–Chiar trebuie să mă duc în continuare?

Mama ei îşi frecă tâmplele.

–Laurel, am mai avut discuţia asta o dată.

–Dar...

–Nici un dar. Nu am de gând să ne certăm iar pe tema asta. Se aplecă peste masă, cu faţa aproape de a lui Laurel. Nu mă mai simt în stare să-ţi fiu profesoară. Să-ţi spun drept, probabil că ar fi trebuit să te dau la şcoală de la gimnaziu. Doar că era aşa departe de Orick, iar tatăl tău deja făcea naveta şi... în fine. A venit timpul.

–Dar ai putea să comanzi un program din acela de învăţat la domiciliu. Am căutat pe net, spuse Laurel repede când mama ei începuse să vorbească. Nu trebuie să predai tu cu adevărat. Materialul acoperă totul.

–Şi cât costă? spuse Sarah încet, însă cu o sprânceană ridicată ascuţit.

Laurel tăcu.

–Ascultă, spuse mama ei după o pauză, putem să ne mai gândim la asta peste câteva luni dacă încă mai urăşti şcoala. Dar, până când nu vindem casa din Orick, nu avem bani pentru nimic în plus. Ştii şi tu asta.

Laurel îşi coborî privirea spre masă, cu umerii căzuţi.

Principalul motiv pentru care se mutaseră în Crescent City era faptul că tatăl ei cumpărase o librărie pe strada

Washington. Pe la începutul anului, trecuse cu maşina pe aici şi văzuse anunţul cu „De vânzare" pe o librărie care urma să fie închisă. Laurel îşi aminti că-i auzise pe părinţii ei discutând săptămâni întregi despre cum să facă să cumpere librăria – un vis comun al lor încă de când se căsătoriseră –, însă nu le ieşeau niciodată socotelile.

Apoi, pe la sfârşitul lui aprilie, un tip pe nume Jeremiah Barnes l-a abordat pe tatăl lui Laurel în Eureka, unde lucra el, spunând că este interesat de proprietatea din Orick. Tatăl ei venise acasă practic sărind în sus de bucurie. Restul lucrurilor s-au derulat cu aşa o repeziciune, încât Laurel abia dacă-şi putea aminti ce s-a întâmplat mai întâi. Părinţii ei au petrecut câteva zile la banca din Brookings şi, la începutul lui mai, librăria era a lor şi se mutau din căsuţa lor din Orick într-o casă şi mai mică din Crescent City.

Dar lunile au trecut şi lucrurile încă nu se finalizaseră cu domnul Barnes. Până la concretizarea lor, stăteau prost cu banii, tatăl ei lucra peste program la librărie, iar Laurel era obligată să meargă la liceu.

Mama ei îi acoperi mâna cu palma ei caldă şi încurajatoare.

–Laurel, în afară de costuri, vei avea nevoie să înveţi să te descurci cu lucruri noi. Îţi va prinde bine. La anul, poţi să faci ore suplimentare şi să intri într-o echipă sau într-un club. Toate astea dau tare bine pe cererea de intrare la facultate.

–Ştiu. Dar...

–Eu sunt mama, spuse ea cu un rânjet care-i înmuie tonul ferm. Şi eu spun să mergi la şcoală.

Laurel pufni a indignare şi începu să se joace cu degetul de-a lungul chitului dintre plăcile blatului de bucătărie.

Ceasul ticăia zgomotos, în timp ce mama lui Laurel băgă tăvile la cuptor şi setă cronometrul.

–Mamă, mai avem compot de piersici făcut de tine? Mi-e foame.

Mama ei se holbă la Laurel.

–Ţi-e foame?

Laurel desena cu degetul vârtejuri pe condensul de pe cutia de suc, evitând privirea mamei ei.

–Mi s-a făcut foame azi, după-amiază. La ultimele ore.

Mama ei încerca să nu facă mare caz din asta, însă amândouă ştiau că era un lucru ieşit din comun. Lui Laurel i se făcea foame rareori. Părinţii ei o bătuseră la cap ani întregi cu privire la obiceiurile ei alimentare. Mânca la fiecare masă ca să le facă lor voia, însă nu era ceva ce simţea că avea nevoie şi, cu atât mai puţin, să-i placă.

Acesta era motivul pentru care mama ei fusese, în sfârşit, de acord să ţină în permanenţă frigiderul aprovizionat cu Sprite. Critica aspru efectele negative, încă nedovedite, ale acidului carbonic; însă nu avea cum să nege faptul că fiecare cutie avea 140 de calorii. Lucru care însemna cu 140 de calorii mai mult decât apa. Cel puţin, în felul acesta, ştia că Laurel asimila mai multe calorii în organism, chiar dacă erau „goale".

Mama ei se grăbi spre cămară să ia o sticlă de compot de piersici, temându-se probabil că Laurel ar putea să se răzgândească. Ghiorăielile neobişnuite din stomacul lui Laurel începuseră în timpul orei de spaniolă, cu douăzeci de minute înainte să se sune de ieşire. Mai păliseră puţin în drum spre casă, însă nu dispăruseră.

–Poftim, spuse ea punând un bol în faţa lui Laurel. Apoi se întoarse, lăsându-i lui Laurel un minimum de intimitate. Laurel se uită la vas. Mama ei mersese la sigur – o jumătate de piersică şi cam o jumătate de ceaşcă de suc.

Mâncă fructul cu înghiţituri mici, uitându-se la spatele mamei ei, aşteptând ca ea să se întoarcă şi să tragă cu ochiul. Dar mama ei se ţinu ocupată cu vasele şi nu se uită

nici măcar o dată. Cu toate astea, Laurel simţi ca şi cum pierduse o bătălie imaginară, aşa că, atunci când termină, îşi trase rucsacul de pe masă şi ieşi în vârful picioarelor din bucătărie, înainte ca mama ei să apuce să se întoarcă.

Capitolul 2

Se sună de ieşire de la ora de biologie, iar Laurel se grăbi să îndese cartea malefică în rucsac cât putu de adânc.

–Cum a fost ziua a doua?

Laurel ridică privirea şi-l văzu pe David aşezat invers pe scaunul din faţa mesei de laborator.

–A fost bine. Cel puţin îşi auzise numele din prima strigare a catalogului la toate orele de până acum.

–Eşti gata?

Laurel încercă să zâmbească, însă gura ei nu se supuse. Ieri păruse o idee bună când fusese de acord să ia prânzul cu David şi cu prietenii lui. Însă teama pe care o simţea în piept la gândul că avea să se întâlnească acum cu un grup total de necunoscuţi o făcea să bată în retragere.

–Mda, spuse ea, dar îşi dădu seama că tonul ei nu suna convingător.

–Eşti sigură? Pentru că nu eşti obligată.

–Nu, sunt sigură, spuse ea repede. Lasă-mă doar să-mi iau lucrurile. Îşi strânse încet caietul şi creioanele. Când dădu pe jos unul dintre creioane, David îl luă şi i-l întinse. Ea trase de el, însă David nu-i dădu drumul până când ea nu se uită la el.

–Nu muşcă, spuse el cu seriozitate. Promit.

David monopoliză toată conversaţia pe hol, flecărind despre nimic important, până când intrară în cantină şi făcu semn cu mâna unui grup mic de la capătul unei mese lungi şi subţiri.

–Haide, spuse el, punându-i o mână pe talie.

I se păru puţin ciudat să o atingă cineva în felul acela, însă era şi surprinzător de încurajator. O conduse pe culoarul aglomerat, după care, imediat ce ajunseră la masă, îşi lăsă mâna în jos.

–Sal'tare, băieţi, ea este Laurel.

David îi prezentă pe toţi, însă, cinci secunde mai târziu, Laurel nu ar fi fost în stare să repete nici un nume. Se aşeză pe un loc liber lângă David şi încercă să prindă frânturi din conversaţia din jurul ei. Scoase absentă o cutie de suc, o salată de căpşune şi spanac şi jumătatea de piersică în suc pe care i le pusese mama ei la pachet în dimineaţa aceea.

–O salată? Este ziua lasagna şi tu mănânci o salată?

Laurel cercetă cu privirea pe fata cu păr şaten şi creţ, care avea în faţa ei o tavă plină cu prânzul de la şcoală.

David vorbi repede, oprind-o pe Laurel din orice tentativă de răspuns pe care ar fi putut-o avea.

–Laurel este vegetariană, e foarte strictă.

Fata se uită în jos, cu o sprânceană ridicată, la jumătatea mică de piersică.

–Mie mi se pare că e mai mult decât vegetariană. Vegetarienii nu mănâncă lucruri gen pâine?

Laurel zâmbi forţat.

–Unii, da.

David îşi dădu ochii peste cap.

–Apropo, persoana aceasta care te interoghează este Chelsea. Bună, Chelsea.

–Mie mi se pare că eşti la un fel de megadietă, spuse Chelsea, ignorând salutul lui David.

–Nu chiar, pur şi simplu asta îmi place să mănânc.

Laurel o privi pe Chelsea cum se uită la salata ei şi simţi că urmau să apară şi mai multe întrebări. Probabil că mai bine spunea ea toată povestea decât să răspundă la douăzeci de întrebări.

–Sistemul meu digestiv nu suportă mâncarea normală foarte bine, spuse ea. Mi se face rău de la orice în afară de fructe simple şi de legume.

–Ce ciudat! Cine poate să trăiască doar cu verzituri? Ai fost la vreun doctor cu problema asta? Pentru că...

–Chelsea?

David vorbi pe un ton ascuţit, însă încet. Laurel se îndoi că-l mai auzise cineva de la masa aceea. Ochii de un căprui-închis ai lui Chelsea se măriră puţin.

–Oh, iartă-mă. Zâmbi şi i se lumină toată faţa. Laurel se trezi zâmbindu-i înapoi. Mă bucur să te cunosc, spuse Chelsea. Apoi, se întoarse la mâncarea ei şi nu mai aruncă nici măcar o privire spre mâncarea lui Laurel.

Pauza de prânz era de doar douăzeci şi opt de minute – am spune scurtă, după standardele tuturor –, însă, astăzi, părea să dureze la nesfârşit. Cantina era extrem de mică, iar vocile se loveau de pereţi ca mingile de ping-pong, luându-i cu asalt urechile. I se părea că toată lumea ţipă la ea în acelaşi timp. Câţiva dintre prietenii lui David încercară să o implice în conversaţie, însă Laurel nu se putea concentra, în condiţiile în care temperatura din cameră părea să crească cu fiecare minut care trecea. Nu înţelegea de ce nimeni nu mai observa lucrul acesta.

În dimineaţa aceea, alesese să poarte un tricou cu mânecă, în loc de maiou, pentru că se simţise atât de ieşită din comun cu o zi în urmă în topul ei sumar. Însă acum începu să o strângă aşa de tare la gât, încât i se părea că poartă un guler colant. Un guler colant *strâns*. Când, într-un final, se sună de intrare, zâmbi şi îşi luă la revedere, dar ieşi pe uşă înainte ca David să apuce s-o prindă.

Merse cu viteză până la baie, îşi lăsă geanta pe jos, la baza pervazului, şi îşi scoase faţa la aer. Trase adânc în piept

aerul rece şi sărat şi îşi flutură tricoul în faţă, încercând să lase adierea vântului să-i atingă cât mai mult din corp. Greaţa uşoară care-i umpluse stomacul în timpul prânzului începu să dispară şi, după ce plecă din baie – lăsându-şi timp cât să alerge până la ora următoare –, se simţi puţin mai bine.

După ore, se îndreptă încet spre casă. Soarele şi adierea vântului o înviorară şi-i alungară complet senzaţia de greaţă din stomac. Cu toate acestea, când şi-a ales ţinuta în dimineaţa următoare, a revenit la bluza tip maiou.

La începutul orei de biologie, David se aşeză pe scaunul de lângă ea.

–Te deranjează dacă stau aici? întrebă el. Deja se aşezase; nu ar fi putut protesta nici dacă ar fi vrut. Nu că ar fi vrut.

Laurel dădu din cap în semn că nu.

–Fata care stă aici de obicei îşi petrece toată ora desenând inimioare pentru un băiat pe nume Steve. Mă amuză puţin.

David râse.

–Probabil că este vorba despre Steve Tanner. Este superpopular.

–Presupun că toată lumea se îndrăgosteşte de persoana cea mai cunoscută. Îşi scoase manualul şi găsi pagina al cărei număr domnul James îl scrisese pe tablă.

–Vrei să iei prânzul cu mine şi azi? Şi cu prietenii mei, adăugă el repede.

Laurel ezită. Îşi închipuise că avea s-o invite, însă nu reuşise încă să găsească o metodă să-l refuze fără să-i rănească sentimentele. Îl plăcea mult. Şi îi plăcuse şi pe prietenii lui – pe cei pe care reuşise să-i audă în ciuda zgomotului.

–Nu cred, începu ea. Eu...

–Din cauza lui Chelsea? Nu a vrut să te facă să te simţi prost din cauza prânzului tău; pur şi simplu, aşa e ea, sinceră

tot timpul. De fapt, dacă te obişnuieşti cu stilul ei, e cam ca o gură de aer proaspăt.

–Nu, nu e din cauza ei, prietenii tăi sunt, cu toţii, foarte drăguţi. Dar nu pot... nu pot să suport cantina. Dacă tot sunt obligată să stau toată ziua înăuntru, am nevoie să-mi petrec pauza de prânz afară. Presupun că, pentru că am avut atâta libertate cât am învăţat acasă în ultimii zece ani, îmi e greu să renunţ atât de repede la asta.

–Deci toată lumea a fost OK? îi şopti el când domnul James ceru linişte în clasă.

Laurel dădu din cap în semn că da.

–Atunci, e în regulă dacă vin şi ei afară să mănânce cu noi?

Laurel tăcu, ascultând începutul lecţiei despre încrengături.

–Ar fi plăcut, îi şopti ea, într-un final.

Când se sună de ieşire, David spuse:

–Ne vedem acolo. Mă duc doar să le spun celorlalţi unde suntem, ca să vină şi ei dacă vor.

Laurel se îndreptă spre locul unde ea şi David mâncaseră cu două zile în urmă. Chiar şi după trei zile, şcoala începuse să devină mai familiară; nu se mai simţea pierdută şi chiar şi mulţimea de oameni care fusese atât de copleşitoare luni nu mai era, astăzi, atât de rea.

Imediat ce găsi un petic de iarbă potrivit, Laurel se aşeză şi-l aşteptă pe David să se întoarcă. După numai câteva minute, îl văzu în fruntea a vreo zece elevi. Nu toată lumea venise cu el, însă grupul era considerabil. Se aşezară într-un cerc asimetric şi începură toţi să vorbească repede, cu uşurinţă, la fel cum făcuseră cu o zi în urmă.

Laurel nu prea ştia la ce să se aştepte de la Chelsea după ziua de ieri, însă aceasta era toată un zâmbet când se trânti jos, lângă ea.

Exact cum spusese şi David, sinceritatea lui Chelsea era şi revigorantă, şi amuzantă. Scotea pe gură tot ce-i trecea prin cap. Au fost, la început, câteva momente jenante când Chelsea a tachinat-o pe Laurel cu privire la faptul că învăţase la domiciliu şi când a scos în evidenţă că a veni în maiou şi în pantaloni scurţi la şcoală era aproape ca şi cum ar fi fost în costum de baie. Dar, pe de altă parte, şi lui David i-a spus că nu i-ar strica nişte gel în păr şi l-a informat pe un tip pe nume Max că avea să rămână corigent la engleză dacă ea nu-i împrumuta notiţele ei şi anul acesta, aşa că Laurel nu se simţi hărţuită.

Până la sfârşitul prânzului, Laurel reuşi să reţină cel puţin jumătate dintre numele colegilor şi chiar participase la vreo câteva discuţii. Chelsea şi David au venit cu ea la următoarea oră şi i se păru natural să meargă alături de ei. Când David făcu o glumă cu privire la domnul James, râsul lui Laurel răsună pe holuri. Pentru prima oară de când plecase din Orick, Laurel simţi că aparţine unui loc.

Capitolul 3

Următoarele săptămâni de şcoală trecură mai repede decât şi-ar fi putut imagina Laurel după acele prime zile stânjenitoare. Avusese noroc că-l cunoscuse pe David; stăteau des împreună la şcoală şi avea şi o oră comună cu Chelsea. Nu lua niciodată prânzul singură şi simţea că ajunsese în punctul în care putea să-i numească prieteni cel puţin pe Chelsea şi pe David. Şi orele erau în regulă. Era ceva nou să se aştepte de la ea să înveţe la fel de repede ca restul elevilor, însă Laurel începea să se obişnuiască.

Începuse să se acomodeze în Crescent City. Sigur că era mai mare decât Orick, însă era totuşi destul spaţiu liber şi nici una dintre clădiri nu era mai înaltă de două etaje. Peste tot creşteau pini înalţi şi copaci de foioase, chiar şi în faţa magazinului alimentar. Iarba de pe peluze era deasă şi verde, iar florile creşteau pe agăţătoarele care şerpuiau pe aproape toate clădirile.

În septembrie, într-o zi de vineri, Laurel se ciocni de David chiar atunci când ieşi în grabă pe uşă de la ora de spaniolă, ultima pe ziua respectivă.

–Iartă-mă, îşi ceru scuze David, punându-i o mână pe umăr ca să nu se dezechilibreze.

–Nu-i nimic. N-am fost eu atentă.

Trecu o clipă, iar privirile lor se întâlniră. Laurel zâmbi timid, până când realiză că-i stătea în cale.

–Oh, iartă-mă, spuse ea, dându-se deoparte din prag.

–Ăăă, de fapt... pe tine te căutam.

Părea emoţionat.

–OK. Eu trebuie doar să... Ridică manualul. Trebuie să pun asta în dulap.

–Vin cu tine.

–Super.

Merseră spre dulapul lui Laurel, iar ea îşi puse manualul de spaniolă, îşi scoase manualul de istorie şi încuie. Zâmbi şi se uită întrebătoare la David.

–Mă întrebam dacă ai vrea, poate, să-ţi petreci după-amiaza cu mine.

Zâmbetul îi rămăsese încă pe faţă, însă simţi cum fluturii i se instalau în stomac. Până acum, prietenia lor se rezumase strict la şcoală; Laurel realiză brusc faptul că nu era foarte sigură de ce-i plăcea lui David să facă atunci când nu-şi mânca prânzul sau lua notiţe. Dar posibilitatea de a afla îi trezi brusc interesul.

–Ce vrei să faci?

–Sunt nişte pădurici în spatele casei mele şi, din moment ce-ţi place să stai afară, m-am gândit să mergem la o plimbare. Este un copac supertare pe care m-am gândit că ţi-ar plăcea să-l vezi. De fapt, sunt doi copaci, însă o să înţelegi tu după ce vezi. Adică, normal, dacă vrei.

–Bine.

–Pe bune?

Laurel zâmbi.

–Sigur că da.

–Super. Se uită în capătul holului, spre uşile din spate. E mai uşor dacă ieşim prin spate.

Laurel îl urmă pe David prin holul aglomerat şi ieşiră în aerul proaspăt de septembrie. Soarele se chinuia să răzbată prin ceaţă, iar aerul era răcoros şi încărcat de umiditate. Laurel îşi puse geaca şi se bucură că în ziua aceea alesese să poarte pantaloni trei sferturi în loc de unii scurţi.

–Pare că se schimbă anotimpul. Ca şi cum astăzi ar fi, oficial, prima zi de toamnă.

David îşi încheie geaca.

–Cam aşa ceva.

Traversară terenul de fotbal din spatele şcolii până ce ajunseră la strada principală, după care o luară pe o străduţă.

–Stai departe? întrebă Laurel.

–Nu, doar la vreo două străzi de aici.

Aerul era rece, iar vântul bătea dinspre vest, aducând cu el briza înţepătoare şi sărată a oceanului. Laurel inspiră adânc, bucurându-se de aerul de toamnă, în timp ce intrau într-un cartier liniştit, cam opt sute de metri la sud de casa lui Laurel.

–Şi locuieşti cu mama ta? întrebă ea.

–Da. Tata şi-a luat tălpăşiţa când aveam nouă ani. Aşa că mama şi-a terminat studiile şi ne-am mutat aici.

–Cu ce se ocupă?

–E farmacist la Medicine Shoppe.

–Oh, râse Laurel. Ce coincidenţă!

–De ce?

–Mama mea este maestră în remedii naturiste.

–Cum adică?

–Adică, practic, face toate medicamentele din plante. Ba chiar cultivă şi ea unele dintre produse. N-am luat niciodată nici un medicament, nici măcar un paracetamol.

David se holbă la ea.

–Îţi baţi joc de mine!

–Nu. Mama mea face chestii pe care le folosim în locul medicamentelor.

–Mama mea ar lua-o razna. Ea crede că există o pastilă pentru orice.

–Mama *mea* crede că doctorii nu fac altceva decât să te omoare.

–Cred că mamele noastre ar avea ce să înveţe una de la alta.

Laurel râse.

–Probabil.

–Deci mama ta nu merge niciodată la doctor?

–Niciodată.

–Şi vrei să spui că ai fost născută acasă?

–Sunt adoptată.

–Oh, serios? Tăcu pentru câteva momente. Ştii cine sunt părinţii tăi adevăraţi?

Laurel râse înfundat.

–Nu.

–Ce ţi se pare amuzant în asta?

Laurel îşi muşcă buza.

–Promiţi să nu râzi?

David ridică mâna, prefăcându-se serios.

–Jur.

–Cineva m-a lăsat într-un coş chiar în pragul uşii părinţilor mei.

–Nu se poate! Acum chiar că-ţi baţi joc de mine.

Laurel ridică o sprânceană la el.

David făcu o pauză.

–Pe bune?

Laurel dădu din cap.

–Am fost un copil lăsat în coş. Totuşi, nu eram chiar bebeluş. Aveam cam trei ani şi mama zice că dădeam din picioare şi că încercam să ies când au răspuns la uşă.

–Deci erai o copiliţă? Ştiai să vorbeşti?

–Da. Mama chiar a spus că aveam un accent ciudat, pe care l-am mai păstrat cam un an de zile după aceea.

–Hmm. Şi nu ştiai de unde veneai?

–Mama spune că ştiam cum mă cheamă, dar nimic în plus. Nu ştiam de unde eram sau ce s-a întâmplat. Nu-mi mai aminteam nimic altceva.

–Ăsta-i cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit în viaţa mea.

–A fost mare tevatură din punct de vedere legal. După ce părinţii mei s-au hotărât să mă adopte, au angajat un detectiv particular să-mi caute mama naturală şi tot felul de chestii cu privire la custodia temporară şi altele. A durat peste doi ani până să se rezolve totul.

–Ai locuit la orfelinat sau ceva de genul ăsta?

–Nu. Judecătorul care se ocupa de caz a fost destul de cooperant, aşa că m-a lăsat să locuiesc cu ei în tot acest timp. Totuşi, un asistent social ne vizita în fiecare săptămână, iar părinţii mei n-au avut voie să mă scoată din ţară până la vârsta de şapte ani.

–Ciudat. Te întrebi vreodată de unde provii?

–Înainte mă întrebam. Dar, fiindcă n-am primit nici un răspuns, de la o vreme, a devenit ciudat să mă mai gândesc la asta.

–Dacă ai avea posibilitatea să afli cine sunt părinţii tăi adevăraţi, ai face-o?

–Nu ştiu, spuse ea băgând mâinile în buzunare. Probabil că da. Dar îmi place viaţa mea. Nu-mi pare rău că am nimerit să locuiesc cu mama şi cu tata.

–Asta-i supertare. David arătă spre o alee. Pe aici. Ridică privirea spre cer. Pare c-o să plouă în curând. Hai să ne lăsăm rucsacurile şi să sperăm că avem timp să vedem copacul.

–Asta-i casa ta? E drăguţă. Treceau prin faţa unei case mici şi albe, cu o uşă de un roşu aprins; cârciumărese multicolore umpleau un strat întreg ce ajungea până în faţa casei.

–Ar face bine să fie, spuse David luând-o pe trotuarul din faţa casei. Am petrecut două săptămâni astă vară s-o zugrăvesc. Scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa. Înainte, era de un verde-maroniu îngrozitor.

Lăsară rucsacurile lângă uşa principală şi intrară într-o bucătărie frumoasă, dar decorată simplu.

–Te servesc cu ceva? întrebă David intrând în bucătărie şi deschizând frigiderul. Scoase o cutie de Mountain Dew şi luă o cutie de prăjiturele Twinkies din dulap.

Laurel se strădui să nu strâmbe din nas când văzu prăjiturelele şi se uită, în schimb, prin bucătărie. Descoperi un bol cu fructe.

–Pot să iau una din astea? întrebă ea arătând spre o pară verde şi proaspătă.

–Da. Ia-o cu tine. Ridică o sticlă de apă. Apă?

Ea rânji.

–Sigur că da.

Îşi puseră gustările în buzunare, iar David arătă spre uşa din spate.

–Pe aici.

Merseră până în spatele casei, iar el deschise uşa glisantă. Laurel păşi într-o curte bine îngrijită, însă împrejmuită.

–Mie mi se pare drum închis.

David râse.

–Poate pentru un ochi neavizat.

Ea-l urmă până la gardul de cărămidă, şi el, făcând o săritură rapidă, ajunse în vârf şi rămase cocoţat acolo.

–Haide, spuse el, întinzându-i mâna. Te ajut eu.

Laurel se uită şovăitoare la el, însă întinse mâna. Săriră gardul cu surprinzător de puţin efort.

Linia copacilor se ivi chiar după gard şi, astfel, cu doar o mică săritură, ajunseră într-o pădure cu frunze jilave şi veştede pe post de covor sub picioarele lor. Bolta deasă amortiza sunetul maşinilor din depărtare, în timp ce Laurel privea apreciativ în jur.

–E plăcut aici.

David ridică privirea cu mâinile în şolduri.

–Presupun că este. N-am fost eu niciodată un mare fan al naturii, însă găsesc aici plante variate la care pot să mă uit la microscop.

Laurel se uită pieziş la el.

–Ai un microscop al tău? Chicoti. Chiar că eşti un tocilar pasionat de ştiinţe.

David râse.

–Da, dar să ştii că şi pe Clark Kent l-au crezut toţi un tocilar, şi uite ce s-a dovedit a fi.

–Vrei să spui că eşti Superman? întrebă Laurel.

–Nu poţi să ştii niciodată, o tachină David.

Laurel râse şi privi în jos, intimidându-se brusc. Când ridică privirea, observă că David se uita la ea. Când privirile li se întâlniră, în poiană păru şi mai linişte. Îi plăcea felul în care o privea, cu ochii săi calzi şi cercetători. Ca şi cum ar fi aflat mai multe despre ea doar studiindu-i chipul.

După un moment lung, zâmbi puţin ruşinat şi arătă cu capul spre o cărare abia vizibilă.

–Copacul e pe aici.

O conduse pe o cărare ce şerpuia înainte şi înapoi aparent fără ţintă. Dar, după câteva minute, arătă spre un copac mare chiar dincolo de cărare.

–Uau, spuse Laurel. *Chiar că este* supertare. Erau, de fapt, doi copaci, un pin şi un arin care crescuseră foarte aproape unul de altul. Trunchiurile lor se uniseră şi crescuseră împreună, dând naştere unui copac căruia, pe o parte, îi creşteau ace, şi, pe cealaltă, frunze late.

–L-am descoperit acum câţiva ani, când m-am mutat aici cu mama.

–Şi tatăl tău unde este? întrebă Laurel, lăsându-se să alunece cu spatele pe un copac şi aşezându-se pe o grămadă moale de frunze. Scoase para din buzunar.

David râse gutural.

–În San Francisco. E avocat la o firmă mare.

–Îl vezi des? întrebă ea.

David se aşeză pe jos lângă ea, cu genunchiul lipit de coapsa ei. Ea nu se feri.

–O dată la două luni. Are un avion privat şi zboară pe terenul McNamara şi mă ia cu el în weekend.

–Mişto.

–Să zicem.

–Nu-ţi place de el?

David ridică din umeri.

–Nu e vorba de asta. Însă el ne-a părăsit pe noi şi n-a încercat niciodată să petreacă mai mult timp cu mine sau ceva de genul ăsta, şi atunci nu simt că sunt o prioritate pentru el, înţelegi ce zic?

Laurel dădu din cap.

–Îmi pare rău.

–Nu-i nimic. Ne distrăm mereu. Doar că, uneori, este cam ciudat.

Rămaseră în tăcere timp de câteva minute, poiana liniştită inducându-le o stare de relaxare. Dar, apoi, priviră amândoi în sus, când un tunet bubui în văzduh.

–Mai bine te-aş duce înapoi. O să înceapă să toarne cu găleata în curând.

Laurel se ridică şi-şi scutură pantalonii.

–Mulţumesc că m-ai adus aici, spuse ea, arătând spre copac. Chiar e supertare.

–Mă bucur că ţi-a plăcut, spuse David. Îi evită privirea. Dar, sincer..., nu ăsta era scopul.

–Oh. Laurel se intimidă brusc.

–Pe aici, spuse David, înroşindu-se puţin la faţă când se întoarse.

Se căţărară pe gard fix când primii stropi de ploaie începură să cadă.

–Vrei s-o suni pe mama ta să vină să te ia? întrebă David când intrară înapoi în bucătărie.

–Nu, mă descurc.

–Dar plouă. Vin cu tine.

–Nu, e bine aşa. Serios, îmi place să mă plimb prin ploaie.

David tăcu o secundă, după care spuse dintr-o suflare:

–Atunci pot să te sun? Poate mâine?

Laurel zâmbi.

–Sigur. Acum ar trebui să plec. Nu vreau ca mama să-şi facă griji.

–Sigur. Dar nu se dădu din pragul bucătăriei.

–Uşa e pe acolo, nu? întrebă ea cât de politicos posibil.

–Da. Doar că nu te pot suna dacă nu am numărul tău.

–Oh, iartă-mă. Scoase un creion şi-şi notă numărul pe un carnet de lângă telefon.

–Pot să ţi-l dau şi eu pe-al meu?

–Sigur că da.

Laurel începu să deschidă rucsacul, însă David o opri.

–Nu-ţi face griji cu privire la asta, spuse el. Uite.

David îi luă mâna într-a lui şi-şi scrise numărul de-a lungul palmei ei.

–Aşa nu rişti să-l pierzi, spuse el timid.

–Super. Vorbim mai târziu. Îi zâmbi cald şi larg înainte să iasă în ploaia deasă.

Odată ajunsă în stradă, suficient de departe încât casa să dispară din vedere, Laurel îşi dădu gluga la o parte şi îşi ridică faţa spre cer. Inspiră adânc, în timp ce ploaia îi picura pe obraji şi i se scurgea pe gât. Îşi întinse braţele cu palmele în sus, dar îşi aminti de numărul de telefon. Băgă mâna în buzunar şi grăbi pasul, zâmbind, în timp ce ploaia continua să cadă uşor pe capul ei.

Suna telefonul când Laurel intră în casă. Mama ei nu părea să fie acasă, aşa că Laurel alergă pe ultimele trepte ca să răspundă la telefon înainte să intre robotul.

–Alo? spuse cu răsuflarea tăiată.

–Oh, salut, eşti acasă. Aveam de gând să-ţi las un mesaj.

–David?

–Da. Bună. Iartă-mă că te sun aşa repede, spuse David, dar mă gândeam că avem lucrare de control la biologie săptămâna viitoare şi mi-am zis că poate ţi-ar plăcea să vii mâine pe la mine să învăţăm împreună.

–Pe bune? spuse Laurel. Ar fi super! Sunt aşa de stresată din cauza lucrării. Am senzaţia că nu ştiu decât jumătate din materie.

–Super. Tăcu. Nu e super că te stresezi, ci super că... în fine.

Laurel zâmbi larg la stângăcia lui.

–La ce oră?

–Când vrei tu. Nu fac nimic mâine în afară de treabă prin casă pentru mama.

–Bine. Te sun eu.

–Super. Ne vedem mâine.

Laurel îşi luă la revedere şi închise telefonul. Zâmbea, în timp ce sărea câte două scări o dată.

Capitolul 4

Sâmbătă dimineaţă, Laurel deschise ochii imediat ce răsări soarele. Nu o deranja, îi plăcea dimineaţa, întotdeauna îi plăcuse. De obicei, se trezea cam cu o oră înaintea părinţilor, lucru care îi dădea ocazia să se plimbe singură şi să se bucure de razele soarelui pe spate şi de adierea vântului pe obraji înainte să fie nevoită să petreacă ore întregi închisă în şcoală.

Îmbrăcă o rochie de vară şi scoase chitara veche a mamei ei din husă, înainte să se strecoare în linişte pe uşa din spate, să se bucure de tăcerea deplină a primelor ore ale dimineţii. Sfârşitul lui septembrie alungase dimineţile însorite şi luminoase şi adusese, în schimb, ceaţa care se ridica în rotocoale din ocean şi zăbovea peste oraş până spre începutul după-amiezii.

Se plimbă pe o cărare scurtă care şerpuia prin curtea din spate. În ciuda dimensiunii reduse a casei, terenul era destul de mare, iar părinţii lui Laurel se gândeau la posibilitatea să o mărească într-o zi. În curte erau câţiva copaci care umbreau casa, iar Laurel îşi petrecuse aproape o lună de zile ajutând-o pe mama ei să planteze straturi de flori şi plante căţărătoare pe toţi pereţii exteriori.

Casa lor se alinia într-un şir de case, aşa că aveau vecini de ambele părţi, însă, la fel ca în cazul multor case din Crescent City, aveau, în spatele caselor, zone cu pădurice. Aşa că, deşi, teoretic, terenul lor se întindea doar până la linia copacilor, Laurel se plimba, de obicei, dincolo de limita

aceasta, pe cărările întortocheate ale micii văi spre pârâul din mijlocul ei, paralel cu linia caselor.

Astăzi, rătăci de-a lungul pârâului şi se odihni pe mal. Intră cu picioarele în apa răcoroasă care dimineaţa era limpede şi rece, înainte ca gândacii de apă şi ţânţarii să iasă la iveală şi să împânzească suprafaţa în căutare de bucăţele de mâncare.

Laurel îşi fixă chitara pe un genunchi şi începu să zdrăngăne câteva acorduri la întâmplare, reuşind, după o vreme, să fredoneze un fel de melodie. Era plăcut să umple spaţiul din jurul ei cu muzică. Se apucase de cântat în urmă cu trei ani, când descoperise în pod chitara veche a mamei. Avea mare nevoie de nişte corzi noi şi de o acordare generală, însă Laurel o convinsese pe mama ei să o repare. Ea îi spusese că chitara îi aparţinea acum, însă Laurel încă o mai considera ca fiind a mamei ei; aşa, totul părea mai romantic. Ca o veche moştenire de familie.

O insectă îi ateriză pe umăr şi începu să-i coboare pe spate. Laurel o plesni, moment în care degetele ei dădură de ceva. Întinse braţul în spate încă puţin, să pună iar mâna pe acel ceva. Încă era acolo; o umflătură abia perceptibilă pe sub piele. Îşi întinse gâtul, însă nu văzu nimic dincolo de umăr. O atinse din nou, încercând să-şi dea seama ce era. Într-un final, se ridică frustrată şi se îndreptă spre casă în căutarea unei oglinzi.

Încuie uşa de la baie, se aşeză pe masca chiuvetei şi se suci până când reuşi să-şi vadă spatele în oglindă. Îşi trase în jos partea de sus a rochiei şi căută umflătura. Într-un final, reuşi să dea de ea chiar între omoplaţi – un cerc minuscul, care se îmbina cu pielea din jurul lui. Abia dacă se putea observa, însă, în mod clar, era acolo. Apăsă de probă – n-o durea, însă împunsătura îi provocă totuşi o furnicătură. Arăta ca un coş. *E liniştitor*, gândi Laurel confuză. *Într-un mod total neliniştitor.*

Laurel auzi paşii uşori ai mamei ei străbătând holul şi scoase capul pe uşa de la baie.

–Mamă?

–În bucătărie, strigă mama ei căscând.

Laurel îi urmă vocea.

–Am o umflătură pe spate. Poţi să te uiţi la ea? întrebă ea, întorcându-se.

Mama ei o apăsă uşor de câteva ori.

–E doar un coş, concluzionă ea.

–Aşa m-am gândit şi eu, spuse Laurel ridicând la loc partea de sus a rochiei.

–Ţie nu prea îţi ies coşuri. Ezită. Ţi-a venit... ştii tu?

Laurel clătină repede din cap.

–Doar o tentativă. Vocea îi era serioasă şi zâmbetul, ironic. Toate fac parte din pubertate, cum ai spus tu mereu. Se întoarse şi o zbughi înainte ca mama ei să apuce să-i mai pună vreo întrebare.

Când ajunse în camera ei, se aşeză pe pat şi pipăi umflătura micuţă. Se simţea ciudat de normal să aibă primul ei coş; ca un ritual de trecere. Nu avusese semnele pubertăţii descrise în cărţi. Nu avea niciodată coşuri şi, deşi sânii şi şoldurile i se dezvoltaseră cum trebuie – de fapt, un pic cam prea devreme –, la cincisprezece ani şi jumătate încă nu-i venise menstruaţia.

Mama ei o încuraja tot timpul, spunând că, fiindcă nu aveau nici cea mai mică idee despre trecutul medical al mamei ei biologice, nu puteau fi sigure că nu era o trăsătură de familie perfect normală. Dar îşi dădea seama că mama ei începuse să se îngrijoreze.

Laurel se îmbrăcă la fel ca de obicei, în maiou şi în blugi, şi dădu să-şi prindă părul în coadă. Apoi se gândi la petele iritate pe care le observa uneori la vestiar umplând spatele altor fete şi îşi lăsă părul desprins. În caz că umflătura urma să se transforme în ceva urât mai târziu.

Mai ales acasă la David. Ar fi tare naşpa.

Laurel luă un măr în timp ce ieşi din casă şi îi spuse la revedere mamei ei. Aproape că ajunsese acasă la David, când ridică privirea şi o văzu pe Chelsea alergând pe partea cealaltă de drum. Laurel îi făcu semn cu mâna şi o strigă.

–Salut! spuse Chelsea, zâmbind, în timp ce buclele îi fluturau uşor în jurul feţei.

–Bună, spuse Laurel zâmbind. Nu ştiam că eşti alergătoare.

–Maraton. De obicei, mă antrenez cu echipa, însă sâmbăta suntem pe cont propriu. Tu ce faci?

–Mă duc la David, zise Laurel, intimidându-se dintr-odată. Avem de gând să învăţăm.

Chelsea râse.

–Atunci, bine ai venit în fan clubul lui David Lawson. Eu sunt deja preşedinte, dar tu poţi să fii administrator.

–Nu e vorba despre asta, spuse Laurel, nefiind absolut sigură că spunea adevărul. Avem de gând doar să învăţăm. Am lucrare de control la biologie luni şi o s-o dau total în bară fără o pregătire serioasă.

–Stă chiar după colţ. Te conduc până acolo.

Dădură colţul şi auziră maşina de tuns iarba. David nu păru să le vadă când se apropiară şi rămaseră amândouă acolo, pur şi simplu privindu-l.

Împingea o maşină de tuns iarba prin firele dese, purtând doar o pereche de blugi şi nişte tenişi. Pieptul şi braţele îi erau lungi şi musculoase, însă muşchii i se întindeau natural, pielea îi era bronzată de la soare şi strălucea de la uşoara sclipire a transpiraţiei, în timp ce se mişca aproape cu graţie în soarele delicat al dimineţii.

Laurel nu se putu abţine să nu se holbeze.

Mai văzuse băieţi alergând fără cămaşă pe ei, de nenumărate ori, însă, fără să ştie din ce motiv, acum era diferit. Îi privi braţele flexându-se în momentul în care ajunse

la un anume petic de iarbă deasă şi fu nevoit să forţeze maşina de tuns ca să poată continua. Îşi simţi pieptul puţin încordat.

–Parcă am murit şi am ajuns în rai, spuse Chelsea fără să se deranjeze să-şi ascundă admiraţia din priviri.

David ridică brusc privirea către ele şi întâlni ochii lui Laurel, ca şi cum ar fi simţit că se holba la el. Laurel lăsă bărbia în jos şi-şi studie picioarele.

Chelsea nici măcar nu clipi.

Când Laurel ridică iar privirea, David îşi punea un tricou pe el.

–Bună, fetelor. Ce devreme v-aţi trezit!

–Încă e devreme? întrebă Laurel. La urma urmei, era doar ora nouă. Oh, spuse ea jenată, am uitat să te sun înainte.

David ridică din umeri rânjind.

–Nu-i nimic. Arătă spre maşina de tuns iarba. M-am trezit.

–Ei bine, eu trebuie să fug, spuse Chelsea revenindu-şi destul de brusc în simţiri, după ce i se tăiase respiraţia. La propriu. Se întoarse în aşa fel încât doar Laurel să-i vadă faţa şi spuse pe muteşte: Uau! înainte să le facă amândurora cu mâna şi să alerge pe stradă.

David chicoti şi-şi scutură capul în timp ce o privi plecând. Apoi, se întoarse către Laurel şi arătă spre casă.

–Mergem? Biologia nu iartă pe nimeni.

*

Luni, după ce predară lucrările de control, David se întoarse către Laurel.

–Şi, pe bune acum, cât de rău a fost?

Laurel rânji.

–OK, n-a fost aşa de rău. Dar asta doar fiindcă m-ai ajutat tu.

Învăţaseră vreo trei ore sâmbătă şi mai vorbiseră încă o oră duminică seara. Ce-i drept, conversaţia telefonică nu avusese nimic de-a face cu biologia, însă poate că, totuşi, învăţase ceva prin osmoză. Osmoză prin telefon. Sigur că da.

El ezită doar o clipă înainte să spună:

–Putem să facem din asta un obicei. Mă refer la învăţatul împreună.

–Da, spuse Laurel surâzându-i ideea altor sesiuni liniştite de „studiu" cu el. Şi data viitoare ai putea să vii tu acasă la mine.

–Super.

Până să se termine ora de biologie, afară începuse să plouă, aşa că grupul se adună sub un mic foişor. Aproape nimeni nu mâncă, pentru că nu erau mese de picnic sau ciment pe jos, însă lui Laurel îi plăcea peticul de iarbă denivelată care nu părea să se usuce niciodată complet – chiar dacă avea acoperiş deasupra.

De câte ori ploua, majoritatea celor din grup rămâneau înăuntru, însă, astăzi, David, Chelsea şi un băiat pe nume Ryan veniseră cu ea. David şi Ryan aruncau cu bucăţi de pâine unul într-altul, iar Chelsea comenta, criticându-le ţinta, felul de a arunca şi incapacitatea lor de a ţinti fără să nimerească şi pe spectatori.

–OK, acum ai dat intenţionat, spuse Chelsea, apucând o bucată de coajă care o lovise fix în sân şi aruncând-o înapoi între băieţi.

–Nu, a fost un accident, spuse Ryan. Chiar tu mi-ai spus că n-aş putea să nimeresc *nimic* din ce-aş ţinti.

–Atunci, poate că ar trebui să ţinteşti spre mine, ca să fiu sigură că nu sunt atacată, îi dădu ea replica. Oftă şi se întoarse înapoi către Laurel. *N-am fost* făcută să locuiesc în nordul Californiei, spuse ea, dându-şi părul din faţă. Pe timp de vară, părul meu arată bine, însă, la cel mai mic strop de ploaie, *bum!*, se transformă în chestia asta. Chelsea avea părul lung şi şaten, cu o nuanţă de roşcat, căzându-i în bucle pe spate. Bucle moi şi mătăsoase în zilele însorite şi bucle dezordonate şi aspre care se legănau rebel în jurul feţei atunci când aerul era rece şi umed – asta însemnând cam jumătate din timp. Avea ochii calzi şi gri, lucru care îi amintea lui Laurel de ocean atunci când răsărea soarele şi valurile se unduiau la nesfârşit în semiîntunericul obscur.

–Eu cred că e frumos, spuse Laurel.

–Asta pentru că nu-i al tău. Trebuie să folosesc şampoane şi balsamuri speciale numai ca să pot să bag peria în el în fiecare zi. Se uită la Laurel şi-i atinse pentru o clipă părul drept şi mătăsos. Ce plăcut e al tău la atingere; ce foloseşti?

–Oh, ce-o fi.

–Hmm. Chelsea îi atinse părul încă o dată. Foloseşti balsam care nu se clăteşte? De obicei, ăsta funcţionează cel mai bine la mine.

Laurel trase aer în piept şi îi spuse cu glas tare:

–De fapt... nu folosesc nimic. Orice fel de balsam îmi face părul foarte lucios şi uleios la atingere. Şi şamponul îmi face părul foarte, dar foarte uscat – chiar şi cel hidratant.

–Deci nu te speli deloc? Se pare că ideea îi era mai mult decât străină lui Chelsea.

–Îl clătesc foarte bine. Vreau să spun că e curat.

–Dar nu foloseşti şampon deloc?

Laurel clătină din cap şi aşteptă un comentariu sceptic, însă Chelsea nu făcu decât să bombăne „Ce noroc ai", şi continuă să mănânce.

În seara aceea, Laurel îşi studie cu atenţie părul. Oare trebuia să-l spele? Însă arăta şi se simţea la fel ca de obicei. Se întoarse cu spatele la oglindă şi-şi apăsă umflătura. Sâmbătă dimineaţa, era o chestie minusculă, însă, peste weekend, crescuse destul de mare.

–Al naibii prim coş, bombăni Laurel, uitându-se în oglindă.

*

În dimineaţa următoare, Laurel se trezi simţind o furnicătură greoaie între omoplaţi. Încercând să nu intre în panică, dădu fuga la baie şi-şi întinse gâtul să se uite în oglindă la spatele ei.

Umflătura era mai mare decât o fisă!

Ăsta numai coş nu era. Îl atinse cu grijă, iar furnicătura zăbovea peste tot pe unde trecea cu degetele. Îşi strânse panicată cămaşa de noapte la piept şi fugi pe hol spre camera părinţilor ei. Tocmai ridicase mâna să bată, dar se strădui să se oprească şi să tragă de câteva ori aer în piept.

Laurel se uită în jos la ea însăşi şi se simţi dintr-odată foarte ridicolă. Ce era în capul ei? Stătea pe hol îmbrăcată aproape doar în lenjerie intimă. Se îndepărtă îngrozită de uşa părinţilor ei şi se strecură înapoi în baie, închizând uşa cât putu de repede şi de încet. Se întoarse iar cu spatele la oglindă şi-şi examină nodulul. Se întoarse să-l studieze din câteva unghiuri diferite, până când se convinse că nu era nici pe de parte la fel de mare cum crezuse iniţial.

Laurel fusese crescută în ideea că trupul uman ştie să aibă grijă de el însuşi. Multe dintre afecţiuni – dacă erau lăsate în pace – treceau de la sine. Ambii săi părinţi trăiau în felul acesta. Nu mergeau niciodată la doctor, nici măcar pentru antibiotice.

„E doar un coş enorm. Dispare el de la sine", îşi spunea Laurel în oglindă, tonul ei imitându-l perfect pe cel al mamei sale.

Cotrobăi prin sertarul mamei şi găsi o cutie cu alifie pe care mama ei o făcea în fiecare an. Conţinea rozmarin, levănţică, ulei de arbore de ceai şi cine ştie ce altceva, iar mama ei o folosea la orice.

Nu avea cum să doară.

Laurel luă cu degetul puţin din alifia ce emana un miros dulceag şi începu să se frece pe spate cu ea. Din cauza degetelor ei care deranjau umflătura şi de la arsura uleiului de arbore de ceai, spatele lui Laurel luă foc în timp ce-şi scoase cămaşa de noapte peste cap şi, cu umerii lipiţi de perete, o zbughi în camera ei.

Pentru ziua de astăzi, alesese să poarte un tricou larg, stil baseball, cu mâneci foarte scurte şi cu spatele întreg. *Probabil* că majoritatea maiourilor ei i-ar fi acoperit umflătura, însă Laurel nu era dispusă să rişte. Chestia asta nu putea să se facă mai mare fără să devină de-a dreptul scârboasă şi, dacă se întâmpla asta, Laurel prefera s-o aibă ascunsă sub bluză. O furnica ori de câte ori se atingea ceva de ea – părul ei lung, tricoul, când îl trecu peste cap, şi, bineînţeles, de fiecare dată când o atingea, încercând să-şi aducă aminte că era reală. În momentul în care se îndreptă spre scări, era convinsă că fiecare nerv din corpul ei era conectat cu umflătura.

Când se făcu joi, Laurel deja nu mai putea nega faptul că chestia aia de pe spatele ei nu era un coş. Nu doar continua să crească, dar părea să o facă *mai repede*. În dimineaţa aceea, era de mărimea unei mingi de golf.

Laurel coborâse la micul dejun hotărâtă să le spună părinţilor ei despre umflătura aceea ciudată. Ba chiar trăsese de câteva ori aer în piept şi deschisese gura să spună totul dintr-o suflare.

Însă, în ultima clipă, dăduse bir cu fugiţii şi îi ceruse, pur şi simplu, tatălui ei să-i dea pepenele galben.

Pentru că purtase tricoul acela în ultimele zile şi-şi lăsase părul lung desfăcut, nimeni nu observase încă umflătura, însă era doar o chestiune de timp – mai ales dacă urma să se facă din ce în ce mai mare. *Dacă*, îşi repetă Laurel în gând,

iar şi iar, *se face din ce în ce mai mare? Poate că alifia mamei e de vină.*

Trecuseră fix trei zile de când se dădea cu alifie pe ea, însă nu părea să o ajute mai deloc. Dar, pe de altă parte, ceva care creşte mare şi repede nu poate fi ceva care să se rezolve cu puţin ulei de arbore de ceai, nu? Poate era o tumoare. Laurel era convinsă că auzise la ştiri poveşti despre oameni cu tumori la coloană. Laurel trase adânc aer în piept. O tumoare era mult mai logică.

–Alo? M-asculţi măcar? Vocea lui Chelsea îi întrerupse gândurile, iar Laurel se întoarse cu faţa la prietena ei.

–Ce?

Chelsea râse.

–Aşa credeam şi eu. Apoi spuse mai încet: Eşti bine? Parcă erai pe altă planetă.

Ridică privirea şi, pentru o secundă, nu-şi putu aminti către ce oră se îndrepta.

–Sunt bine, bombăni ea irascibilă. Mă gândeam doar.

Chelsea îi studie faţa cu atenţie timp de câteva secunde, înainte ca una dintre sprâncene să-i ţâşnească sceptic în sus.

–OK.

David le ajunse din urmă şi, când Chelsea se despărţi de ei să se ducă la ora pe care o avea, Laurel încercă să meargă mai repede ca să i-o ia înainte. El se întinse şi o opri.

–Unde arde, Laury? Mai sunt trei minute până se sună.

–Nu-mi spune aşa, sări ea înainte să se poată controla.

Gura lui David se închise şi nu mai spuse nimic, în timp ce mulţimea de elevi trecea pe lângă ei.

Laurel îşi căută cuvintele să-şi ceară scuze, însă ce avea să spună? *Iartă-mă, David, sunt nervoasă pentru că s-ar putea să am o tumoare.* Îi trânti în schimb:

–Nu-mi plac diminutivele.

David îşi afişase deja zâmbetul curajos.

–Nu ştiam. Îmi pare rău. Îşi trecu degetele prin păr. Ai..., vocea i se pierdu şi păru să se fi răzgândit. Haide, te conduc la oră.

Acum, se simţea stânjenită să meargă lângă el. Când ajunseră în clasă, se întoarse către el şi-i făcu semn cu mâna.

–Pa.

–Laurel?

Se întoarse.

–Ce faci sâmbăta asta?

Ezită. Sperase ca ea şi David să-şi petreacă iar timpul împreună. Şi, până în dimineaţa aceasta, tot încercase să găsească o metodă relaxată de a-l întreba. Dar poate că nu era o idee aşa de bună.

–Mă gândeam că ne putem întâlni mai mulţi la un picnic, poate facem şi un foc de tabără. Ştiu un loc super pe plajă. Chelsea a spus că vine, vin şi Ryan, şi Molly, şi Joe. Şi poate încă vreo două persoane.

Mâncare, nisip şi un foc care scotea fum. Nici unul dintre lucrurile astea nu păreau distractive.

–E puţin cam frig, nu putem chiar să înotăm, dar... ştii tu. Cineva este de obicei aruncat în apă. E distractiv.

Zâmbetul fals al lui Laurel dispăru. Ura senzaţia de apă sărată pe piele. Chiar şi după ce făcea duş o simţea; ca şi cum sarea s-ar fi absorbit în porii ei. Ultima oară când înotase în ocean fusese moleşită şi obosită zile întregi după aceea. Şi nici nu exista vreo cale să-şi ascundă umflătura – sau ce-o fi fost ea – în costumul de baie.

Se cutremură când se întrebă cât de mare s-ar face în două zile! Nu putea să meargă, nici măcar dacă ar fi vrut.

–David, eu... ura să-l refuze. Nu pot.

–De ce nu? întrebă David.

Putea să spună că are de lucru la librărie – până acum două săptămâni, îşi petrecuse aproape fiecare sâmbătă acolo, ajutându-şi tatăl –, dar nu reuşea să mintă. Nu pe David.

Pur şi simplu, nu pot, mormăi ea şi intră în grabă pe uşă fără să-şi ia la revedere.

Vineri dimineaţă, umflătura era de mărimea unei mingi de softball. Era, în mod clar, o tumoare. Laurel nici nu se mai obosi să se ducă la baie să se uite. O simţea.

Nici un tricou n-avea să ascundă chestia asta.

Laurel fu nevoită să sape prin fundul dulapului ca să găsească o bluză pufoasă, care măcar să camufleze nodulul. Aşteptă în camera ei până se făcu ora să plece la şcoală, după care o luă în viteză pe scări şi ieşi pe uşă strigând doar „Bună dimineaţa" şi „ Pa" părinţilor ei.

Restul zilei trecu cu încetinitorul. Umflătura o furnica tot timpul acum, nu doar când o atingea. Nu se putea gândi decât la asta; era ca un bâzâit permanent în capul ei. Nu vorbi cu nimeni la prânz şi se simţi prost din cauza asta, dar nu se putea concentra la nimic în timp ce spatele o furnica atât de tare.

Până la finalul orelor, dăduse patru răspunsuri greşite de câte ori fusese strigată. Întrebările deveniseră din ce în ce mai uşoare – ca şi cum señora Martinez încerca să-i dea posibilitatea să se salveze –, dar profesoara ei putea foarte bine să vorbească în swahili. Imediat ce se sună de ieşire, Laurel se ridică din bancă şi se îndreptă spre uşă înaintea tuturor. Şi, în mod clar, înainte ca señora Martinez să poată să o ia la bani mărunţi pentru performanţa ei teribilă.

Îi văzu pe David şi pe Chelsea stând de vorbă lângă dulapul lui Chelsea, aşa că o luă în altă direcţie şi se grăbi să ajungă la uşile din spate, sperând ca nici unul dintre ei să nu o recunoască. Imediat ce ieşi din şcoală, se îndreptă spre terenul de fotbal, neştiind sigur unde să se ducă într-un oraş încă necunoscut. În timp ce mergea, nu reuşea să-şi alunge spaima crescândă. *Dacă e cancer? Cancerul nu dispare pur şi simplu. Poate că ar trebui să-i spun mamei.*

–Luni, şopti Laurel pe sub mustaţă, în timp ce aerul rece îi flutura puternic prin păr. Dacă nu trece până luni, le spun părinţilor mei.

Se urcă în tribuna terenului, cu picioarele bocănind pe fiecare treaptă de metal, până când ajunse în vârf. Stătea în picioare sprijinită de gard, uitându-se peste vârfurile copacilor la linia vestică a cerului. Senzaţia de a se afla atât de sus, deasupra mediului ei înconjurător, o făcea să se simtă detaşată şi aparte. I se potrivea.

Ridică brusc capul când auzi paşi în spatele ei. Se întoarse şi văzu faţa destul de ruşinată a lui David.

–Bună, spuse el.

Laurel nu spuse nimic, în timp ce sentimentele de uşurare şi de enervare se luptau în mintea ei. Uşurarea câştiga.

Arătă cu mâna către banca pe care ea stătea în picioare.

–Pot să stau jos?

Laurel rămase nemişcată o clipă, după care se aşeză pe bancă şi atinse locul de lângă ea zâmbind discret.

David se aşeză precaut, ca şi cum nu ar fi avut încredere în invitaţia ei.

–De fapt, nu am vrut să te urmăresc, spuse el, aplecându-se şi punându-şi coatele pe genunchi. Aveam de gând să te aştept jos, dar, ridică el din umeri, ce pot să spun? Sunt nerăbdător.

Laurel nu spuse nimic.

Stătură în linişte multă vreme.

–Te simţi bine? întrebă David cu o voce nefiresc de tare, care răsună printre băncile goale de metal.

Laurel simţi cum lacrimile-i ard ochii, însă se chinui să clipească şi să le oprească.

–Voi fi bine.

–Doar că ai fost aşa de tăcută toată săptămâna.

–Îmi pare rău.

–Am... am făcut eu ceva?

Laurel ridică instantaneu capul.

–Tu? Nu, David. Tu... eşti minunat. Începea să se simtă vinovată. Se străduia să zâmbească. Pur şi simplu, am avut o zi proastă. O să-mi treacă peste weekend. O să mă simt mai bine luni. Îţi promit.

David dădu din cap, moment în care se reinstală tăcerea, grea şi stânjenitoare. Apoi, el îşi drese glasul.

–Pot să te conduc acasă?

Ea clătină din cap.

–Mai stau aici o vreme. O să fiu bine, adăugă ea.

–Dar... El nu continuă. Pur şi simplu dădu din cap, se ridică şi începu să se îndepărteze. Apoi, se întoarse. Dacă ai nevoie de ceva, ai numărul meu de telefon, OK?

Laurel dădu din cap. Îl scrisese pe agenda familiei imediat ce ajunsese acasă, iar acum, îl ştia pe dinafară.

–OK. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, după care se întoarse. Plec acum.

Chiar când să dispară din vedere, Laurel îl strigă:

–David?

Dar, când se întoarse spre ea cu chipul atât de sincer şi de deschis, îşi pierdu curajul.

–Distracţie plăcută mâine, spuse ea jalnic.

Fu puţin dezamăgit, însă dădu din cap, se întoarse şi continuă să se îndepărteze.

În seara aceea, Laurel se aşează pe masca chiuvetei din baie şi se uită la spatele ei. Lacrimile îi alunecau pe obraji în timp ce se ungea iar cu alifie. Nu avusese nici un efect până acum, iar logica îi spunea că nici de data asta n-o să aibă, însă trebuia să încerce ceva.

Capitolul 5

Atmosfera de sâmbătă dimineaţă era răcoroasă, cu doar o ceaţă uşoară pe care, probabil, soarele urma s-o împrăştie până la prânz. Laurel preconiză că erau sută la sută şanse ca toată lumea de la focul de tabără să se scufunde sau să fie aruncată în apa rece a Pacificului şi era de două ori mai recunoscătoare că refuzase să meargă. Rămase întinsă în pat, timp de câteva minute, să privească răsăritul cu nuanţele lui amestecate de roz, de portocaliu şi de un albastru cald şi şters. În mod obişnuit, majoritatea oamenilor se bucurau de frumuseţea unui apus, însă, pentru Laurel, răsăritul era cel care îţi tăia cu adevărat respiraţia. Se întinse şi se ridică, rămânând în continuare cu faţa la geam. Se gândi la procentul de oameni din acest orăşel care dormeau în timp ce avea loc acest spectacol incredibil. Tatăl ei era unul dintre ei. Era înnebunit după somn şi se trezea rareori înainte de prânz sâmbăta, sau ziua de somn, cum o numea el.

Zâmbi la gândul acesta, însă realitatea i-l spulberă mult prea devreme. Îşi trecu degetele peste umăr, iar ochii mai să-i iasă din orbite. Îşi înăbuşi un ţipăt atunci când mâna cealaltă se uni cu prima, încercând să confirme ce simţea.

Umflătura dispăruse.

Însă fusese înlocuită de altceva. Ceva lung şi rece.

Şi *mult* mai mare decât fusese umflătura.

Îşi reproşă că nu era una dintre fetele acelea cu oglindă în cameră şi îşi întinse gâtul încercând să vadă peste umăr, însă nu reuşi să zărească decât marginile rotunjite ale

unei chestii albe. Dădu la o parte cearşaful subţire şi fugi spre uşă. Mânerul se întoarse în linişte, iar Laurel deschise uşor uşa. Îl auzea pe tatăl ei sforăind, dar, uneori, mama ei se trezea devreme şi era foarte discretă. Laurel deschise larg uşa – recunoscătoare conştient, pentru prima dată în viaţa ei, pentru balamalele bine unse – şi se strecură pe hol până la baie cu spatele lipit de perete. Ca şi cum asta avea să o ajute.

Mâinile îi erau nesigure, închizând uşa de la baie şi bâjbâind după încuietoare. Abia când auzi clicul încuietorii, îşi permise să respire din nou. Îşi sprijini capul de lemnul dur şi nefinisat şi se strădui să-şi calmeze respiraţia. Găsi cu degetele întrerupătorul şi-l deschise. Trase adânc aer în piept, clipi pentru a alunga petele întunecate şi păşi spre oglindă.

Nici nu fu nevoită să se întoarcă pentru a vedea ce-i crescuse mai nou. Nişte chestii lungi, de un alb-albăstrui, i se iveau peste ambii umeri. Pentru o clipă, Laurel fu fascinată, uitându-se cu ochii mari la chestiile palide. Erau înspăimântător de frumoase – aproape prea frumoase pentru a fi descrise în cuvinte.

Se întoarse încet ca să le vadă mai bine. Fâşii ca nişte petale îi crescuseră din locul în care fusese umflătura, făcându-i o stea curbată cu patru colţuri pe spate. Cele mai lungi petale – care i se iveau peste fiecare dintre umeri şi ajungeau până la talie – erau mai mari de treizeci de centimetri şi late cât palma ei. Petalele mai mici – cam de douăzeci, douăzeci şi trei de centimetri – veneau în spirală în jurul centrului, umplând spaţiul rămas. Mai erau chiar şi nişte frunze verzi acolo unde floarea imensă se unea cu pielea.

Toate petalele erau de un albastru-închis în centru, nuanţă ce pălea către cel mai cald albastru senin în mijloc, devenind albe la capete. Marginile erau dantelate şi arătau ciudat de mult ca violetele africane pe care mama ei le creştea

cu migală în bucătărie. Trebuie să fi fost treizeci de fâşii moi ca nişte petale. Poate mai multe.

Laurel se întoarse iar cu faţa spre oglindă, cu ochii pe petalele care pluteau de o parte şi de alta a capului ei. Aproape că arătau ca nişte aripi.

O bătaie tare în uşă o scoase brusc din transa în care se afla.

–N-ai terminat încă? întrebă mama ei somnoroasă. Laurel îşi înfipse unghiile în palme în timp ce se uita terifiată la chestiile alea albe imense. Erau frumoase, nimic de zis, însă cui în lumea asta îi mai creşte o floare enormă pe spate? Asta era de zece, nu, *de o sută de ori* mai rău decât o umflătură.

Cum avea să le ascundă?

Poate că petalele s-ar putea, pur şi simplu, smulge. Apucă una dintre fâşiile lungi şi trase de ea. Durerea i se răspândi în jos pe şira spinării şi fu nevoită să-şi muşte obrazul ca să-şi înăbuşe un strigăt. Dar nu putu să oprească scâncetul ce-i ieşi printre dinţi.

Mama ei bătu din nou.

–Laurel, eşti bine?

Laurel trase adânc aer în piept de câteva ori, în timp ce durerea păli până deveni o zvâcnitură greoaie, şi-şi recăpătă glasul.

–Sunt bine, spuse ea, cu vocea uşor tremurândă. O clipă. Cercetă camera în căutare de ceva util. Cămaşa de noapte subţire cu bretele pe care o purta nu avea să-i fie de vreun folos. Apucă un prosop mare şi-l aruncă peste umeri, trăgându-l strâns în jurul ei. După ce se examină rapid în oglindă, să se asigure că nu se vede nici o petală gigantică, Laurel deschise uşa şi se chinui să-i zâmbească mamei ei. Iartă-mă că am stat aşa mult.

Sarah clipi.

–Ai făcut duş? N-am auzit apa curgând.

–Am făcut repede. Ezită. Nu m-am udat şi pe păr, adăugă ea.

Dar mama ei nu era prea atentă.

–Vino jos după ce te îmbraci să-ţi pregătesc micul dejun, căscă ea. Se pare că va fi o zi frumoasă.

Laurel o ocoli pe mama ei şi intră la adăpostul propriei camere. Nu avea încuietoare la uşă, însă pusese un scaun sub mâner cum văzuse că fac oamenii în filme. Se uită cu neîncredere la decor. Nu părea că o să ţină mult, însă era tot ce putea să facă.

Lăsă prosopul să-i cadă de pe umeri şi examină petalele stâlcite. Erau puţin mototolite, dar n-o dureau. Trase o bucată lungă peste umăr şi o examină. Una era umflătura imensă, însă cu chestiile astea ce avea să facă?

Mirosi chestia albă, se opri şi apoi o făcu din nou. Aducea cu bobocul unui pom fructifer, însă mirosul era mai puternic. *Mult* mai puternic. Emanaţia intoxicantă începea să umple toată camera. Cel puţin chestia asta imensă nu mirosea urât. Va trebui să-i spună mamei ei că şi-a luat un parfum nou sau ceva de genul. Laurel inhală din nou şi-şi dori *să fi putut* să găsească ceva care să miroasă atât de bine la parfumerie.

Când realiză gravitatea situaţiei, camera părea să se învârtă cu ea. Simţi cum i se strânge inima încercând să-şi dea seama ce să facă.

Dar, mai întâi, cel mai important lucru de făcut era să o ascundă.

Laurel deschise dulapul şi stătu în faţa lui, căutând ceva care să o ajute să ascundă o floare enormă care-i creştea pe spate, însă asta nu fusese chiar prioritatea ei atunci când mersese să-şi cumpere haine în luna august. Laurel oftă când văzu dulapul plin de bluze uşoare, subţiri şi de rochii de vară. Abia dacă ascundeau ceva, *orice*.

Căută printre haine şi luă câteva bluze. După ce se asigură că drumul era liber, Laurel fugi în baie, jurându-şi că avea

să se ducă azi la magazin să-şi cumpere o oglindă de pus în camera ei. Uşa se închise cu puţin mai mult zgomot decât intenţionase, însă, deşi rămase cu urechea lipită de lemnul rece timp de câteva secunde, nu auzi nici o reacţie din partea mamei ei.

Prima bluză nici măcar nu încăpea peste floarea aia imensă. Se uită la ea în oglindă. Trebuia să existe şi altă cale.

Luă cât putu de multe dintre petalele acelea lungi şi albe şi încercă să şi le înfăşoare în jurul umerilor. Nici asta nu funcţiona foarte bine. Şi, în plus, nu prea voia să fie nevoită să poarte mâneci pentru tot restul vieţii ei – atât cât avea să mai trăiască.

Le băgă pe sub braţe şi le înfăşură, în schimb, în jurul taliei. Mergea mai bine aşa. *Mult* mai bine. Apucă o eşarfă lungă de mătase de pe unul dintre umeraşe şi o înfăşură în jurul taliei, lipindu-şi petalele de piele. Apoi, îşi trase pantalonii scurţi de blugi peste o porţiune din eşarfă. Tot n-o dureau, însă se simţea încorsetată şi sufocată.

Totuşi, era mai bine decât nimic. Luă o bluză uşoară, tip ie, şi o puse peste toată treaba asta. Apoi, se întoarse îngrijorată să se uite în oglindă.

Destul de impresionant, dacă putea spune asta. Oricum, materialul bluzei era bufant şi nu-ţi dădeai seama că se afla ceva pe dedesubt. Chiar şi dintr-o parte, umflătura din spatele ei abia dacă se observa, iar dacă îşi lăsa părul liber pe spate, nimeni n-ar fi zis că e ceva acolo. Şi cu asta rezolvase o problemă mică.

Dar mai rămăseseră o sută de probleme mari.

Chestia asta era ceva mai mult decât o manifestare ciudată a pubertăţii. Schimbările de dispoziţie, acneea care te desfigura, chiar şi menstruaţiile care durau luni întregi erau cel puţin pe jumătate normale. Dar să-ţi crească petale

gigantice de floare pe spate dintr-un coş de mărimea unei mingi de softball? Asta era cu totul şi cu totul altceva.

Dar ce era? Aşa ceva vedeai în filmele ieftine de groază. Şi chiar dacă s-ar hotărî să spună cuiva, cine-ar crede-o? Nu şi-ar fi imaginat niciodată, nici în cele mai groaznice coşmaruri ale ei, că i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

Asta avea să strice totul. Viaţa ei, viitorul ei. Era ca şi cum totul s-ar fi şters într-o clipită.

Începu deodată să se facă prea cald în baie. Prea strâmt, prea întunecat, prea... prea *de toate*. Disperată să iasă din casă, Laurel trecu repede prin bucătărie, înşfăcă o cutie de suc şi deschise uşa din spate.

–Te duci la plimbare?

–Da, mamă, spuse ea fără să se întoarcă.

–Distracţie plăcută.

Laurel scoase doar un sunet vag.

Merse cu paşi apăsaţi pe cărarea care ducea spre pădurea din spatele casei ei, fără să bage în seamă verdeaţa picurată cu rouă din jurul ei. Încă mai era o urmă de ceaţă la orizont, spre vest, unde se ridica în rotocoale din ocean, dar bolta cerului era albastră şi senină, iar soarele îşi făcea hotărât drum spre înaltul cerului. Avea să fie într-adevăr o zi frumoasă. *Ca să vezi*. Se simţea de parcă Mama Natură îşi bătea joc de ea. Viaţa i se destrăma şi, cu toate astea, totul în jurul ei era frumos, ca şi cum i-ar face în ciudă.

Se ascunse după un pâlc mare de copaci, care nu se vedeau nici dinspre drum şi nici dinspre casa ei; dar, totuşi, nu era de ajuns. Continuă să meargă.

După alte câteva minute, se opri şi ascultă dacă era cineva – sau ceva – în jurul ei. Odată ce se simţi în siguranţă, ridică bluza la spate şi dezlegă eşarfa care o încorseta. Răsuflă uşurată atunci când petalele ajunseră în poziţia lor iniţială

pe spate. Se simţea de parcă tocmai fusese eliberată dintr-o cutie mică şi strâmtă.

O rază de soare străluci în jos printr-o fantă în coroanele copacilor de deasupra, făcându-i silueta să se întindă pe iarbă în faţa ei. Conturul umbrei ei arăta ca un fluture imens cu aripi transparente. Şi, în acelaşi fel ciudat în care baloanele fac umbre, negrul avea o uşoară nuanţă de albastru în ea. Încercă să-şi facă aripile să se mişte, însă, deşi le simţea – acum simţea fiecare milimetru din ele absorbind razele soarelui – nu avea nici un control asupra lor. Ceva care-ţi distruge viaţa cu totul nu ar trebui să fie aşa de frumos.

Se uită la imaginea de pe pământ mult timp, întrebându-se ce să facă. Să le spună părinţilor ei? Îşi promisese să le spună luni dacă umflătura nu dispărea.

Ei bine, umflătura *dispăruse*.

Trase una dintre fâşiile lungi peste umăr şi o atinse cu degetele. Era atât de catifelată. Şi n-o durea. *Poate că o să treacă pur şi simplu*, gândi ea optimistă. Aşa spunea mama ei mereu. Într-un final, majoritatea lucrurilor trec de la sine. Poate... poate că avea să fie bine.

Bine? Cuvintele păreau să-i umple capul, răsunându-i până în creştet. *Am o floare imensă care-mi creşte din şira spinării. Cum ar putea să fie bine?*

În timp ce sentimentele i se învălmăşeau ca un uragan, gândurile i se concentrară, dintr-odată, pe David. Poate că David ar putea să o ajute să rezolve misterul ăsta. Trebuia să existe o explicaţie ştiinţifică pentru asta. El avea microscop – şi încă unul foarte bun, din ce spusese el. Poate că ar putea să se uite la o bucată din floarea asta ciudată. Poate că ar putea să spună ce era. Şi, chiar dacă i-ar spune că habar n-avea, tot nu s-ar simţi mai derutată decât se simţea acum.

Îşi înfăşură iar eşarfa în jurul florii şi se grăbi spre casă, aproape izbindu-se de tatăl ei când dădu buzna în bucătărie.

–Tată! spuse ea surprinsă, cu nervii deja întinşi la maximum.

El se aplecă să o sărute în creştetul capului.

–'Neaţa, frumoaso. Îi puse un braţ peste umeri, iar Laurel trase agitată aer în piept, sperând să nu-i simtă petalele prin bluză.

Dar, pe de altă parte, tatăl ei observa rareori ceva înainte să-şi bea a doua cană de cafea.

–De ce te-ai trezit? întrebă ea, cu vocea uşor tremurândă.

El oftă.

–Trebuie să mă duc să deschid magazinul. Maddie avea nevoie de o zi liberă.

–Sigur, spuse Laurel absentă, încercând să nu vadă această schimbare din rutina de zi cu zi ca pe un semn rău.

Începu să-şi retragă braţul, după care se opri să miroasă aerul din umărul ei. Laurel îngheţă în loc.

–Miroşi frumos. Ar trebui să te dai mai des cu parfumul ăsta.

Laurel dădu din cap, rugându-se să nu-i iasă ochii din orbite, şi se desprinse din îmbrăţişarea tatălui ei. Se grăbi să ia telefonul fără fir, după care se îndreptă spre scări.

Se uită multă vreme la telefon în camera ei, înainte ca degetele să reuşească să formeze numărul lui David. El ridică receptorul după primul apel.

–Alo?

–Bună, spuse ea repede, chinuindu-se să nu închidă telefonul.

–Laurel! Bună! Ce faci?

Secundele treceau în tăcere.

–Laurel?

–Da?

–Tu m-ai sunat pe mine.

Încă o pauză.

–Pot să vin până la tine? spuse ea dintr-o suflare.

–Ăă, sigur că da. Când?

–Acum?

Capitolul 6

Câteva minute mai târziu, Laurel potrivi din nou scaunul sub mânerul uşii. Ridică partea din faţă a bluzei şi scoase afară din eşarfă un capăt al uneia dintre petalele lungi şi albastre. Arăta atât de inofensivă în mâna ei. Aproape că putea să uite că era ataşată de spatele ei. Scoase forfecuţa de unghii a mamei ei şi studie capătul petalei de un albastru deschis. Probabil că nu-i trebuia o bucată prea mare. Se uită iar la ea şi alese o curbă mică din vârful ondulat.

Încercă să prindă curaj în timp ce punea foarfeca strălucitoare în poziţia corectă. Voia să închidă ochii, însă îi era teamă că avea să-şi facă şi mai rău aşa. Numără în linişte. *Unu, doi, trei!... Aveam de gând să număr până la cinci.* După ce îşi spuse în sinea ei că e o fricoasă, poziţionă iar foarfeca. *Unu, doi, trei, patru, cinci!* Apăsă, iar foarfeca tăie drept, aruncând o bucată mică de alb pe aşternut. Laurel icni şi sări în sus câteva secunde, până când înţepătura se mai domoli, şi se uită la marginea tăiată. Nu curgea sânge, ci doar picura puţin lichid transparent. Laurel tamponă lichidul cu un prosop, înainte să netezească la loc, sub eşarfă, capătul. Apoi, înfăşură bucăţica albă într-un şerveţel şi o puse cu grijă în buzunar.

Sări pe scări, încercând să pară cât mai naturală. Trecu în grabă pe lângă mama şi tatăl ei, care luau micul dejun, şi spuse:

–Mă duc la David.

–Stai aşa, spuse tatăl ei.

Laurel se opri din mers, dar nu se întoarse.

–Ce-ai zice de un „Pot să mă duc la David"?

Laurel se întoarse, zâmbind forţat.

–*Pot* să mă duc la David?

Tatăl ei nici măcar nu ridică privirea din ziar când îşi duse cafeaua la gură.

–Sigur. Distracţie plăcută.

Laurel se strădui să meargă normal până la uşă, însă, imediat ce ieşi afară, fugi spre bicicletă şi o porni la drum. Nu erau decât câteva străzi până la David, şi Laurel îşi sprijini, în scurt timp, bicicleta de garajul lui. Stătea pe preşul de la intrare, concentrată, în faţa uşii, de un roşu aprins, şi sună înainte să aibă ocazia să se convingă să dea bir cu fugiţii şi să alerge spre casă. Îşi ţinu respiraţia în timp ce auzi paşi, iar mânerul se învârti.

Era mama lui David. Laurel încercă să-şi ascundă surprinderea – la urma urmei, era sâmbătă, Laurel ar fi trebuit să se aştepte ca ea să fie acasă. Dar era doar a doua oară când Laurel se întâlnea cu ea. Purta un maiou roşu simpatic şi blugi, iar părul ei lung şi aproape negru era lăsat liber, curgând în valuri pe spatele ei. Era mama care arăta cel mai puţin a mamă dintre toate pe care le cunoscuse Laurel.

–Laurel, mă bucur să te văd.

–Bună ziua, spuse Laurel agitată, după care rămase pur şi simplu acolo, în picioare.

Din fericire, David se ivi de după colţ.

–Bună, spuse el cu un zâmbet larg. Vino în spate. Îi făcu semn lui Laurel să vină pe hol. Laurel are nevoie de puţin ajutor cu nişte teme la biologie, îi explică el mamei lui. Stăm în camera mea.

Mama lui David le zâmbi amândurora.

–Aveţi nevoie de ceva? O gustare sau altceva?

El clătină din cap.

–Doar de linişte. E o temă destul de dificilă.

–Vă las singuri atunci.

Uşa de un verde-pădure de la dormitorul lui David era întredeschisă; dintr-o singură mişcare, David deschise uşa şi o conduse pe Laurel înăuntru. Se aplecă să-şi scoată materialele de biologie şi, după ce aruncă o privire pe hol să se asigure că mama lui nu era prin preajmă, închise uşa.

Laurel se uită lung la uşa închisă. Mai fusese la el în dormitor, dar nu închisese niciodată uşa. Observă pentru prima oară că uşa lui nu se încuia.

–Mama ta n-ar asculta la uşă, nu? întrebă Laurel simţindu-se ridicolă imediat ce întrebarea îi ieşi pe gură.

David pufni.

–Niciodată. Am câştigat multă intimitate prin faptul că n-am întrebat niciodată de ce mulţi dintre tipii cu care se întâlneşte mama mea nu pleacă până dimineaţa. Eu nu îmi bag nasul în viaţa personală a mamei mele, iar ea nu-şi bagă nasul într-a mea.

Laurel râse şi, acum că era aici, îi mai trecură puţin emoţiile.

David o invită să se aşeze pe pat, iar el îşi trase un scaun.

–Deci? spuse el după câteva secunde.

Ori îi spunea acum, ori niciodată.

–Sinceră să fiu, speram să te uiţi la ceva la microscop pentru mine.

Pe faţa lui David se citi nedumerirea.

–La microscopul meu.

–Ai spus că ai unul foarte bun.

Îşi reveni repede.

–Ăăă, OK. Da, sigur.

Laurel bagă mâna în buzunar şi scoase şerveţelul.

–Poţi să-mi spui ce-i asta?

Luă şerveţelul, îl despachetă cu grijă şi se uită la bucăţica alb-albastră.

–Pare a fi o bucată din petala unei flori.

Laurel se strădui să nu-şi dea ochii peste cap.

–Poţi să te uiţi la ea la microscop?

–Sigur că da. Se întoarse spre o masă lungă acoperită cu diverse piese de echipament, dintre care Laurel recunoscu câteva din laboratorul de biologie. Doar câteva. Trase o husă gri de pe un microscop de un negru lucios şi luă o lamelă dintr-o cutie de plăcuţe de sticlă, separate de coli subţiri de hârtie de mătase. Pot s-o tai? întrebă el uitându-se la ea.

Laurel se cutremură amintindu-şi ce durere simţise când o tăiase direct din ea cu mai puţin de jumătate de oră în urmă şi dădu din cap.

–Fă ce vrei cu ea.

David tăie o bucăţică minusculă şi o puse pe o lamelă, adăugă o soluţie galbenă şi aşeză o altă lamelă deasupra. Fixă lamela sub lentile şi reglă cadranul în timp ce se uita prin ocular. Minutele treceau cu încetinitorul, în timp ce el mai fixa cadranul şi mişca lamela de colo-colo, uitându-se la ea din diferite unghiuri. Într-un final, se lăsă pe spate.

–Tot ce pot să-ţi spun sigur este că e o bucată dintr-o plantă şi că celulele sunt foarte active, lucru care înseamnă că e în creştere. Că înfloreşte, presupun eu după culoare.

–O bucată de plantă? Eşti sigur?

–Destul de sigur, spuse el, uitându-se înapoi prin ocular.

–Nu provine de la un... animal?

–Nu. Nici vorbă.

–Cum îţi dai seama?

Căută printre câteva lamele preparate anterior şi etichetate dintr-o altă cutie. Alese una cu o picătură rozalie pe ea şi reluă procesul de focalizare a microscopului.

–Haide, spuse el, ridicându-se în picioare şi făcându-i semn spre scaunul lui.

Ea se aşeză pe locul lui şi făcu o tentativă să se aplece peste microscop.

–Nu te muşcă, spuse el râzând. Vino mai aproape.

Ea făcu ce-i spuse el şi văzu o lume roz presărată cu linii şi puncte maro.

–Ce-ar trebui să văd?

–Vreau să te uiţi la celule. Arată cam ca în pozele din cartea noastră de biologie. Vezi că sunt rotunde sau că au forme neregulate? Arată ca nişte picături conectate toate între ele.

–OK.

Trase microscopul înapoi în faţa lui şi puse din nou lamela galbenă pe care o pregătise cu câteva minute mai înainte. După mai multe rotiri ale cadranului, îi dădu microscopul înapoi.

–Acum, uită-te la asta.

Laurel se apropie din nou de cadran, fiindu-i mult mai teamă de lamela aceasta decât de cealaltă. Spera ca David să nu observe că-i tremură mâinile.

–Uită-te acum la celule. Sunt toate destul de pătrate şi foarte uniforme. Spre deosebire de celulele de animale, cele de plante sunt ordonate. Şi au pereţii celulari groşi şi pătraţi, ca aceştia pe care-i vezi aici. Asta nu înseamnă că nu poţi vedea niciodată celule animale pătrăţoase, însă nu ar fi nici pe departe la fel de uniforme, iar pereţii celulari ar fi mult mai subţiri.

Laurel se lăsă foarte încet pe spate. Chiar nu avea nici un sens.

Chiar avea o plantă care-i creştea din spate! O floare mutantă, un parazit! Era cea mai ciudată dintre ciudate şi, dacă ar fi aflat cineva vreodată despre asta, ar fi respins-o şi ar fi îndepărtat-o pentru tot restul vieţii. Începu să i se învârtă capul şi simţi că tot aerul fusese brusc scos din cameră. Pieptul i se contractă şi nu reuşi să tragă adânc aer în piept.

–Trebuie să plec, mormăi ea.

–Aşteaptă, spuse David prinzând-o de mână. Nu pleca. Nu aşa speriată cum eşti. Încercă să-i întâlnească privirea, dar ea refuza să se uite la el. Sunt foarte îngrijorat pentru tine. Nu poţi să-mi spui pur şi simplu?

Ea se uită în ochii lui albaştri. Erau calzi şi sinceri. Nu era vorba că nu credea că poate să ţină vreun secret; era sigură că avea să-l ţină. Îşi dădu seama că avea încredere în el. Trebuia să spună cuiva. Nu reuşise s-o scoată la capăt de una singură. *Chiar* că nu reuşise.

Poate că avea să înţeleagă. Ce avea de pierdut?

Ezită.

–N-o să spui *nimănui?* Niciodată?

–Niciodată.

–*Juri?*

El dădu solemn din cap.

–Am nevoie să te aud spunând-o, David.

–Jur.

–Nu există dată de expirare pentru promisiunea asta. *Dacă* îţi spun, iar accentul pus pe cuvântul *dacă* era de neconfundat, nu ai voie să spui nimănui. *Niciodată*. Nici peste zece ani, nici peste douăzeci, nici peste cincizeci...

–Laurel, opreşte-te! O iei razna. Promit să nu spun nimănui niciodată. Decât dacă mă laşi tu.

Ea se uită la el.

–Nu este o bucată de floare, David. Este o bucată din *mine*.

David o privi mult timp.

–Cum adică este o bucată din tine?

Ajunsese în punctul în care nu mai era cale de întoarcere.

–Mi-a ieşit un nodul pe spate. De asta m-am comportat aşa ciudat. Am crezut că am cancer sau vreo tumoare, sau altceva. Dar azi-dimineaţă... mi-a înflorit din spate o chestie ca o floare. Îmi creşte o *floare* din şira spinării. Rămase

cu mâinile încrucişate la piept, provocându-l să admită că vorbeşte serios.

David se holba la ea cu gura întredeschisă. Se ridică, îşi puse mâinile în şold şi strânse din buze. Se întoarse, se îndreptă spre pat şi se aşeză cu coatele pe genunchi.

–Te întreb asta o dată pentru că trebuie –, dar n-o să te mai întreb niciodată, pentru că o să cred ce-mi răspunzi, OK?

Ea dădu din cap.

–Tu glumeşti sau chiar crezi cu adevărat ceea ce tocmai mi-ai spus?

Sări în picioare şi se îndreptă spre uşă. Fusese o greşeală să vină la el. O greşeală *imensă*. Dar, înainte să apuce să răsucească mânerul, David se puse în faţa ei, blocându-i calea.

–Aşteaptă. Am spus că te întreb doar o dată. Şi am vorbit serios. Dacă îmi juri că nu este o glumă, atunci te cred.

Îi întâlni privirea şi i-o studie precaută. Ceea ce văzu în ochii lui o surprinse. Şi nu era neîncredere; era nesiguranţă. Pur şi simplu, nu voia să fie victima unei glume proaste. Voia să-i demonstreze că nu i-ar face asta – nu lui.

–Îţi arăt, spuse ea, însă păru mai degrabă a întrebare.

–OK. Şi vocea lui fu nesigură.

Se întoarse cu spatele şi bâjbâi după nodul eşarfei. Când eliberă petalele imense, îşi ridică partea din spate a bluzei sus ca să se poată ridica încet în poziţia lor naturală.

David icni cu ochii mari şi gura căscată.

–Dar cum – nu se poate – sunt – ce naiba?

Laurel se uită la el cu buzele strânse.

–Mda.

–Pot să... pot să mă uit mai de aproape? Laurel dădu din cap şi David păşi ezitant înainte.

–Nu muşc, spuse ea, însă tonul ei fu lipsit de umor.

–Ştiu, doar că... Se înroşi la faţă. Nu contează. Se apropie de spatele ei şi atinse cu degetele suprafeţele netede şi lungi. Te deranjează?

Laurel clătină din cap.

David apăsă foarte delicat în jurul bazei, acolo unde pielea se transforma în frunze mici şi verzi.

–Nu e nici măcar o cută. Sunt prinse direct în piele. E cel mai de necrezut lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Laurel privi în jos, nefiind sigură ce să spună.

–Pot să înţeleg de ce te-ai purtat puţin ciudat săptămâna asta.

–Nici n-ai idee, spuse Laurel, aşezându-se înapoi pe pat şi întorcându-se cu spatele la fereastră, ca soarele să-i strălucească pe petale.

David se uită la ea cu ochii plini de întrebări. Dar nu spuse nimic. Se aşeză în faţa ei, uitându-se când la ea, când la vârfurile petalelor care i se iveau de peste umeri, şi apoi, iar la ea.

–Tu...? dar se opri.

După un minut, se ridică şi începu să se mişte de colo-colo prin cameră.

–Oare...? Se opri iar din vorbit şi continuă să se plimbe fără astâmpăr.

Laurel îşi frecă tâmplele.

–Nu te mai foi atâta, te rog, mă scoate din minţi.

David se prăbuşi instantaneu în scaunul lui.

–Iartă-mă. O studie din nou. Ştii că chestia asta este imposibilă, nu?

–Crede-mă, sunt conştientă.

–Eu doar... ştiu, să vezi înseamnă să crezi, însă am senzaţia că, dacă clipesc de câteva ori, mă trezesc... sau că viziunea va dispărea brusc sau ceva de genul ăsta.

–E în regulă, spuse Laurel cu privirea fixată pe mâinile aşezate în poală. Şi eu încă aştept să mă trezesc. Întinse

mâna peste umăr, apucă o petală lungă şi o studie timp de câteva secunde înainte să-i dea drumul. Apoi aceasta reveni la poziţia iniţială, plutind lângă umărul ei.

–Nu le prinzi la loc? întrebă David.

–Le simt mai bine libere.

–Le *simţi* mai bine? Tu le simţi?

Laurel dădu din cap.

El se uită la bucăţica rămasă din cea pe care o tăiase.

–Te-a durut?

–M-a înţepat destul de tare.

–Poţi să... le mişti?

–Nu cred. De ce?

–Păi, dacă le simţi, atunci ar putea să facă parte din tine ceva mai mult decât ca nişte simple... excrescenţe. Poate că nu sunt chiar petale de flori, poate sunt mai degrabă nişte aripi. Râse. Sună foarte ciudat, nu?

Laurel chicoti.

–Mai ciudat decât faptul că au început să-mi crească din spate?

–Ai şi tu dreptate. Oftă, iar ochii îi lunecară iar spre petalele strălucind în lumina soarelui. Ş... trebuie să pui apă... pe ele?

–Nu ştiu, pufni Laurel. Dar n-ar fi frumos? Aşa, aş avea o metodă uşoară să le las să moară.

David bombăni ceva pe sub mustaţă.

–Ce?

David ridică din umeri.

–Mi se par frumoase, atâta tot.

Laurel aruncă o privire peste umăr la marginile dantelate, cu tentă albăstruie, care se deschideau de o parte şi de alta a ei.

–Serios?

–Sigur. Dacă ai merge la şcoală aşa, pariez că jumătate dintre fete ar fi supergeloase pe tine.

–Şi cealaltă jumătate s-ar holba la mine ca şi cum aş fi o ciudăţenie a naturii. Nu, mulţumesc.

–Şi ce-ai de gând să faci?

Îşi scutură capul.

–Nu ştiu ce pot să fac. Nimic, presupun. Râse amar. Să aştept să pună total stăpânire pe mine şi să mă omoare?

–Poate că trece.

–Sigur că da, aşa m-am păcălit şi cu umflătura.

David ezită.

–Le-ai... le-ai spus părinţilor tăi?

Laurel clătină din cap.

–Ai de gând s-o faci?

Dădu iar din cap.

–Cred că ar trebui.

Laurel înghiţi în sec.

–M-am tot gândit la asta de când m-am trezit. Se întoarse cu faţa la el. Dacă ai fi părinte şi copilul tău ţi-ar spune că îi creşte o floare gigantică pe spate, tu ce-ai face?

David dădu să spună ceva, după care lăsă privirea în pământ.

–Ai urma calea responsabilă. L-ai duce la spital; acolo l-ar tot pipăi şi înghionti, şi ar deveni o ciudăţenie medicală. Asta s-ar întâmpla cu mine. Nu vreau să fiu copilul acela, David.

–Poate că mama ta ar putea crea ceva care să te ajute, sugeră David, convins doar pe jumătate de vorbele sale.

–Ştim amândoi că nimic din ce-ar prepara mama n-ar ajuta. Laurel îşi împreună degetele în faţa ei. Sinceră să fiu, dacă chestia asta are de gând să mă omoare, atunci aş prefera să o facă în intimitate. Şi dacă trece, ridică ea din umeri şi-şi întinse braţele în faţă. Atunci e mai bine să nu ştie nimeni.

–OK, spuse David într-un final. Dar cred că va trebui să iei în calcul şi varianta asta în caz că se mai întâmplă şi altceva.

–Ce *altceva* s-ar putea întâmpla? întrebă Laurel.

–S-ar putea face mai mare. Sau să se extindă.

–Să se extindă? Nu se gândise la varianta asta.

–Da, adică să-ţi crească frunze pe tot spatele sau să-ţi crească flori... în alte locuri.

Tăcu o perioadă destul de lungă.

–O să mă gândesc la asta.

El chicoti sec.

–Acum îmi dau şi eu seama de ce nu poţi să vii astăzi la plajă.

–Oh, la naiba. Îmi pare rău; am uitat complet.

–Nu-i nimic, începe abia peste vreo două ore. Tăcu şi el o vreme. Te-aş invita iar, însă... Arătă spre petale, iar Laurel dădu mâhnită din cap.

–N-ar prea merge bine.

–Pot totuşi să vin să te văd după aceea? Doar ca să fiu sigur că eşti bine.

Ochii lui Laurel se umplură de lacrimi.

–Crezi că o să fiu bine?

David se aşeză lângă ea pe pat şi-şi puse un braţ în jurul umerilor ei.

–Sper.

–Dar totuşi nu ştii sigur asta, nu?

–Nu, răspunse David cu sinceritate. Însă, cu siguranţă, sper.

Îşi trecu un braţ peste faţă.

–Mersi.

–Deci pot să vin?

Ea îi zâmbi şi dădu din cap în semn că da.

Capitolul 7

Laurel lenevea pe canapea când se auzi soneria.

–Răspund eu, strigă ea. Deschise uşa şi zâmbi văzându-l pe David îmbrăcat în tricoul lui negru şi în pantaloni scurţi de plajă, fosforescenţi. Bună, spuse ieşind, pe verandă şi închizând uşa în urma ei. Cum a fost la petrecere?

David ridică din umeri.

–Ar fi fost mai distractiv dacă erai şi tu acolo. Ezită. Tu ce faci?

Laurel lăsă privirea în pământ.

–Sunt bine. La fel ca dimineaţă.

–Te doare sau ceva?

Clătină din cap.

Îi simţi mâna mângâindu-i braţul.

–Totul va fi bine, spuse el încurajator.

–Cum să fie bine, David? Îmi creşte o floare pe spate! Asta clar *nu* e bine.

–Mă refer la faptul că o rezolvăm noi cumva.

Ea zâmbi trist.

–Îmi pare rău. Tu eşti drăguţ că ai venit, şi eu sunt... Se întrerupse brusc atunci când o lumină puternică de faruri îi traversă faţa. Ridică o mână, să blocheze lumina, şi văzu o maşină parcând pe alee. Un bărbat înalt, cu umeri laţi, ieşi din maşină şi se îndreptă spre ei.

–Aici stă familia Sewell? Vocea lui era joasă, caldă şi solemnă.

–Da, spuse Laurel când el păşi în lumina de pe verandă. Laurel strâmbă din nas fără să vrea. Faţa lui era cam dubioasă. Oasele feţei erau ascuţite şi aspre, iar ochiul stâng era lăsat în jos. Nasul lui lung părea a fi fost rupt de câteva ori fără să fie pus la loc bine şi, chiar dacă nu se strâmba, gura lui avea întipărită o expresie permanentă de dezamăgire. Umerii îi erau imens de laţi, iar costumul pe care-l purta arăta nepotrivit pe corpul lui voluminos.

–Părinţii tăi sunt acasă? întrebă bărbatul.

–Da, o clipă. Se întoarse încet. Ăăă, intraţi.

Ţinu uşa deschisă ca să intre şi bărbatul acela, şi David. Stând toţi trei la intrare, omul adulmecă aerul din jur şi, apoi, îşi drese glasul.

–Ai făcut vreun foc ceva azi? îl întrebă el cu reproş pe David.

–Da, spuse David. Pe plajă. Eu am fost responsabil cu aprinsul şi să spunem că a ieşit mult fum până să fie şi ceva foc. Râse o clipă, dar tăcu atunci când văzu că bărbatul nici nu zâmbeşte.

–Mă duc să-i chem, spuse Laurel repede.

–Te ajut şi eu, zise David, urmând-o.

Intrară în bucătărie, unde părinţii lui Laurel luau ceaiul.

–A venit un tip care întreabă de voi, spuse Laurel.

–Oh. Tatăl ei lăsă jos ceaşca de ceai şi puse semnul în cartea pe care o citea. Mă scuzaţi.

Laurel rămase în prag, uitându-se după tatăl ei. David încă-i ţinea mâna pe talie, iar ea spera ca el să n-o ia de acolo. Nu neapărat pentru că se temea, ci pentru că nu putea să scape de senzaţia permanentă de nelinişte.

–Sarah, strigă tatăl ei. Jeremiah Barnes e aici.

Mama lui Laurel puse jos ceaşca de ceai cu un zăngănit puternic, după care trecu în grabă pe lângă David şi Laurel, pentru a ajunge la uşa principală.

–Cine e Jeremiah Barnes? întrebă David pe sub mustaţă.

–Agent imobiliar, răspunse Laurel. Se uită în jur. Hai aici, spuse ea luându-l pe David de mână. Îl trase după ea pe lângă scările din spatele canapelei pe care se aşezase domnul Barnes. Urcă pe vârfuri câteva trepte, cât să dispară din vedere. Îi dădu drumul la mână lui David atunci când se aşezară, iar el îşi puse braţul pe treapta din spatele ei. Se lăsă puţin pe spate, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea prezenţa lui. Îi mai alungă puţin din sentimentul de nelinişte crescândă care o cuprinsese de când intrase domnul Barnes cu maşina pe alee.

–Sper că nu vă deranjează că am venit.

–Deloc, spuse mama lui Laurel. Vă servesc cu o ceaşcă de cafea? Ceai? Apă?

–Nu vreau nimic, mulţumesc, spuse Barnes.

Vocea lui profundă o făcu pe Laurel să se cutremure.

–Aş avea câteva întrebări despre originile proprietăţii înainte de a lansa oferta noastră oficială, spuse domnul Barnes. Am înţeles că este un pământ moştenit din familie. De cât timp se află în posesia familiei dumneavoastră?

–Din vremea goanei după aur, spuse mama lui Laurel. Străbunicul meu, un personaj destul de ciudat, a luat pământul şi a construit aici prima cabană. Totuşi, n-a găsit aur deloc. De atunci, toată lumea din familia mea a locuit aici, la un moment dat.

–N-a încercat nimeni s-o vândă?

Mama ei clătină din cap.

–Nu, doar eu. Îmi imaginez că mama mea se răsuceşte în mormânt, însă... Ridică din umeri. Oricât de mult ne-ar displăcea s-o vindem, sunt lucruri mai importante.

–Adevărat. E ceva... neobişnuit la această proprietate?

Părinţii lui Laurel se uitară unul la altul şi clătinară din cap.

–Nu cred, spuse tatăl ei.

Barnes dădu din cap.

–Aţi avut vreodată probleme cu intrările prin efracţie? Au încercat străini să se adăpostească acolo? Ceva de genul acesta?

–Nu chiar, spuse tatăl lui Laurel. Din când în când, mai sunt oameni care se plimbă sau fac jogging pe teren şi vedem oameni ici şi colo. Dar suntem fix lângă Pădurea Naţională Redwood; nu avem gard şi nici vreun anunţ de proprietate privată. Sunt sigur că, dacă aţi pune, nu ar fi nici o problemă.

–N-am reuşit să aflu care este preţul pe care-l cereţi. Barnes lăsă întrebarea nerostită să atârne în aer.

Tatăl lui Laurel îşi drese glasul.

–A fost greu să evaluăm bine valoarea terenului. Am angajat doi evaluatori şi amândoi au reuşit să ne piardă dosarul. A fost foarte frustrant. Am prefera să spuneţi preţul şi pornim de acolo.

–E de înţeles. Se ridică în picioare. Sper să aveţi oferta mea scrisă într-o săptămână.

Dădu mâna cu părinţii ei, după care plecă.

Laurel îşi ţinu respiraţia până când auzi motorul maşinii pornind şi dând înapoi pe alee. David slăbi braţul din jurul ei şi Laurel coborî scările.

–În sfârşit, Sarah, spuse tatăl ei entuziasmat. Au trecut aproape şase luni de când m-a abordat prima oară. Începusem să cred că ne-am ambalat degeaba.

–Ar uşura mult situaţia, îl aprobă Sarah. Dar, totuşi, afacerea încă nu este încheiată.

–Ştiu, dar suntem atât de aproape.

–Am mai fost aproape şi altă dată. A fost cuplul acela la începutul verii care se entuziasmase aşa de mult cu privire la casă.

–Da, tare entuziasmaţi, o contrazise tatăl lui Laurel. Când i-am sunat să vedem cum mai stau lucrurile, ea a spus, şi citez: „Care casă?" Uitase complet de ea.

–Aşa e, aprobă mama ei. Se pare că n-a fost *chiar* aşa de impresionată.

–Doar nu vă gândiţi serios să-i vindeţi lui terenul nostru? spuse Laurel cu vehemenţă.

Părinţii ei se întoarseră către ea cu ochii întrebători.

–Laurel? o întrebă mama ei. Ce s-a întâmplat?

–Oh, să fim serioşi. Era absolut înfricoşător.

Mama lui Laurel oftă.

–Nu-i refuzi cuiva o vânzare care-ţi schimbă viaţa doar pentru că nu e foarte charismatic.

–Nu mi-a plăcut de el. M-a băgat în sperieţi.

–Te-a băgat în sperieţi? întrebă tatăl ei. Ce era aşa de înfricoşător la el?

–Nu ştiu, spuse Laurel, simţindu-se puţin intimidată, acum, că domnul Barnes plecase. Arăta... arăta ciudat.

Tatăl ei râse.

–Mda. Probabil că o fi fost vreun jucător de fotbal care a luat prea multe lovituri dure în faţă. Dar nu-ţi poţi forma o părere pornind de la felul în care arată cineva. Mai ţii minte vorba cu cartea şi coperta?

–Mda, probabil, dădu Laurel înapoi, însă nu era convinsă. Era ceva bizar cu omul acela, avea ceva ciudat în privire. Şi nu-i plăcea deloc.

Într-un final, David îşi drese glasul.

–Trebuie să plec acasă, spuse el. Am trecut doar pentru câteva minute.

–Te conduc, spuse Laurel repede, însoţindu-l spre uşă.

Laurel se asigură încă o dată că aleea era liberă înainte să iasă pe verandă.

–Ţie nu ţi s-a părut ciudat? întrebă Laurel imediat ce David închise uşa de la intrare.

–Tipul acela Barnes? Aşteptă un moment lung, după care ridică din umeri. Nu prea, recunoscu el. Arăta puţin ciudat, însă cred că i se trăgea în mare parte de la nas. E ca al lui

Owen Wilson. Probabil că a fost lovit la fotbal, cum a spus tatăl tău.

Laurel oftă.

–Poate mi se pare mie. Probabil că sunt hipersensibilă din cauza... Laurel arătă spre spatele ei. Ştii tu.

–Da, chiar despre asta voiam să vorbesc şi eu cu tine. David îşi băgă mâinile în buzunare, după care le scoase şi le încrucişă la piept. După câteva secunde se răzgândi şi le băgă la loc în buzunare. Trebuie să-ţi spun, Laurel, este cel mai ciudat lucru de care am auzit vreodată şi nu pot să mă prefac că nu e.

Laurel dădu din cap.

–Ştiu. Sunt o ciudăţenie.

–Nu, nu eşti. Ei bine, ştii tu, oarecum. Dar nu e vina ta, adăugă el repede. Tu doar ai o chestie ciudată. Şi eu... voi face tot ce pot ca să te ajut. OK?

–Serios? şopti Laurel.

David dădu din cap.

–Promit.

Lacrimi recunoscătoare ameninţau să izbucnească, însă Laurel se strădui să le oprească.

–Mersi.

–Mâine mă duc cu mama la biserică, apoi mergem să mâncăm în Eureka cu bunicii, însă mă întorc seara şi te sun.

–Super. Şi distracţie plăcută.

–O să încerc. El ezită o clipă şi păru că era pe punctul de a se întoarce să plece. Dar, în ultima clipă, păşi în faţă şi o îmbrăţişă.

Surprinsă, Laurel îl îmbrăţişă şi ea.

Privi bicicleta lui David dispărând în apusul întunecos şi rămase acolo, uitându-se după el mult timp, până ce ieşi din raza ei vizuală. Fusese teribil de speriată când s-a dus acasă la el în dimineaţa aceea. Dar acum ştia că fusese persoana

potrivită căreia să-i spună. Zâmbi, după care se întoarse şi intră înapoi în casă.

*

Luni era prima zi de şcoală în care Laurel trebuia să se ducă cu floarea imensă pe spate. Se gândi la varianta de a se preface bolnavă, însă cine ştie cât avea să aibă floarea pe spate? *Toată viaţa poate*, gândi ea, cutremurându-se. Nu se putea preface în fiecare zi. Se întâlni cu David în curtea din faţă înainte să înceapă orele, iar el o asigură de mai multe ori că nu se vedea că ar avea ceva pe sub bluză. Trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre prima oră.

La prânz, Laurel se aşeză şi-l privi pe David. Norii se împrăştiară pentru doar câteva momente, făcând loc unei raze puternice de soare, iar Laurel observă felul în care strălucea soarele pe el – scânteia de pe şuviţele discrete din părul lui şaten nisipiu şi îi ajungea pe vârful genelor. Înainte, nu prea se gândise la cât de bine arăta, însă, în ultimele zile, se trezea uitându-se la el din ce în ce mai mult, şi deja de două ori în timpul prânzului el se întorsese şi îi prinsese privirea. Începuse să o facă să simtă fluturi în stomac, aşa cum citise mereu în cărţi.

Când nimeni nu se uita, Laurel îşi ridică mâna în lumina soarelui. Nu arăta chiar la fel. Corpul lui David blocase cu totul soarele şi, acum, lumina se strecura printr-o parte. Mâna ei părea să blocheze doar o parte din soare, iar lumina părea să strălucească de parcă ar fi găsit vreo cale să-i pătrundă prin piele. Îşi băgă mâna în buzunar. Devenise deja paranoică.

Petalele din jurul taliei erau destul de incomode şi tânjea să le dea drumul – mai ales cu lumina puternică a soarelui care avea să fie atât de rară în lunile următoare. Dar era un disconfort pe care putea şi avea să-l suporte. Spera ca soarele

să apară iar mai târziu, în după-amiaza aceea, când putea să meargă pe ascuns la o plimbare.

Chelsea era bolnavă, aşa că David o conduse singur pe Laurel la ora de engleză.

–Auzi, David? întrebă ea.

–Da?

–Vrei să facem o mică excursie în după-amiaza aceasta? Cu mine şi cu părinţii mei, adăugă ea.

David păru dezamăgit.

–Nu pot.

–De ce?

–Îmi iau permisul de conducere în câteva săptămâni, şi mama a hotărât că trebuie să muncesc destul cât să plătesc benzina şi asigurarea. Mi-a găsit un loc de muncă la farmacie şi trebuie să încep de astăzi.

–Oh. Nu mi-ai spus.

–Abia ieri am aflat. Şi, în plus, se aplecă el mai aproape, problemele tale sunt ceva mai mari decât ale mele în momentul de faţă.

–Păi, atunci, succes, spuse Laurel.

David oftă.

–Mda, nimic nu-i face pe colegii de muncă să te placă mai mult decât puţin nepotism. Râse puţin. Unde vă duceţi?

–La fosta noastră casă. De două zile mama nu vorbeşte despre altceva decât despre vânzare. E entuziasmată, însă pare a fi şi ea cu inima îndoită.

–De ce? Credeam că vrea neapărat să vândă.

–Şi eu credeam la fel. Dar mama începe să se întristeze. Şi ea a copilărit acolo. Şi mama ei. Şi tot aşa. Înţelegi?

–Mi se pare super. Mi-aş dori să nu fiţi nevoiţi să vindeţi.

–Şi eu, spuse Laurel. Nu că n-ar fi super aici, spuse ea repede. Mă bucur că ne-am mutat. Dar îmi cam place ideea să mă pot întoarce în vizită.

–Ai mai fost acolo de când v-aţi mutat?

–Nu. Am fost cu toţii extrem de ocupaţi să punem magazinul pe picioare şi să ne mutăm şi, ei bine, pur şi simplu nu am avut timp. Aşa că mama vrea să meargă în vizită şi să se asigure că e convinsă cu adevărat să vândă, şi să mai greblăm frunzele, dacă tot suntem acolo. Şi să spălăm geamurile. Şi tata probabil că va vrea să tundă gardul viu. Zâmbi, prefăcându-se entuziasmată. Va fi distractiv, distractiv, distractiv, spuse ea ironic.

David dădu din cap, după care se uită la ea cu seriozitate.

–Mi-aş dori să pot veni, spuse el. Serios.

Laurel privi în jos; privirea lui era atât de intensă.

–Altă dată, spuse ea serioasă, încercând să nu pară prea dezamăgită.

–Sper.

Capitolul 8

Părul lui Laurel era ciufulit şi încâlcit când ajunseră. Avea să-i ia o grămadă de timp să-l pieptene mai târziu, însă meritaseră din plin cele patruzeci şi cinci de minute în decapotabila veche, cu vântul bătându-i cu putere în faţă. Intrară pe aleea lungă, şi Laurel îşi ţinu respiraţia atunci când luară o curbă pe lângă un pâlc de copaci, după care căsuţa răsări în faţa ochilor lor.

Apariţia casei vechi fu însoţită de un val de nostalgie pe care Laurel nu-l anticipase. Căsuţa de lemn era mică, dar elegantă, ascunsă într-un cerc mare de iarbă deasă şi verde, înconjurată de un gard şubred. Lui Laurel îi fusese dor de multe ori de casă de când se mutaseră, însă niciodată la fel de intens ca în momentul în care o văzu pentru prima oară după patru luni. Locuise în casa asta şi pe pământul acesta timp de doisprezece ani. Ştia toate cărările întortocheate prin pădurea imensă din spatele casei şi petrecuse ore întregi colindându-le. Nu era chiar vorba despre faptul că ar fi vrut să locuiască iar acolo, ci, pur şi simplu, nu voia să renunţe la locul acesta.

Maşina se opri, iar părinţii ei începură să descarce greble, găleţi şi produse de curăţat. Laurel îşi luă chitara de pe scaunul din spate, iar mama ei râse.

–Ador faptul că îţi place să cânţi la vechitura aia.

–De ce?

–Pur şi simplu, îmi aminteşte de vremea când obişnuiam eu să cânt la Berkley. Rânji la tatăl lui Laurel. Când ne-am cunoscut prima oară. Ce hipioţi mai eram atunci.

Laurel se uită la coada lungă, împletită, a mamei ei şi la sandalele Birkenstock şi pufni.

–Şi *acum* sunteţi hipioţi.

–Nu, asta nu e nimic. Pe vremea aceea, eram hipioţi *adevăraţi*. Mama ei îşi strecură o mână într-a tatălui ei, degetele lor împletindu-se. Mergeam cu chitara asta la cântări şi interpretam *We shall not be moved* foarte fals şi toată lumea urla în ritmul melodiei. Îţi mai aduci aminte?

Tatăl ei zâmbi şi-şi scutură capul.

–Ce vremuri bune, spuse el sarcastic.

–Hai, că era distractiv.

–Dacă spui tu, cedă tatăl ei, aplecându-se să o sărute.

–Vă deranjează dacă mă plimb puţin? întrebă Laurel, punându-şi cureaua chitarei peste umăr. Mă întorc în scurt timp să vă ajut.

–Deloc, spuse mama ei, în timp ce cotrobăia prin portbagaj.

–Ne vedem curând, spuse Laurel, îndreptându-se deja spre spatele casei.

Pădurea era plină şi de foioase, şi de conifere ce umbreau covorul moale şi verde de frunze de pe pământ. Majoritatea trunchiurilor de copaci erau acoperite de muşchi de un verde-închis care le ascundea scoarţa aspră. Peste tot unde te uitai, vedeai culoarea verde. Plouase uşor în dimineaţa aceea, iar soarele ieşise, transformând milioanele de picături de apă în sfere strălucitoare, ce făceau toate suprafeţele să lucească asemenea unor aşternuturi de smaralde. În întunericul dintre copaci, cărările şerpuiau, iar Laurel o apucă încet pe una dintre ele.

Îi era uşor să-şi imagineze că merge pe pământ sfânt – peste ruinele unei mari catedrale din timpuri imemoriale.

Zâmbi când văzu o creangă îmbrăcată în muşchi luminată de o rază subţire de soare şi-şi trecu mâna peste ea, astfel că picăturile strălucitoare de apă i se prelinseră pe degete, prinzând lumina în timp ce cădeau pe pământ.

Fiind ieşită din vizorul părinţilor ei de câteva minute bune, Laurel lăsă chitara să-i alunece în faţă şi-şi dezlegă eşarfa. Îşi ridică bluza puţin să lase petalele de floare libere, răsuflând uşurată. După ce fuseseră legate mare parte din zi, o dureau, tânjind să fie eliberate. Petalele se întinseră încet ca muşchii dureroşi şi înţepeniţi, în timp ce Laurel continuă să meargă pe o cărare acoperită de frunze. Auzi susurul îndepărtat al râului mare şi o luă direct prin iarbă în direcţia lui, găsindu-l în doar câteva minute şi trântindu-se jos, pe o piatră pe marginea lui. Îşi dădu jos şlapii şi-şi lăsă degetele de la picioare să-i atârne în apa rece.

Întotdeauna adorase râul acesta. Apa era atât de limpede în curentul liniştit, că puteai să-i vezi fundul şi să priveşti peştii înotând dintr-o parte într-alta. Acolo unde se revărsa peste pietre în mici cascade, se învolbura într-o spumă de un alb imaculat care aproape că arăta ca bulele dense şi spumoase de săpun. Întreg peisajul parcă era scos dintr-o vedere.

Laurel începu să cânte pasaje din cântecul ei preferat de Sarah McLachlan. Fredona încet, lăsându-se învăluită de parfumul florii.

După primul vers, un foşnet în stânga ei o făcu să tresară. Ascultă cu atenţie şi i se păru că aude uşor nişte şoapte.

–Mamă? strigă ea de probă. Tată?

Îşi sprijini chitara de copac şi începu să dezlege nodul eşarfei pe care o legase în jurul încheieturii ei. Ar face bine să ascundă petalele astea înainte să le vadă părinţii ei.

Eşarfa lungă şi mătăsoasă refuza să se desfacă din jurul încheieturii, moment în care mai auzi un foşnet mai tare

decât primul. Ochi locul de unde venise sunetul, chiar după umărul ei stâng.

–Cine e?

Laurel îndoi cu grijă petalele moi şi le înfăşură în jurul taliei. Era gata să le lege cu eşarfa, când cineva ieşi, împiedicându-se, dintre copaci, ca şi cum fusese împins. Aruncă o privire răutăcioasă la copac pentru o clipă, înainte să-şi întoarcă faţa spre Laurel. Nervozitatea îi dispăru şi o căldură neaşteptată îi umplu ochii.

–Bună, spuse el zâmbind.

Laurel icni şi încercă să dea înapoi, însă îşi prinse călcâiul într-o rădăcină şi căzu, dând drumul petalelor ca să amortizeze căzătura.

Era prea târziu să mai ascundă ceva; se iviră în toată splendoarea lor în faţa străinului.

–Nu, te rog!... Oh, draga mea. Îmi pare rău. Pot să te ajut?

Laurel se uită în ochii lui de un verde profund, aproape prea luminoşi ca să fie adevăraţi. Chipul unui tânăr se uita în jos la ea, în timp ce ea stătea culcată la pământ.

Îi întinse mâna.

–Chiar îmi pare rău. Noi... eu am făcut ceva zgomot. M-am gândit că m-ai auzit. Zâmbi timid. Se pare că m-am înşelat. Chipul îi arăta ca o pictură clasică – pometii îi erau conturaţi clar pe sub pielea netedă şi bronzată, ce părea că s-ar potrivi mai bine pe o plajă din L.A. decât într-o pădure răcoroasă, acoperită de muşchi. Părul îi era des şi negru, la fel ca sprâncenele şi genele care-i încadrau ochii în care se citea îngrijorarea. Era cam lung şi umed – ca şi cum nu se adăpostise când începuse să plouă – şi parcă reuşise cumva să vopsească doar rădăcinile în acelaşi verde scânteietor ca al ochilor. Avea un zâmbet cald şi delicat, care-i tăie respiraţia lui Laurel. Îi luă câteva secunde să-şi recapete graiul.

–Cine eşti?

El tăcu şi o studie cu ochii ciudaţi şi nemişcaţi.

–Ei bine? îl îndemnă ea.

–Nu ştii cine sunt, nu-i aşa? întrebă el.

Îi luă mult până să răspundă. Simţea că parcă *chiar* îl cunoştea. Era o amintire acolo, în colţul minţii, însă, cu cât se străduia mai mult să ajungă la ea, cu atât mai repede dispărea.

–Ar trebui să te cunosc? Vocea îi era prudentă.

Privirea cercetătoare dispăru la fel de repede cum apăruse. Străinul râse uşor – aproape cu tristeţe –, iar vocea îi răsuna printre copaci, sunând mai degrabă a pasăre decât a om.

–Sunt Tamani, spuse el, încă ţinând mâna întinsă să o ajute să se ridice. Poţi să-mi spui Tam, dacă vrei.

Dându-şi brusc seama că încă stătea întinsă pe pământul umed unde căzuse, Laurel simţi că i se face ruşine. Îi ignoră mâna şi se ridică singură în picioare, uitând să-şi ţină petalele. Icni ascuţit şi îşi trase repede bluza în jos, cutremurându-se de durere atunci când floarea i se strivi de piele.

–Nu-ţi face griji, spuse el. O să stau departe de floarea ta. Rânji şi îşi ridică sprâncenele negre, iar ea se simţi ca şi cum nu pricepuse o glumă arhicunoscută. Ştiu de ale cui petale am voie să mă apropii şi de ale cui nu. Trase adânc aer în piept. Mmmmm. Şi la cât de fantastic miros, petalele tale sunt interzise pentru mine. Ridică o sprânceană. Cel puţin deocamdată.

Ridică o mână spre faţa ei, iar Laurel nu se putu mişca. Îi luă câteva frunze din păr şi o analiză repede de sus până jos.

–Pari intactă. N-ai petale sau tulpini rupte.

–Ce tot vorbeşti acolo? întrebă ea, încercând să ascundă petalele care-i ieşeau de sub bluză.

–E cam târziu pentru asta, nu crezi?

Ea se uită urât la el.

–Ce cauţi aici?

–Aici locuiesc.

–Nu locuieşti aici, spuse ea derutată. Acesta este terenul *meu*.

–Serios?

Se înroşise din nou.

–Ei bine, este terenul părinţilor mei. Ţinea strâns de talia bluzei. Şi tu... nu eşti bine-venit aici. Oare cum se făcuseră ochii lui atât de profunzi şi de ireal de verzi? Purta *lentile de contact*, îşi spuse ea hotărâtă, încercând să nu se lase copleşită.

–Nu sunt?

Ochii i se măriră, în timp ce făcu un pas în faţă. Chipul îi era atât de încrezător, iar zâmbetul atât de contagios, că nu putu să dea înapoi. Era sigură că nu mai cunoscuse pe nimeni ca el în toată viaţa ei, însă o copleşea o senzaţie de familiaritate.

–Cine *eşti*? repetă Laurel.

–Ţi-am spus; sunt Tamani.

Scutură din cap.

–Cine eşti cu adevărat?

Tamani îi puse un deget peste buze.

–Şşşt, toate la timpul lor. Vino cu mine. O luă de mână, iar ea nu se smuci atunci când el o conduse mai adânc în pădure. Cealaltă mână uită progresiv ce făcea şi dădu drumul bluzei. Petalele se ridicară încet, până când se întinseră în spatele ei în toată splendoarea lor. Tamani se uită în urmă. Gata, e mai bine aşa, nu?

Laurel nu putu decât să dea din cap. Mintea îi era înceţoşată, şi deşi undeva, în străfundul raţiunii, bănuia că ar trebui să fie deranjată de toată treaba asta, din cine ştie ce motiv nu părea important. Singurul lucru care conta era să-l urmeze pe tipul acesta cu zâmbetul lui ispititor.

O aduse într-o poieniţă, unde frunzele de deasupra lor se despărţeau, permiţând unui cerc de lumină să pătrundă

printre crengi pe un petic de iarbă punctat de porţiuni de muşchi verde şi spongios. Tamani se întinse în iarbă şi îi făcu semn şi ei să se aşeze pe locul din faţa lui.

Fermecată, Laurel nu putea să facă altceva decât să îl privească. Părul lui negru şi verde îi atârna în şuviţe lungi pe frunte, chiar deasupra ochilor. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă şi largă, care arăta ca şi cum ar fi fost făcută în casă, şi tot în acelaşi stil erau şi pantalonii maro şi largi, care se legau fix sub genunchi. Erau, fără doar şi poate, demodaţi, însă el îi făcea să pară la fel de la modă ca şi restul înfăţişării. Avea picioarele goale, însă nici chiar acele ascuţite de pin sau beţele rupte de pe cărare nu păruseră să-l deranjeze. Era poate cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea şi se deplasa cu graţia unei feline, pe care n-o mai văzuse niciodată la un băiat.

Laurel se aşeză pe jos, cu picioarele încrucişate, şi se uita la el aşteptând. Dorinţa ciudată de a-l urma începuse să pălească uşor, făcând loc unui sentiment de confuzie.

–Ne-ai cam speriat când ai plecat aşa. Vocea lui avea un ritm delicat – nu chiar britanic, nu chiar irlandez.

–Cum aşa? întrebă Laurel, încercând să-şi limpezească mintea.

–O zi aici, a doua zi plecată. Unde-ai fost? Începusem să intru în panică.

–Panică? Era prea şocată ca să-l contrazică sau să ceară mai multe informaţii.

–Ai spus cuiva despre asta? întrebă el, arătând peste umărul ei.

Ea clătină din cap.

–Nu – oh, ba da. I-am spus prietenului meu, David.

Chipul lui Tamani deveni brusc inexpresiv.

–E doar un prieten?

Laurel începu uşor să-şi mai vină în fire.

–Da... Nu... Nu cred că e treaba ta. Dar o spuse încet.

Apărură nişte linii mici în colţul ochilor lui Tamani şi, pentru o clipă doar, lui Laurel i se păru că vede o urmă de teamă. Apoi, se lăsă pe spate, iar zâmbetul cald îi reveni; probabil că i se păruse.

–Poate că nu. Se joacă cu un fir de iarbă. Dar părinţii tăi nu ştiu?

Laurel începu să clatine din cap, însă absurditatea situaţiei începea, în sfârşit, să se întrevadă.

–Nu... da... poate n-ar trebui să fiu aici, spuse ea tăios, ridicându-se în picioare. Nu mă urmări.

–Aşteaptă, spuse Tamani cu glas panicat.

Împinse o creangă ce atârna în jos.

–Pleacă!

–Am răspunsuri! strigă Tamani.

Laurel se opri şi se uită înapoi. Tamani se ridicase într-un genunchi, iar expresia feţei lui o implora să rămână.

–Am răspunsuri la toate întrebările tale. Despre floare şi... despre orice altceva.

Se întoarse încet, nefiind sigură dacă să aibă încredere în el.

–Îţi spun orice vrei să ştii, spuse el pe un ton mai încet de data asta.

Laurel făcu doi paşi în faţă, iar Tamani se relaxă imediat.

–Tu stai acolo, spuse Laurel arătând spre capătul cel mai îndepărtat al poieniţei. Iar eu voi sta aici. Nu vreau să mă mai atingi.

Tamani oftă, dar spuse:

–De acord.

Ea se aşeză iar pe iarbă, însă rămase încordată şi pregătită, gata de fugă.

–OK. Ce este asta?

–Este o floare.

–O să dispară?

–E rândul meu; unde ai plecat?

–În Crescent City. O să dispară? repetă ea, pe un ton mai tăios.

–Din păcate, da. Oftă trist. Mai mare păcatul.

–Eşti sigur că dispare?

Ezitarea lui Laurel dispăru, în timp ce se agăţă de vestea bună pe care tocmai o primise.

–Sigur că da. Vei înflori iar la anul, însă, ca toate florile, nu durează la nesfârşit.

–De unde ştii asta?

–Mi-a venit rândul. Cât de departe este Crescent City?

Ea ridică din umeri.

–Şaptezeci, optzeci de kilometri. Ceva de genul ăsta.

–În ce parte?

–Nu, e rândul meu acum. De unde ştii de chestia asta?

–Sunt la fel ca tine. Suntem asemenea.

–Atunci unde e floarea ta?

Tamani râse.

–*Eu* nu înfloresc.

–Ai spus că suntem la fel. Dacă e adevărat ce spui, atunci înseamnă că ar trebui să ai şi tu una.

Tamani se sprijini într-un cot.

–Mai sunt şi băiat, în caz că n-ai observat.

Laurel simţi că respiră mai repede. Era *foarte* conştientă de faptul că era băiat.

–În ce direcţie? repetă el.

–Nord. N-ai hartă?

El rânji.

–Asta era întrebarea ta?

–Nu! spuse Laurel şi se uită urât la Tamani când acesta râse. O mânca limba să pună adevărata ei întrebare, însă se temea de răspuns. Într-un final, înghiţi în sec şi întrebă încet:

–Mă transform într-o floare?

Un zâmbesc amuzat se ivi în colţul gurii lui Tamani, însă acesta nu râse.

–Nu, spuse el cald.

Laurel simţi cum întreg corpul ei se relaxează de uşurare.

–*Întotdeauna* ai fost o floare.

–Pardon? întrebă ea. Şi cam ce vrei să spui cu asta?

–Eşti o plantă. Nu eşti o fiinţă umană, nu ai fost niciodată. Înfloritul este doar cea mai evidentă manifestare, îi explică Tamani mai calm decât credea Laurel că era necesar să fie.

–O plantă? întrebă Laurel, fără să se obosească să-şi ascundă neîncrederea din voce.

–Da. Evident, nu orice fel de plantă. Cea mai evoluată formă a naturii din lume. Se aplecă înainte cu ochii verzi strălucind. Laurel, eşti o zână.

Lui Laurel i se încleştă maxilarul când îşi dădu seama cât de prostuţă putuse fi. Se lăsase fermecată de un chip frumos, se lăsase înşelată să fie purtată atât de adânc în pădure şi chiar crezuse pe jumătate în poveştile lui scandaloase. Se ridică în picioare, cu ochii arzând de furie.

–Aşteaptă, spuse Tamani sărind înainte, pentru a o prinde de încheietura mâinii. Nu pleca încă. Am nevoie să ştiu ce au de gând părinţii tăi să facă cu acest teren.

Laurel se smuci din strânsoare.

–Vreau să pleci, şuieră ea. Dacă te mai văd vreodată aici, *chem* poliţia. Se întoarse şi alergă, trăgându-şi bluza la loc peste petale.

El o strigă.

–Laurel, trebuie să ştiu. Laurel!

Se chinui să alerge mai repede. Nimic nu părea mai important decât să se îndepărteze cât mai mult de Tamani, această persoană ciudată care îi provocase atât de multe stări confuze.

Se opri pentru câteva momente, să înfăşoare la loc petalele în jurul taliei şi să le prindă cu eşarfa. Îşi luă chitara şi-şi trase cureaua peste umăr. Făcând asta, mâna ei trecu printr-o rază de soare. Se opri şi îşi ridică iar mâna. Încheietura îi strălucea de la nişte particule minuscule de pudră sclipitoare. *Minunat, a mai şi lăsat cine ştie ce urme pe mine. Ce truc idiot.*

Când ajunse suficient de aproape cât să vadă casa, se opri, răsuflând din greu. Se uită iar la încheietura mâinii şi clocotea de furie în timp ce freca pudra sclipitoare până ce dispăru cu totul.

Capitolul 9

În ziua următoare, Laurel se simţi ca un zombi. Nu voia să creadă nimic din ce-i spusese Tamani. Însă nu se putea abţine să nu se gândească la asta şi să-şi pună întrebări. Era posibil aşa ceva? Apoi, se enerva pe ea că se purta ridicol şi o lua din nou de la capăt.

David încercase să o prindă de câteva ori pe hol, însă ea reuşise să se furişeze la ore înaintea lui.

Dar, la ora de biologie, nu-l mai putu evita.

El se grăbi să prindă locul de lângă ea, unde obişnuia să stea.

–Ce s-a întâmplat? întrebă el. Se extinde? şopti el, înainte ca ea să se întoarcă.

Ea clătină din cap, iar părul îi căzu în jurul feţei ca un perete între ei.

David îşi trase scaunul puţin mai aproape, în timp ce restul elevilor din clasă se duceau zgomotos spre locurile lor.

–Laurel, trebuie să vorbeşti cu mine. O să înnebuneşti dacă ţii totul în tine aşa.

–Nu pot... spuse cu o voce sugrumată, iar ochii i se umplură de lacrimi. Nu pot să vorbesc acum.

David dădu din cap.

–Putem vorbi după ore? şopti el, în timp ce domnul James începu ora.

Laurel dădu din cap şi încercă să-şi şteargă lacrimile fără să atragă atenţia.

David îi făcu semn cu piciorul pe sub bancă, după care începu să deseneze în caietul lui. Laurel şi-ar fi dorit ca el să ia mai multe notiţe pe care ea să le poată copia.

Ziua trecu greu, cu Laurel pendulând între două stări: se mustra aspru că-i promisese lui David să-i spună, dar era uşurată că putea să spună cuiva. Nici măcar nu era sigură cum să înceapă. Cum începe cineva să spună pur şi simplu: „Oh, hei, s-ar putea să fiu o creatură mitologică?"

–Nu sunt, îşi şopti Laurel în barbă. E stupid.

Dar nu prea reuşea să se convingă.

După ore, ea şi David merseră spre casa lui. David părea să simtă că ea nu era chiar pregătită, aşa că înaintară în tăcere.

Fu extrem de delicat atunci când o ajută să sară gardul din spatele curţii, mâna lui evitându-i în mod calculat spatele. O ţinu de braţe atunci când ea sări de pe gard şi, după ce aterizase şi era stabilă, el nu-şi retrase mâinile.

Laurel simţi nevoia să se strângă la pieptul lui şi să uite, pur şi simplu, de toată nebunia asta. Dar ştia că lucrul acesta era imposibil. El se uită la ea fără să clipească, până când ea îşi bagă mâinile în buzunare şi se forţă să se întoarcă.

–Pe aici, spuse David, conducând-o în timp ce se îndreptau spre copacul răsucit.

Laurel privi în sus, la bolta densă de frunze de deasupra ei. Era deja luna octombrie, iar frunzele erau într-o stare perfectă, la mijlocul procesului de metamorfoză. Marginile erau portocalii şi roşii – cu unele crengi fălindu-se cu frunze galbene şi maro-deschis –, iar mijlocul încă se lupta să rămână verde. Pădurea era frumoasă de atâtea amestecuri de culori, iar Laurel era puţin tristă să vadă cum verdele pierdea bătălia în favoarea nuanţelor mai spectaculoase.

O făcea să se gândească la propria floare. Va muri, încetul cu încetul, asemenea frunzelor? *O va durea?* se gândi ea, străbătută brusc de un fior de spaimă. Chiar dacă ar durea-o,

ar merita efortul să n-o mai aibă. Dar Tamani îi spusese şi că avea să-i crească alta la anul. Erau atât de multe lucruri pe care le spusese şi despre care îşi dorea să fie adevărate. La restul... nici măcar nu voia să se gândească.

Dar, fără să vrea, gândurile îi ajungeau tot acolo. Şi, deşi ura să recunoască lucrul acesta, nu era doar din cauză că informaţiile erau atât de ciudate. Era din cauza lui Tamani. O zguduise emoţional, îi provocase emoţii pe care nu le mai simţise vreodată. Senzaţia acută că-şi doreşte pe cineva pe care nici nu l-a cunoscut vreodată – nu mai simţise asta niciodată. Cu nimeni. Era încântător şi captivant, însă şi puţin înspăimântător. Era o parte din ea care părea total ieşită de sub control. Nu era sigură că-i plăcea lucrul acesta.

Era atât de... oare *frumos* era cuvântul *potrivit*? Părea cuvântul potrivit. Indiferent ce era, abia dacă-şi putuse lua ochii de la el. Asta era partea care o făcea să se întrebe cu adevărat dacă fusese vreun fel de miraj. Un vis suprarealist.

Privi la încheietura ei, acolo unde ştersese pudra sclipitoare. Aceea fusese reală. Găsise un firicel din ea pe blugi când ajunsese acasă. Nu se putea să nu fie reală.

Şi, apoi, mai era şi bănuiala enervantă că-l mai văzuse cândva. Nu putea să scape de ea. Iar el, cu siguranţă, se purta ca şi cum o cunoştea. De ce-ar cunoaşte-o? *De unde* ar cunoaşte-o? Pur şi simplu, toată situaţia asta îi dădea ameţeli.

–Deci, ce s-a întâmplat ieri? a întrebat-o David într-un final, când ajunseră aproape de copac.

Laurel oftă adânc, gândindu-se la cât de stupid începuse totul să pară, *după* ce fusese de acord să vorbească cu David.

–E ridicol, David, nu ştiu de ce mă las aşa de afectată. Poate pentru că mă face să mă simt prost.

–Are legătură cu, ăăă, floarea?

–Oarecum, poate. Nu ştiu, spuse Laurel. Cuvintele începură să-i iasă imediat ce începu să se plimbe încoace şi încolo. Numai dacă e adevărat, iar eu nu pot să cred una ca asta. Încep să cred că am inventat toată chestia asta, e ca un vis pe care l-am avut când nu-mi amintesc nici măcar să fi adormit sau ceva de genul ăsta.

–Nu are nici o logică ce spui.

–Logică, spuse Laurel pufnind. Când îţi voi spune ce mi-a zis, va fi chiar şi mai lipsit de logică.

–Cine?

Laurel se opri din mers şi se sprijini de copac.

–Am cunoscut pe cineva. Acolo, la teren. Un tip sau ceva de genul ăsta. *Aproape un bărbat*, dar nu zise asta cu glas tare. A spus că locuieşte acolo.

–Pe terenul *vostru*?

–Aşa am spus *şi eu*.

–Ce-au zis părinţii tăi?

Laurel clătină din cap.

–Nu l-au văzut.

–Te-ai întâlnit cu el singură?

Laurel dădu din cap.

–Cu un tip ciudat, singură? Ai avut noroc că n-ai pă-ţit nimic! Se opri o clipă, după care întrebă încet: Ai pă-ţit ceva?

Însă Laurel deja scutura din cap.

–N-a fost nimic de genul ăsta. Îşi aminti, pentru o clipă, sentimentul pe care-l încercase în poieniţă. M-am simţit în siguranţă; *eram* în siguranţă. El... mă cunoştea. Nu ştiu de unde. A văzut floarea şi nu a fost deloc surprins. Mi-a spus că este o inflorescenţă.

–O inflorescenţă?

–A mai spus, de asemenea, că va dispărea în câteva săptămâni. Asta e singura parte din conversaţie despre care sper şi mă rog să fie adevărată.

–El cine era? Ţi-a spus?

–A spus că-l cheamă Tamani. Imediat ce-i rosti numele, îşi dori să nu fi făcut asta. Numele părea oarecum magic şi, când îl spuse cu voce tare, îi reveni sentimentul acela că lucrurile îi scapă de sub control, care o făcea să se simtă ciudat de impulsivă. Mintea îi fu invadată de chipul lui, blocându-i vederea spre orice altceva. Ochii lui intenşi, zâmbetul lui cu jumătate de gură, felul în care fusese copleşită de un sentiment de siguranţă şi de familiaritate atunci când el i-a atins mâna.

–Tamani? spuse David, aducând-o înapoi la realitate. Ciudat nume.

Laurel dădu doar din cap, chinuindu-se să revină în prezent.

–Ce altceva a mai spus?

–A spus că este la fel ca mine; şi de aceea a ştiut despre floare.

–*La fel* ca tine? Ce-a vrut să spună?

Laurel râse, încercând să detensioneze atmosfera. Fără succes.

–Pur şi simplu, este atât de aiurea. A spus... a spus că sunt o floare; o plantă.

–O plantă?

–Exact, este ridicol.

David tăcu, pentru a cântări aceste cuvinte.

–Altceva? întrebă el.

–Altceva? Nu este suficient de rău şi aşa? A spus că sunt o nenorocită de plantă. Eu nu sunt o plantă. Nu sunt, adăugă ea, pentru a alunga orice urmă de îndoială.

David se lăsă în jos pe trunchiul de copac şi se aşeză pe pământ, bătând cu degetele în genunchi.

–*Ar explica* multe, dacă înţelegi ce vreau să spun, zise el ezitant.

–Oh, David, nu începe şi tu.

–A mai spus şi altceva? întrebă David, ignorându-i comentariul.

Laurel se întoarse cu spatele şi începu să rupă bucăţi mici din scoarţa copacului de care se sprijinea.

–A mai spus şi alte lucruri idioate, asta-i tot.

David se ridică şi merse la copacul pe care-l cotropea ea, aşteptând până când ea îşi ridică privirea spre el.

–Dacă sunt nişte lucruri idioate, atunci de ce eşti aşa supărată?

–Pentru că – pentru că a fost totul aşa de aiurea.

–Laurel.

Se uită brusc la el.

–Ce-a spus?

–E aiurea. A spus că sunt o... o să râzi.

–N-o să râd. Ce-a spus că eşti?

Expiră prelung şi ridică din umeri.

–A spus că sunt o zână, şopti ea.

David tăcu un moment înainte să ridice mâna, cu degetul mare şi arătătorul la vreo şapte centimetri distanţă.

–O zână? întrebă el îndoielnic.

–Ei bine, în mod clar sunt ceva mai mare decât o zână, se ironiză Laurel.

David nu făcu altceva decât să zâmbească.

–Ce? Vocea îi fu mai tăioasă decât intenţionase, însă nu-şi ceru scuze.

–Ei bine, într-un fel are sens.

Laurel îşi puse mâna în şold.

–Un ciudat pretinde că sunt o creatură mitică, şi asta are *sens* pentru tine?

David roşi, după care ridică din umeri.

–Dacă ar fi să aleg o persoană despre care aş crede că-mi aminteşte de o zână, atunci tu ai fi aceea.

Laurel se aşteptase ca David să râdă şi să-i spună că este o prostie. Contase pe asta. Dar el oarecum credea. Şi, deşi ştia că acest lucru este iraţional, tot o înfuria.

–Putem să plecăm acum? Se întoarse şi începu să meargă înapoi pe potecă.

–Aşteaptă. David alergă să o prindă. Nu te face curioasă?

Lui Laurel îi sări ţandăra.

–Nu, David, izbucni ea. Nu mă face. Mă face să vreau să mă duc acasă să mă culc şi, când mă trezesc, să aflu că toate astea n-au fost decât un vis. Că floarea, umflătura şi chiar şcoala de stat n-au existat vreodată. Asta mă face să vreau! Se întoarse, fără să-i dea ocazia să răspundă, şi alergă pe o potecă la întâmplare... una care ducea departe de casa lui David. Nu-i păsa unde ducea. Pur şi simplu, trebuia să evadeze.

–Ce te sperie mai mult, Laurel? ţipă David în urma ei, că are dreptate sau că n-are?

*

Laurel alergă încontinuu până acasă şi se opri gâfâind pe alee timp de câteva minute, înainte să o ia pe cărarea curbată care ducea spre uşa de la intrare. Zilele deveneau din ce în ce mai scurte, iar soarele începuse deja să apună. Se trânti pe verandă, cu mâinile înfăşurate în jurul genunchilor. Era momentul acela magic când norii erau purpurii, cu o nuanţă de portocaliu fluorescent. Lui Laurel îi plăcea la nebunie momentul acesta al zilei. Noua lor casă avea o fereastră mare, care dădea spre vest, iar ea şi mama ei obişnuiau să stea la geam şi să se uite la nori cum se aprindeau într-un mov-deschis, după care păleau uşor spre lila, pe măsură ce portocaliul soarelui la apus îi acoperea.

În seara aceasta, Laurel nu putea să se bucure de frumuseţea priveliştii.

Se uită prin curte, la arbuştii albi de o parte şi de alta a aleii principale. Se întrebă cam câte lucruri avea în comun cu ei. Dacă ceea ce spunea Tamani era adevărat, atunci avea mai multe în comun cu ei decât cu părinţii care o aşteptau dincolo de uşă.

Se uită în jos la picioare. Fără să stea pe gânduri, îşi dădu jos şlapii şi îşi băgă degetele în pământul fărâmicios din straturile de flori din faţă. Trase repede şi superficial aer în piept, pentru a-şi potoli panica, şi în timpul ăsta îşi dădu jos pământul de pe picioare şi se încălţă la loc. Dacă s-ar duce în curtea din spate, şi-ar îngropa picioarele în pământul fertil şi şi-ar ridica mâinile spre cer? I s-ar transforma pielea, încetul cu încetul, în scoarţă de copac? I-ar mai înflori petale, poate din stomac sau din vârful capului?

Era un gând înfricoşător.

Însă Tamani arătase normal. Dacă el era, într-adevăr, la fel ca ea, asta însemna că nici ea n-o să se schimbe? Încă nu era sigură că putea crede ceva din ceea ce spusese el.

Uşa de la intrare zăngăni, iar Laurel sări în picioare şi se întoarse atunci când tatăl ei băgă capul pe uşă.

–Mi s-a părut mie că aud pe cineva, spuse tatăl ei zâmbind. Ce faci?

Laurel se opri, încercând să-şi amintească motivul iniţial pentru care se oprise şi se aşezase.

–Nu făceam decât să privesc apusul, spuse ea zâmbind forţat.

El oftă şi se sprijini de uşorul uşii.

–E frumos, nu-i aşa?

Laurel dădu din cap şi încercă să-şi înghită nodul din gât.

–Ai fost foarte tăcută în ultimele săptămâni, Laurel. Eşti bine? întrebă el blând.

–Sunt doar stresată cu şcoala, minţi Laurel. E mai greu decât am crezut.

El veni lângă ea pe treapta verandei.

–Te descurci bine?

–Da, doar că mă epuizează.

El zâmbi şi-şi puse un braţ pe umerii lui Laurel. Laurel se încordă, însă tatăl ei nu păru să remarce nici asta şi nici petalele subţiri la nici un milimetru de a fi descoperite sub material.

–Ei bine, avem multe piersici să-ţi menţinem energia, spuse el zâmbind larg.

–Mulţumesc, tată.

–Vino în casă când eşti pregătită, spuse el. Cina este aproape gata.

–Tată?

–Da?

–Eram... eram diferită de alţi copii când eram mică?

El se opri, se uită la chipul lui Laurel, după care se duse din nou lângă ea pe treaptă.

–Cum adică?

Se gândi să i se destăinuiască, însă fix înainte să facă asta, se răzgândi. Voia să afle mai întâi ce ştia el.

–Mă refer la ce mănânc. Ceilalţi copii pe care-i ştiam nu mâncau niciodată ca mine. Toată lumea crede că e ciudat.

–E puţin diferit. Dar nu ştiu pe nimeni care să mănânce mai multe fructe şi legume decât tine. Mi se pare sănătos. Şi n-ai avut probleme, nu-i aşa?

Laurel clătină din cap.

–Am fost *vreodată* la doctor?

–Sigur că da. Când eram în faza finală cu adopţia, a venit un pediatru acasă pentru a se asigura că eşti sănătoasă. Se opri. Dacă mă gândesc bine, e o poveste amuzantă. Te-a consultat şi totul arăta bine. Tatăl ei râse. Cu excepţia faptului că genunchiul tău nu reacţiona atunci când îl lovea

cu ciocănelul lui. El era îngrijorat, însă mie nu mi s-a părut a fi ceva important. Apoi, şi-a scos stetoscopul. În momentul acela, lucrurile au luat o turnură ciudată. Îşi tot mişca stetoscopul pe spatele şi pe pieptul tău. L-am întrebat care era problema, şi el mi-a spus s-o chem pe mama ta. Voia să vorbească cu amândoi. Aşa că m-am dus să o chem şi, când m-am întors, el deja îşi strângea lucrurile. A zâmbit şi ne-a spus că eşti perfect sănătoasă.

–Şi atunci, care era problema?

–Asta l-am întrebat şi eu. Nu ştia la ce mă refer. Să spunem că asta nu a îmbunătăţit părerea mamei tale despre doctori. Săptămâni întregi, a tot bombănit despre cât de nebun era.

–Şi chiar n-ai aflat niciodată?

Tatăl ei ridică din umeri.

–Nu cred că era ceva în neregulă cu tine. Cred că stetoscopul lui era stricat sau nu-l folosea cum trebuie, sau cine ştie ce. Apoi şi-a dat seama de greşeală, n-a vrut să pară incompetent şi a încercat să muşamalizeze totul. Doctorilor nu le place niciodată să recunoască faptul că greşesc. Se uită spre Laurel. Dar de la ce ţi-a venit? Vrei să te ducem la doctor? Te-am scutit să mai mergi la medicul de la şcoală, însă, dacă asta te-ar face să te simţi mai bine, putem să te ducem acum.

Laurel clătină din cap. Era ultimul lucru pe care-l voia.

–Nu, chiar nu vreau.

–Te simţi bine?

Laurel zâmbi.

–Da, cred că da.

–Eşti sigură? insistă tatăl ei, cu ochii blânzi, dar îngrijoraţi.

Ea dădu din cap.

–Sunt bine.

–În regulă. Se întoarse şi roti mânerul uşii. A, apropo de asta, am primit oferta de la Barnes în dimineaţa aceasta.

–Minunat, spuse Laurel, în timp ce se uita la orizontul care începuse să se întunece. Sper s-o cumpere repede. *Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo,* adăugă ea în gând.

Capitolul 10

Laurel stătea pe veranda lui David atunci când el ieşi pe uşă să se ducă la şcoală în dimineaţa următoare. Se uită în jos la ea pentru câteva secunde, după care trase adânc aer în piept şi încuie uşa.

–Îmi pare rău, spuse Laurel înainte ca David să apuce să se întoarcă. N-am avut nici un motiv să ţip la tine. Tu ai fost nemaipomenit şi ai încercat să mă ajuţi, iar eu ţi-am dat în cap pentru asta.

–Nu-i nimic, mormăi David, punându-şi cheia în buzunar.

–Nu, este, spuse Laurel, aşezându-se pe treapta de lângă el. A fost îngrozitor, am ţipat la tine. Eu nu ţip niciodată. Am fost aşa de stresată.

David ridică din umeri.

–O cam meritasem. Am insistat prea tare. Ar fi trebuit să renunţ.

–Dar uneori am nevoie de chestia asta. Nu-mi place să dau piept cu greutăţile. Tu eşti mult mai bun la asta decât mine.

–Asta pentru că nu e aşa de personal pentru mine. Nu sunt eu cel cu o floare pe spate.

Laurel se opri şi-l luă pe David de mână pentru a-l întoarce cu faţa. Nici după ce el se întoarse nu-i dădu drumul la mână. Îi plăcea să-l ţină de mână.

–Nu pot să fac asta fără un prieten alături. Îmi pare foarte rău.

David clătină din cap, după care ridică încet o mână spre faţa ei şi-i dădu părul după ureche, mângâindu-i totodată uşor obrazul cu degetul mare. Ea stătu nemişcată, pentru că-i plăcea la nebunie senzaţia lăsată de mâna lui pe faţa ei.

–E imposibil să fie cineva supărat pe tine.

–Bun. Stând aşa de aproape de el, căldura pieptului lui aproape atingând-o, simţi deodată dorinţa de a-l săruta. Fără să se oprească să mediteze la asta, îşi mută greutatea pe degetele de la picioare şi se aplecă în faţă. Însă o maşină trecu pe acolo în viteză fix în acel moment, şi lui Laurel îi pieri curajul. Se întoarse brusc şi porni la drum. Nu vreau să întârziem, spuse ea râzând încordată.

David o prinse repede din urmă.

–Voiai să vorbim despre asta? întrebă el.

–Nu ştiu despre ce am putea să vorbim, îi răspunse Laurel.

–Dacă are dreptate? David nu trebui să specifice *la cine* se referea.

Laurel îşi clătină capul.

–Nu are sens. Recunosc faptul că sunt puţin diferită şi că floarea asta de pe spatele meu este de-a dreptul ciudată, dar, totuşi, să fiu chiar o plantă? Cum aş putea să fiu vie?

–Ei bine, *plantă* ar putea să însemne multe lucruri. Există plante cu mai multe abilităţi decât ţi-ai fi imaginat vreodată – şi acelea sunt doar cele pe care oamenii de ştiinţă le-au descoperit. Se bănuieşte că există milioane de specii în selve, pe care nimeni nu a avut şansa să le studieze.

–Sigur, dar ai văzut vreodată vreo plantă care să iasă din pământ şi să meargă pe stradă?

–Nu, spuse el, ridicând din umeri. Dar sunt o grămadă de lucruri pe care nu le-am mai văzut niciodată. Asta nu înseamnă că ele nu există. Îşi dădu ochii peste cap. Învăţ asta zi de zi.

–Nu are sens, repetă ea.

–Sincer să fiu, m-am gândit mult la asta azi-noapte. Ştii, în caz că se întâmpla minunea să mai vorbeşti iar cu mine. Există chiar o cale destul de uşoară să vedem dacă e adevărat sau nu.

–Cum?

–Mostre de ţesut.

–Cum?

–Îmi dai diferite mostre de celule din corpul tău şi ne uităm la ele la microscop, să vedem dacă sunt celule de plante sau de animale. Ar trebui să fie destul de concludent.

Laurel strâmbă din nas.

–Şi cum îţi dau mostre de ţesut?

–Am putea lua celule epiteliale de pe obraz, cum fac la CSI.

Laurel râse.

–CSI? Acum ai de gând să mă *investighezi?*

–Nu, dacă tu nu vrei. Dar m-am gândit că ar fi bine cel puţin să testezi ceea ce tipul ăsta – cum îl cheamă...?

–Tamani. O trecu un fior discret pe şira spinării.

–Mda. Ar trebui să verifici ce-a spus Tamani şi să vezi dacă e adevărat sau nu.

–Şi dacă *e* adevărat? Laurel se opri din mers.

El se uită la ea, iar pe chipul ei se putea citi teama.

–Atunci vei şti.

–Dar atunci ar însemna că toată viaţa mea ar fi o minciună îngrozitoare. Unde m-aş duce? Ce-aş face?

–Nu ar trebui să pleci. Totul ar putea să rămână la fel.

–Nu, n-ar putea. Oamenii ar afla şi ar vrea să... nu ştiu, să-mi facă chestii.

–Nu trebuie să afle nimeni. Tu nu vei spune; eu nu voi spune. Vei avea acest secret minunat, care te va diferenţia de oricine altcineva. Tu ai şti că eşti... chestia asta incredibilă, şi nimeni altcineva n-ar bănui vreodată.

Laurel dădu cu şutul în asfalt.

–Faci ca totul să pară interesant şi fermecător.

–Poate că este.

Laurel ezită, iar David păşi mai aproape de ea.

–E decizia ta, spuse el blând, dar orice ai decide să faci, eu te voi ajuta. Îi puse o mână delicată şi caldă la ceafă, şi lui Laurel i se tăie respiraţia. Voi fi orice ai nevoie. Dacă vei avea nevoie de tocilarul care să-ţi dea răspunsuri dintr-un manual, eu voi fi acela; dacă vei vrea, pur şi simplu, un prieten să stea lângă tine la ora de biologie şi să te facă să te simţi mai bine când eşti tristă, tot eu voi fi acela. Degetul lui mare îi mângâie uşor lobul urechii şi coborî pe obraz. Şi, dacă vei avea nevoie de cineva care să te ţină în braţe şi să te protejeze de oricine în lume care ar putea să-ţi facă rău, atunci, în mod clar, tot eu sunt acela. Ochii lui de un albastru-deschis pătrunseră în ai ei şi, pentru o secundă, lui Laurel i se tăie respiraţia. Dar totul depinde doar de tine, şopti el.

Era atât de tentant. Prezenţa lui era atât de liniştitoare. Dar Laurel ştia că n-ar fi corect. Îi plăcea de el – mult –, însă nu era sigură dacă sentimentele ei erau de natură romantică sau doar avea nevoie de el. Nu se putea angaja la nimic, până când nu era sigură.

–David, cred că ai dreptate – ar trebui să obţin nişte răspunsuri. Dar, în acest moment, tot ce am nevoie şi tot ce pot să accept este un prieten.

David zâmbi puţin forţat, însă îi strânse delicat umărul şi-i spuse:

–Atunci, asta vei primi. Se întoarse şi începu să meargă din nou, însă rămase suficient de aproape de ea, încât umerii lor să se atingă unul de altul.

Îi plăcea senzaţia.

*

–Astea sunt, în mod clar, celule de plante, Laurel, spuse David mijindu-şi ochii la microscop.

–Eşti sigur? întrebă Laurel, uitându-se şi ea la celulele pe care le luase din obraz. Dar până şi ea recunoscu celulele pătrate cu pereţi groşi care punctau pătratul deschis la culoare.

–Sunt nouăzeci la sută sigur, spuse David, întinzându-şi braţele deasupra capului. Cred că tipul ăsta, Tamani, ştie ceva.

Laurel oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

–Tu n-ai fost acolo; era ciudat rău de tot. *Mda, continuă să-ţi spui asta; poate, într-un final, o s-o şi crezi.* Îndepărtă vocea pe care o auzea în minte.

–Şi mai multe dovezi că ar fi rudă cu tine.

Laurel se încruntă şi dădu cu piciorul în scaunul lui David în timp ce acesta râdea.

–Mă simt teribil de jignită, spuse ea căscând teatral ochii.

–Şi totuşi, spuse David, se pare că are dreptate. Cel puţin cu chestia asta.

Laurel clătină din cap.

–Trebuie să fie altceva.

David tăcu.

–Există o chestie, dar... nu, e o tâmpenie.

–Ce?

David o studie un minut.

–Aş... aş putea să mă uit la o mostră de sânge.

–Oh. Laurel se dezumflă.

–Ce s-a întâmplat?

–De unde să iei sângele?

David ridică din umeri.

–Ar fi simplu cu o înţepătură în deget.

Laurel clătină din cap.

–Nu pot să mă înţep cu acul. Mă îngrozesc acele.

–Serios?

Laurel dădu din cap, cu o expresie de încordare pe faţă.

–Nu m-am înţepat niciodată cu acul.

–Niciodată?

Laurel clătină din cap.

–*Noi nu mergem la doctor. Ai uitat?*

–Şi analizele?

–N-am făcut niciodată. Mama a trebuit să completeze un formular special ca să mă înscrie la şcoală.

–Nici copci?

–Oh, Doamne, spuse ea acoperindu-şi gura. Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

–Oh, atunci s-o lăsăm baltă.

Rămaseră în tăcere o perioadă destul de lungă.

–N-ar fi nevoie să mă uit, nu? întrebă Laurel.

–Promit. Şi nici măcar nu doare.

Lui Laurel i se tăie respiraţia, însă lucrul acesta părea important.

–OK. O să încerc.

–Mama mea are diabet şi are un cuţitaş în camera ei, cu care-şi verifică sângele. Probabil că ar fi calea cea mai uşoară. Vin imediat.

Laurel se strădui să-şi regleze respiraţia cât timp lipsi David din cameră. Reveni cu mâinile goale.

–Unde este? întrebă ea.

–Nu-ţi spun. Nici măcar n-o să te las să îl vezi. Vino încoace, am o idee. Se aşeză pe pat, fix în faţa ei. OK, stai în spatele meu şi pune braţele în jurul taliei mele. Poţi să ţii capul jos, lipit de spatele meu, şi să mă strângi dacă ţi se face teamă.

Laurel se duse în spatele lui. Îşi lipi faţa de spatele lui şi-i strânse talia cât de tare putu.

–Am totuşi nevoie de o mână, spuse David puţin stresat.

Laurel se strădui să slăbească strânsoarea şi eliberă o mână. David îi frecă delicat palma, iar ea începu să-l strângă din nou.

–Eşti gata? întrebă el.

–Surprinde-mă, spuse ea fără suflare.

Îi mai frecă puţin mâna, după care ea scânci în timp ce o senzaţie ca un şoc static îi erupse din deget.

–OK, s-a terminat, spuse David calm.

–L-ai pus deoparte? întrebă Laurel fără să ridice capul.

–Da, zise David cu vocea ciudat de inexpresivă. Laurel, trebuie să vezi asta.

Curiozitatea o ajută să-şi depăşească teama şi Laurel se iţi peste umărul lui David.

–Ce?

David strângea uşor de capătul degetului ei mijlociu. O picătură de lichid transparent ţâşni.

–Ce-i aia? întrebă Laurel.

–Eu sunt mai îngrijorat de ce nu este, răspunse David. Nu este roşu.

Laurel nu făcu altceva decât să se uite.

–Ăăăă, pot să...? David arătă spre o cutie de lamele.

–Sigur, spuse Laurel amorţită.

David luă o lamelă subţire de sticlă şi lipi degetul lui Laurel de ea.

–Pot să iau două?

Laurel nu făcu decât să dea din cap.

După trei lamele, David îi înfăşură degetul lui Laurel într-un şerveţel, iar Laurel îşi ghemui mâinile în poală.

David se aşeză lângă ea, coapsele lui atingându-se de ale ei.

–Laurel, asta iese mereu când te tai?

–Nu m-am mai tăiat de nu mai ştiu când.

–Trebuie să fi avut, la un moment dat, măcar un genunchi julit, nu?

–Sunt sigură că am avut, însă... îi pieri glasul când îşi dădu seama că nu-şi putea aminti nici măcar o situaţie. Nu ştiu, şopti ea. Nu-mi amintesc.

David îşi trecu degetele prin păr.

–Laurel, ai sângerat *vreodată*... din vreo parte din corp în viaţa ta?

Ura tot ce încerca el să insinueze, însă nu putea nega adevărul.

–Nu ştiu. Sincer, nu-mi amintesc să fi sângerat *vreodată*.

David îşi împinse scaunul la loc la microscop şi puse lamela din nou sub cadranul luminat, după care o studie prin lentile mult timp. Schimbă lamelele şi se uită din nou. Apoi, scoase câteva lamele pătate cu roşu dintr-o altă cutie şi se uită la ele prin rotaţie.

Laurel nu se mişcă în tot acest timp.

Se întoarse către ea.

–Laurel, spuse el, dacă nu ai sânge? Dacă chestia asta transparentă este tot ce curge prin venele tale?

Laurel clătină din cap.

–Nu se poate; toată lumea are sânge, David.

–Da, şi toată lumea mai are şi celule epiteliale de origine animală, Laurel; spre deosebire de ale tale, răspunse el. Ai spus că părinţii tăi nu cred în doctori, ai fost vreodată la un doctor?

–Când eram foarte mică. Mi-a povestit tata aseară. Ochii i se măriră. Oh, Doamne! Îi povesti lui David întâmplarea. Ştia, trebuie să fi ştiut.

–Şi, atunci, de ce să nu le fi spus părinţilor tăi?

–Nu ştiu. Clătină din cap.

David tăcea, încruntând din sprâncene. Când vorbi, vocea îi era ezitantă.

–Te deranjează dacă încerc ceva?

–Atâta timp cât asta nu implică să mă deschizi şi să te uiţi la intestinele mele.

El râse.

Laurel nu o făcu.

–Pot să-ţi iau pulsul?

Laurel fu luată prin surprindere de valul de uşurare şi de amuzament care o copleşi. Începu să râdă şi nu se mai putea opri. David o privi în linişte, în timp ce râdea isteric, dar într-un final, îşi reveni în fire.

–Scuze, spuse ea, răsuflând greu, în timp ce încerca să îndepărteze un alt val de chicoteli. E doar... mult mai bine decât să mă deschizi.

David zâmbi discret şi-şi dădu ochii peste cap.

–Dă mâna la mine, spuse el.

Ea întinse mâna, iar el puse două degete pe încheietura ei.

–Pielea ta este foarte rece, spuse el. Sunt oarecum surprins că n-am mai observat asta până acum. Apoi rămase tăcut, concentrându-se. După o vreme, se ridică de pe scaun şi se aşeză lângă ea, pe pat. Lasă-mă să încerc aici, pe gât.

Îi ţinu gâtul cu o mână şi-şi puse degetele cu pricepere pe partea dreaptă a gâtului. Îi simţea respiraţia pe gâtul ei şi, deşi căuta să se uite în altă parte, ea nu se putea uita la nimic altceva. Vedea lucruri pe care nu le observase până atunci. O dungă discretă de pistrui de-a lungul liniei părului, o cicatrice aproape ascunsă de sprânceană şi curba delicată a genelor lui. Simţi vag cum degetele lui apasă mai tare. Când i se opri respiraţia, David se retrase.

–Te-a durut?

Ea clătină din cap şi încercă să nu observe cât de aproape era.

După câteva secunde, îşi retrase mâinile. Nu-i plăceau privirea din ochii lui şi nici încruntătura îngrijorată dintre sprâncene.

–Ce e? întrebă ea.

Dar el nu făcu decât să clatine din cap.

–Trebuie să fiu sigur. Nu vreau să te sperii. Pot să... pot să-ţi ascult pieptul?

–Cu un stetoscop?

–Nu am un stetoscop. Dar dacă... ezită. Dacă-mi pun urechea chiar peste inima ta, ar trebui să o aud tare şi limpede.

Laurel se îndreptă.

–OK, spuse ea încet.

David puse o mână de o parte şi de alta a coastelor ei şi-şi lăsă încet capul în jos. Laurel încerca să respire normal, însă era sigură că inima ei o luase la goană. Obrazul lui era cald pe pielea ei şi apăsa pe gulerul tricoului.

După un moment lung, David îşi ridică faţa.

–Deci...

–Şşşt, spuse el, întorcându-şi capul şi punând celălalt obraz pe partea cealaltă a pieptului ei. Nu rămase acolo foarte mult înainte să ridice iar capul. Nu e nimic, spuse el pe un ton delicat. Nici la încheietură şi nici la gât. Şi nu aud nimic în pieptul tău. Sună... gol.

–Ce înseamnă asta, David?

–Nu îţi bate inima, Laurel. Probabil că nici măcar nu ai o inimă.

Capitolul 11

Laurel tremura acum din toate încheieturile. Simţea braţul lui David, cald şi greu în jurul ei, şi părea că nu mai simte nimic altceva. El era o ancoră de salvare şi nu era convinsă că ar supravieţui în următoarele secunde dacă i-ar da drumul.

–Ce-ar trebui să fac, David?

–Nu trebuie să faci nimic.

–Ai dreptate, spuse ea pe un ton deznădăjduit, trebuie doar să aştept ca şi restul corpului meu să-şi dea seama că e mort.

David o trase mai aproape şi o mângâie pe păr. Ea se agăţă de cămaşa lui, în timp ce lacrimile o copleşeau şi se chinuia să respire.

–Nu, îi şopti David la ureche. Nu o să mori. Obrazul i se frecă de al ei, aspru de la barba uşor crescută. Îşi trecu vârful nasului peste faţa ei, iar lacrimile i se opriră în timp ce se concentra pe senzaţia dată de chipul lui lipit de al ei. Era atât de cald pe pielea ei, care era aproape îngheţată. Îşi frecă buzele de fruntea ei, iar Laurel simţi un fior mic pe şira spinării. Rămase cu fruntea lipită de a ei, iar pleoapele ei se deschiseră în mod firesc; gândurile ei se pierdeau în oceanul de albastru al ochilor lui. Îşi frecă delicat buzele de ale ei, şi un val de căldură, diferită de orice altceva mai simţise vreodată, i se răspândi de la buze pe toată faţa.

Când văzu că ea nu se mişcă, o sărută iar, puţin mai încrezător de data aceasta. Deveni, într-o clipă, parte din furtuna care o răscolea, iar braţele ei se încolăciră în jurul

gâtului său, trăgându-l mai aproape, mai strâns, încercând să absoarbă în ea căldura aceea incredibilă. Puteau să fi trecut secunde, minute, ore – timpul nu mai avea nici o valoare în timp ce corpul lui cald se lipea de al ei şi căldura aceea lentă o învăluia.

Când David se retrase aproape violent pentru a-şi recăpăta suflarea, realitatea îi invadă mintea lui Laurel. *Ce-am făcut?*

–Îmi pare rău, şopti el. N-am vrut să...

–Şşşş, Laurel îi puse un deget pe buze. E OK. Nu-i dădu drumul şi, pentru că ea nu părea să se împotrivească, David se aplecă din nou, ezitant.

Laurel îl opri în ultima secundă, punându-i o mână pe piept şi scutură din cap. Trase adânc aer în piept, după care spuse:

–Nu ştiu dacă ceea ce simt este real sau e doar din cauză că intru în panică sau... Se opri. Nu pot să fac asta, David. Nu cu tot ce se întâmplă în viaţa mea.

El se retrase încet şi tăcu o bună bucată de vreme.

–Atunci, o să aştept, spuse el abia auzit.

Laurel îşi ridică încet rucsacul.

–Ar trebui să plec, spuse ea fără rost.

David o urmări cu privirea în timp ce traversa camera.

Ea se opri să se mai uite o dată la el, înainte să iasă şi să închidă uşa în urma ei.

*

La ora de biologie, Laurel se aşeză la locul ei obişnuit, însă nu-şi scoase cărţile. Stătea cu spatele perfect drept şi îşi ciuli urechile să audă paşii familiari ai lui David. Chiar şi aşa, tresări când acesta îşi trânti rucsacul pe masa de lângă ea. Se străduí să se uite în sus la el, dar, în loc de chipul tensionat

şi îngrijorat pe care se aştepta să-l vadă, fu întâmpinată de un zâmbet larg şi de nişte obraji roşii de entuziasm.

–Am făcut nişte cercetări azi-noapte, spuse el fără să o salute, şi am nişte teorii.

Teorii? Nu era sigură că voia să ştie. Ba chiar ceva din expresia lui o făcea destul de sigură *că nu voia* să ştie.

Deschise o carte şi i-o puse în faţă.

–O plantă carnivoră? Dar zău că ştii să cucereşti o fată. Încercă să împingă cartea înapoi la el, însă el îşi puse ambele mâini pe ea şi o ţinu acolo.

–Ascultă-mă puţin. Nu spun că eşti o plantă carnivoră. Dar citeşte puţin despre obiceiurile ei alimentare.

–E carnivoră, David.

–Practic, da, dar citeşte de ce. Îşi trecu degetele peste paragrafele pe care le subliniase cu verde-deschis. Plantele carnivore cresc cel mai bine pe sol sărac – în general, sol care are foarte puţin nitrogen. Mănâncă muşte, pentru că trupurile muştelor au mult nitrogen, însă nu au grăsimi sau colesterol. Nu e din cauza cărnii; este vorba despre tipul de hrană de care au nevoie. David dădu pagina. Uite aici, vorbeşte despre cum să hrăneşti o plantă carnivoră de apartament. Scrie că multă lume le dă bucăţi mici de hamburger sau de friptură, aşa cum ai spus tu, ei cred, pur şi simplu, că „Hei, e carnivoră". Dar, de fapt, poţi să ucizi o plantă carnivoră dacă îi dai hamburger, pentru că are o grămadă de grăsime şi colesterol, iar planta nu le poate digera.

Laurel se uita cu groază la planta oribilă şi se întreba cum ar putea David să creadă că asta era ea.

–Nu înţeleg unde vrei să ajungi, spuse ea sec.

–La substanţele hrănitoare, Laurel. Tu nu bei lapte, nu?

–Nu.

–De ce nu?

–Îmi face rău.

–Pariez că-ţi face rău pentru că are grăsime şi colesterol. Ce *anume* bei tu, de fapt?

–Apă, suc. Se opri să se gândească. Siropul de la compotul de piersici făcut de mama mea. Cam atât.

–Apă şi zahăr. Ai pus vreodată zahăr în vaza cu flori ca să ţină mai mult? Florile adoră zahărul; îl asimilează imediat.

Explicaţia lui David avea mult mai mult sens. Pe Laurel începuse să o doară capul.

–Şi, atunci, eu de ce nu mănânc muşte? întrebă Laurel sarcastic, în timp ce-şi freca tâmplele.

–Sunt prea mici să te ajute cu ceva, mă gândesc. Dar gândeşte-te la lucrurile pe care *chiar* le mănânci. Fructe şi legume crude. Plante care au crescut în pământ şi şi-au extras toate acele substanţe hrănitoare din rădăcini. Le mănânci şi primeşti aceleaşi substanţe hrănitoare, ca şi cum ai avea rădăcini şi ai putea să le iei tu însăţi.

Laurel tăcu pentru câteva secunde, în timp ce domnul James începu să strige catalogul.

–Deci încă mai crezi că sunt o plantă? întrebă Laurel în şoaptă.

–O plantă incredibil de evoluată şi de avansată, răspunse David. Dar da, o plantă.

–Ce aiurea!

–Nu ştiu, spuse David zâmbind larg. Mi se pare destul de mişto.

–Normal; doar eşti un tocilar pasionat de ştiinţă. Eu sunt fata care vrea, pur şi simplu, să treacă de ora de sport fără să se holbeze nimeni la ea.

–Bine, insistă David. Eu cred că e mişto pentru amândoi.

Laurel pufni şi îi atrase atenţia domnului James.

–Laurel, David? Vreţi să împărtăşiţi gluma şi cu restul clasei? întrebă el cu o mână dusă la şoldul lui schilod.

–Nu, domnule, spuse David. Dar mulţumesc c-aţi întrebat. Elevii din jurul lor râseră, însă domnul James nu părea

încântat. După câteva momente de râsete oftă şi se întoarse cu faţa la tablă. Laurel se lăsă pe spate şi rânji. *David: un punct. Profesorul care şi-ar dori să fie la fel de deştept ca David? Zero puncte.*

*

Sâmbătă, Laurel şi David se întâlniră acasă la David să „înveţe". David îi arătă un articol pe care-l găsise pe internet despre modul în care plantele absorb dioxid de carbon prin frunze.

–Dar tu? întrebă el. Stătea pe patul lui, cu petalele desfăcute şi îndreptate spre fereastra dinspre vest, de unde puteau să absoarbă lumina soarelui. Era şi acesta unul dintre multele avantaje în a „studia" în casa goală a lui David aproape în fiecare zi după şcoală. David chiar făcea eforturi considerabile să nu se holbeze, deşi Laurel nu era convinsă că nu se uita pe furiş mai degrabă la trupul ei gol decât la petale.

Nu o deranja nici una, nici alta.

–Ei bine, eu n-am frunze, cu excepţia celor micuţe de sub petale. *Încă*, adăugă ea misterioasă.

–Teoretic, nu, dar cred că pielea ta ţine loc de frunze.

–De ce? Ţi se pare că arată mai verde zilele astea? întrebă ea, după care-şi dădu cu palma peste gură. Gândul de a deveni verde o făcu să-şi amintească de Tamani şi de părul lui verde. Nu voia să se gândească la el. Era prea derutant. Şi i se părea nedrept să se gândească la el când era cu David. Simţea, într-un fel ciudat, că-l trădează. Îşi păstra gândurile pentru acel moment din noapte, înainte de a adormi.

–Nu toate frunzele sunt verzi, continuă David să sporovăiască fără să observe. La majoritatea plantelor, frunzele reprezintă cea mai mare suprafaţă exterioară, iar în cazul tău, pielea este aceea. Deci poate că reuşeşti să absorbi dioxid

de carbon prin suprafaţa pielii. Roşi. Trebuie să recunoşti că-ţi place să porţi bluze fără mâneci chiar şi atunci când e frig.

Laurel sorbi cu paiul din Sprite-ul ei.

–Şi atunci, de ce respir? Să ştii că eu *chiar* respir, spuse ea ascuţit.

–Da, dar chiar *trebuie*?

–Ce vrei să spui cu asta? Sigur că trebuie.

–Eu nu cred că trebuie. Nu la fel ca mine. Sau, cel puţin, nu la fel de des. Cât timp poţi să-ţi ţii respiraţia?

Ea ridică din umeri.

–Destul de mult.

–Hai că ai înotat, trebuie să ai o idee. Estimează şi tu, insistă el când ea clătină din cap.

–Pur şi simplu, ies când am terminat de stat dedesubt. Oricum nu mă scufund prea mult. Doar să-mi ud părul, nu ştiu.

David rânji şi arătă spre ceas.

–Ce zici, aflăm?

Laurel se uită la el câteva secunde, după care dădu sucul la o parte şi se aplecă spre David, împungându-l în piept cu un zâmbet.

–M-am săturat să tot experimentezi pe mine. Hai să vedem cât îţi poţi ţine *tu* respiraţia.

–Mi se pare corect, însă tu urmezi.

–S-a făcut.

David trase adânc aer în piept de câteva ori şi, când Laurel îi spuse să înceapă, îşi ţinu cu putere respiraţia şi se lăsă pe spate în scaun. Rezistă cincizeci şi două de secunde, înroşindu-se la faţă înainte ca aerul să iasă şuierând din el şi să vină rândul lui Laurel.

–Să nu râzi, îl avertiză ea. Oricum, sigur mă baţi.

–Mă îndoiesc. Zâmbi larg, cu aceeaşi încredere cu care zâmbea mereu când era sigur că avea dreptate.

Laurel trase adânc aer în piept şi se lăsă pe spate pe pernele lui David. Porni cronometrul cu un bip discret.

Simţea cum îşi pierde curajul văzându-i zâmbetul sigur de sine pe măsură ce secundele treceau, aşa că preferă să se întoarcă spre fereastră. Privi o pasăre zburând pe cerul de un albastru-deschis, până când dispăru din vedere, deasupra unui deal.

Neavând la ce să se mai uite, îşi mută atenţia la pieptul ei. Începuse să devină incomod. Mai aşteptă puţin, hotărî că nu-i place senzaţia şi lăsă aerul să iasă.

–Gata. Care e verdictul?

David se uită la ceas.

–Ţi-ai ţinut respiraţia cât de mult ai putut?

–Cât de mult am vrut.

–Nu-i acelaşi lucru. Ai fi putut să ţi-o mai ţii?

–Probabil că da, însă devenise incomod.

–Cât ai mai fi putut să o ţii?

–Nu ştiu, spuse ea deja iritată. Cât am rezistat?

–Trei minute şi douăzeci şi opt de secunde.

Îi luă ceva timp să înţeleagă numerele. Se ridică în fund.

–M-ai lăsat să câştig?

–Nu. Tocmai mi-ai demonstrat teoria.

Laurel se uită la braţul ei.

–O frunză? Pe bune?

David îi luă braţul şi-l puse pe-al lui lângă al ei.

–Hai să vezi o fază – dacă te uiţi mai îndeaproape, braţele noastre nu arată chiar la fel. Vezi? spuse el arătând spre venele care se întindeau ca o pânză de păianjen de-a lungul braţului său. E adevărat că venele ies mai mult în evidenţă la băieţi, însă, pe pielea ta deschisă la culoare, ar trebui măcar să poţi vedea fâşii palide de albastru. Tu nu ai deloc.

Laurel îi studie braţul, după care întrebă:

–Când ai observat asta?

El ridică vinovat din umeri.

–Când ţi-am luat pulsul, însă tu erai aşa de panicată, că am decis că informaţia mai poate aştepta o vreme. Şi, în plus, am vrut să mai cercetez înainte.

–Mersi... cred. Tăcu îndelung, pe măsură ce gândurile i se învălmăşeau. Însă ajungea la aceeaşi concluzie, iar şi iar. Chiar sunt o plantă, nu-i aşa?

David ridică privirea spre ea, după care dădu serios din cap.

–Cred că da.

Laurel nu era convinsă de ce începuse să plângă. Nu era chiar surprinsă de veste. Doar că, până acum, nu o acceptase cu adevărat. Acum, că o făcuse, începuse să simtă o combinaţie copleşitoare de teamă, uşurare, uimire şi o tristeţe ciudată.

David se cocoţă în pat lângă ea. Fără să spună o vorbă, se lăsă pe spate pe tăblia patului şi o trase la pieptul lui. Ea se lăsă cu uşurinţă, bucurându-se de siguranţa pe care o simţea în braţele lui. Mâinile lui o mângâiau din când în când pe braţe şi pe spate, evitând cu grijă petalele.

Îi auzea inima bătând regulat, ceea ce-i amintea de faptul că unele lucruri erau încă normale. Lucruri pe care te puteai baza.

Căldura corpului lui o cuprinse şi pe ea, încălzind-o într-un fel izbitor de asemănător cu modul în care o încălzea soarele. Zâmbi şi se ghemui mai aproape de el.

–Ce faci sâmbăta viitoare? întrebă David, iar vocea lui îi reverberă în piept, acolo unde stătea cu urechea lipită.

–Nu ştiu. Tu ce faci?

–Depinde de tine. Mă gândeam la ce ţi-a spus Tamani.

Se ridică de pe pieptul lui.

–Nu vreau să vorbesc despre asta.

–De ce nu? A avut dreptate când a spus că eşti o plantă – poate că a avut dreptate şi cu faptul că... eşti o zână.

–Cum poţi să rosteşti aşa ceva în prezenţa microscopului tău, David? întrebă Laurel râzând, încercând să pară destinsă vorbind despre asta. Ar putea să se strice dacă-şi dă seama că proprietarul lui este atât de neştiinţific.

–E destul de neştiinţific şi faptul că am o prietenă care este o plantă, spuse David, refuzând să adopte tonul amuzat.

Laurel oftă, însă îşi scufundă din nou capul în pieptul lui.

–Toate fetiţele îşi doresc să fie cu adevărat prinţese, zâne, sirene sau mai ştiu eu ce. Mai ales fetele care nu ştiu cine sunt mamele lor adevărate. Dar pierzi visul ăsta când ai cam şase ani. Nimeni nu mai crede asta la cincisprezece ani. Îşi încleştă maxilarul cu încăpăţânare. Nu există zâne.

–Poate că nu, însă nu trebuie să fii una cu adevărat.

–Ce vrei să spui cu asta?

David se uita lung la floarea ei.

–Avem bal mascat la şcoală sâmbăta viitoare. Mă gândeam că poţi să te costumezi în zână şi să-ţi probezi puţin rolul. Înţelegi? Să te obişnuieşti cu ideea asta, ca şi cum ar fi doar un costum, înainte să cochetezi cu ideea că e pe bune. Să te acomodezi cu asta.

–Poftim? Să-mi pun aripi false şi o rochie fistichie?

–Dacă nu mă înşel, tu deja ai aripi, spuse David pe un ton serios.

Vorbele lui David începură în sfârşit să i se limpezească şi se uită la el, nevenindu-i să creadă.

–Vrei să ies aşa? Cu floarea în văzul tuturor? Ai înnebunit! În nici un caz!

–Ascultă-mă puţin, spuse David, ridicându-se şi el. M-am gândit la asta în detaliu. Ştii ghirlandele alea strălucitoare? Dacă punem o din aia la baza florii şi o dăm peste umeri, n-o să ştie nimeni că nu e falsă. Pur şi simplu, ar crede că e un costum supertare.

–N-aş putea să fac să pară că este un costum, David. Arată prea real.

David ridică din umeri.

–Oamenii cred în general ce le spui. Zâmbi larg. Şi tu chiar crezi că cineva o să se uite la tine şi o să spună: „Hmm, cred că fata aia e o plantă"?

Dacă se punea problema în felul acesta, chiar că suna absurd. Laurel îşi aminti de rochia de ocazie de un bleu strălucitor, pe care o purtase la nunta uneia dintre verişoarele mamei ei, vara trecută.

–Mă mai gândesc, bombăni ea.

*

David fu nevoit să lucreze miercuri după ore, aşa că Laurel se hotărî să se ducă la bibliotecă. Se duse la ghişeu, unde bibliotecara încerca să explice sistemul decimal Dewey unui puşti care, în mod cert, nici nu înţelegea şi nici nu voia să înţeleagă. După câteva minute, băiatul ridică din umeri şi plecă.

Oftând frustrată, bibliotecara se întoarse către Laurel.

–Te pot ajuta cu ceva?

–Pot să folosesc internetul? întrebă Laurel.

Bibliotecara zâmbi, fiind probabil bucuroasă să primească o întrebare raţională.

–Calculatorul e acolo, spuse ea arătând cu degetul. Conectează-te cu numărul de pe permisul de bibliotecă şi poţi să stai o oră.

–Doar una?

Bibliotecara se aplecă în faţă conspirativ.

–E o regulă pe care a trebuit să o implementăm acum două luni. Era o doamnă pensionară care venea şi juca un joc de cărţi pe internet *toată ziua*. Ea ridică din umeri când se îndreptă. Ştii cum e; câţiva nebuni ne strică şi nouă bucuria.

Merge cu viteză maximă totuşi, după care se întoarse la teancul de cărţi pe care le scana să le introducă în sistem.

Laurel se îndreptă spre săliţa unde se afla singurul calculator conectat la internet. Spre deosebire de biblioteca imensă din Eureka, la care mergea des cu tatăl ei, biblioteca din Crescent City nu era cu mult mai mare decât o casă obişnuită. Avea un raft cu cărţi cu poze şi un raft cu ficţiune pentru adulţi, iar în rest, numai cărţi vechi de specialitate. Şi nici din alea nu erau prea multe.

Se aşeză la calculator şi se conectă. După ce se uită în fugă la ceas, începu să caute pe Google.

Patruzeci de minute mai târziu, găsise poze cu zâne care trăiau în flori, purtau haine făcute din flori şi care beau ceai din cupe mici de flori. Nicăieri nu se menţiona nimic despre zâne care să fie nişte flori. Sau plante. Sau orice altceva. *Penibil*, gândi ea iritată.

Începu să citească un articol lung de pe Wikipedia, însă, la fiecare două sau trei propoziţii, era nevoită să caute vreo referinţă pe care nu o înţelegea. Până acum citise doar o pagină din articol.

Trase adânc aer în piept, îşi concentră privirea şi continuă să citească articolul.

–Îmi plac *la nebunie* zânele!

Laurel aproape căzu de pe scaun când vocea lui Chelsea îi răsună fix în ureche.

Chelsea se trânti pe un scaun de lângă Laurel.

–Am trecut printr-o perioadă, anul trecut, când orice făceam avea legătură cu zânele. Am vreo zece cărţi, toate despre zâne, şi poze pe tavan. Ba chiar am găsit şi un pamflet despre teoria conspirativă a unuia care spune că Irlanda este controlată de Consiliul Zânelor. Şi, deşi ideile lui erau puţin forţate, a spus şi câteva chestii rezonabile.

Laurel închise repede pagina de internet, deşi ştia că era prea târziu.

–În Evul Mediu, oamenii credeau că orice se întâmpla rău era provocat de zâne, continuă Chelsea, părând să nu observe că Laurel nu scosese nici un cuvânt. Ce-i drept, tot pe seama zânelor puneau şi chestiile bune, deci presupun că se compensează. Totuşi. Rânji. Tu de ce căutai chestii despre zâne?

Lui Laurel i se uscă gura. Se chinui să găsească o scuză, însă, deşi se strădui să se gândească la zecile de legende contradictorii cu zâne, nu reuşi să scornească nimic.

–Ăăă, voiam să aflu pentru... abia îşi aminti că Chelsea era în clasă cu ea la engleză, înainte să pună scuza asta la înaintare.

Apoi, îi veni în minte propunerea lui David.

–Mă costumez în zână la balul mascat de sâmbăta asta, spuse ea dintr-o suflare. M-am gândit să încerc să aflu mai multe lucruri despre ele.

Chipul lui Chelsea se lumină.

–Ce tare! Clar vreau şi eu să fiu o zână. Ce-ar fi să încercăm să ne asortăm?

Oh, minunat!

–De fapt, David îmi face nişte aripi. A spus că este o surpriză.

–Oh. Chelsea ezită o clipă. Nu-i nimic. Probabil că ar trebui să mă pun de-acord cu Ryan. Roşi puţin. M-a invitat vineri să merg cu el.

–Super.

–Mda. E drăguţ. Nu ţi se pare drăguţ?

–Sigur că da.

–Bun. Păru pierdută cam un minut. Deci tu vii cu David?

Laurel dădu din cap în semn că da.

Chelsea zâmbi, însă părea că suferă puţin.

–Ei bine, o să fii o zână superbă. Oricum, tu practic semeni deja cu o zână, aşa că totul va fi perfect.

–Pe bune?

Chelsea ridică din umeri.

–Mai ales datorită părului şi a pielii atât de deschise la culoare. Oamenii credeau că îngerii sunt zâne, deci trebuie să fie uşoare şi cu aspect fragil.

Fragil? se gândi Laurel, luată puţin prin surprindere.

–O să arăţi perfect, spuse Chelsea. Te aştept la uşă. Vreau să fiu prima care-ţi vede costumul.

–S-a făcut, spuse Laurel cu un zâmbet forţat. Nu-i plăcea faptul că fusese brusc nevoită să accepte ideea lui David. Dar era oricum mai bine decât să-i spună adevărul lui Chelsea.

–În fine, de ce intri aici pe net? întrebă Chelsea. Nu ai internet acasă?

–Prin telefon, spuse Laurel, dându-şi ochii peste cap.

–Pe bune? Mai există aşa ceva? Tata e specialist în calculatoare şi a făcut o reţea wireless la noi acasă. Avem internet de mare viteză pe şase calculatoare. Ar muri să afle că tu încă ai internet prin telefon. Data viitoare să vii la mine acasă. Merge superbine netul şi îţi împrumut şi nişte cărţi, OK?

Laurel acceptase din inerţie, însă, sub nici o formă, nu avea să se ducă la Chelsea să caute ceva pe internet. Chelsea era prea deşteaptă, ar fi pus totul cap la cap.

Asta presupunând că avea ce să pună cap la cap. Laurel nu găsise nici măcar o sursă care să vorbească despre zâne ca fiind ceva asemănător cu ea. Singurele chestii apropiate pe care le găsise erau driadele – spiritele pădurii –, iar acestea nu erau decât spirite ale pădurii.

Era destul de convinsă că nu era un spirit.

–Ei bine, trebuie să plec, spuse Chelsea. Trebuie să fac nişte căutări *serioase*. Ridică manualul de istorie. Trebuie să găsesc cel puţin trei surse din alte părţi decât internetul. Pe bune, doamna Mitchell este atât de învechită. În fine, ne vedem mâine?

–Mda, spuse Laurel, făcându-i cu mâna. Se întoarse la calculator să mai dea o căutare. Însă, când deschise pagina de internet, timpul îi expirase.

Laurel oftă şi îşi luă notiţele sumare. Dacă voia mai mult, era nevoită să vină în altă zi. Trase cu ochiul spre rafturile de unde abia se vedeau buclele lui Chelsea.

Acasă la Chelsea *ar fi* mult mai comod.

Din păcate, comoditatea era undeva destul de jos în lista ei de priorităţi în ultima perioadă.

Capitolul 12

–Tot nimic? întrebă David, când Laurel îl sunase sâmbătă după-amiază, cu câteva ore înainte de bal.

–Nimic. Am fost la bibliotecă trei zile la rând, dar nu am găsit *nimic*.

–Nici măcar indicii?

–Păi, dacă vrei cu adevărat, poţi să găseşti orice explicaţie privind un lucru, însă n-am găsit nici o descriere a..., vorbi mai încet, a vreunei zâne care să arate ca mine.

–Nici în Shakespeare? În *Visul unei nopţi de vară*?

–Sinceră să fiu, zânele de acolo sunt cel mai apropiat lucru de care am putut să mă leg. Dar, totuşi, au aripi şi par foarte magice. Ca să nu mai vorbesc că par şi diabolice. Iar eu nu sunt aşa... nu?

David râse.

–Nu, nu eşti. Tăcu pentru câteva momente. Poate că poveştile sunt greşite.

–Toate?

–Cât de adevărate sunt majoritatea legendelor?

–Nu ştiu. Pur şi simplu, mi se pare că ar trebui să fie *ceva informaţii dacă ar fi adevărat*.

–Păi, atunci, o să mai căutăm. În fine, eşti pregătită pentru diseară?

–Sigur că da.

–Atunci ne vedem la opt?

–O să fiu gata.

David se înfiinţă acasă la ea câteva ore mai târziu, cu o cutie care se presupunea că ascundea „aripile". Laurel răspunse la uşă îmbrăcată cu o rochie albastră şi cu un şal strâns înfăşurat în jurul umerilor.

–Uau, spuse David. Arăţi superb.

Laurel privi în jos, aproape dorindu-şi să fi ales ceva care să atragă mai puţin atenţia; aşa cum era îmbrăcată acum, toată lumea avea să se uite la ea. Rochia era dintr-un satin bleu strălucitor cu mărgele argintii, croită în aşa fel încât cădea perfect peste fiecare dintre formele ei. Decolteul era în formă de inimă, iar spatele, gol. Decolteul din spate îi ajungea aproape până la talia conturată de mărgelele argintii strălucitoare. Nota finală era dată de o trenă micuţă.

David purta pantaloni negri şi un sacou alb, tip smoching cu coadă. În jurul taliei, avea un brâu roşu de mătase, iar la gât îşi pusese o eşarfă. Din buzunarul de la piept îi ieşeau nişte mănuşi albe şi – Chelsea avea să fie mândră de ea după ce l-a bătut atâta la cap – îşi aranjase părul cu gel.

–Tu ce se presupune că eşti? întrebă Laurel admirativ.

David roşi.

–Făt-Frumos? Ridică din umeri, atunci când Laurel râse. M-am gândit c-am putea să fim amândoi creaturi mitice dintr-o poveste.

–Mama ştie că vii, şopti Laurel, conducându-l repede pe David pe scări, dar cred că cel mai bine ar fi să încercăm să terminăm cu pregătirile înainte să-şi dea seama c-ai venit. Ar putea să insiste să las uşa deschisă sau ceva de genul ăsta.

–Sigur.

Îl trase în cameră şi, după ce aruncă o privire precaută pe hol, închise uşa. Laurel desfăcu nodul şalului alb şi lăsă floarea liberă. Îşi aranjă petalele să revină la forma lor iniţială; în ultimele zile, păruseră cam veştejite şi nu stăteau chiar

aşa drepte. Se întoarse când observă respiraţia întretăiată a lui David.

–Ce e?

–Pur şi simplu, sunt atât de frumoase, mai ales cu rochia asta. Sunt uluit ori de câte ori le văd.

–Sigur că da, spuse Laurel ironică. Sunt minunate atunci când nu sunt ale tale.

Lui David îi luă doar două minute să prindă ghirlanda în jurul bazei florii şi peste umeri. Laurel se întoarse către noua ei oglindă fixată pe uşă şi râse.

–David, eşti genial. Arată exact ca un costum.

David veni lângă ea, zâmbind la imaginea din oglindă.

–Încă nu am terminat. Se întoarse la cutie. Stai jos, spuse el, făcându-i semn spre scaun. Şi închide ochii.

Ea făcu ce spuse el pentru că situaţia începuse să-i placă. O atinse pe faţă cu mâinile, după care simţi ceva rece peste pleoape şi obraji.

–Ce faci?

–Fără întrebări. Şi ţine ochii închişi.

Auzi ceva zornăind şi apoi simţi cum o ceaţă rece îi acoperă tot părul.

–O secundă, spuse el. Apoi simţi respiraţia lui caldă, făcând ca picăturile încă reci de pe genele ei să pară şi mai reci, însă încălzindu-i restul feţei. Gata, spuse el după un minut.

Deschise ochii şi se ridică să se uite în oglindă. Răsufla întretăiat şi râdea în timp ce îşi întorcea faţa într-o parte, apoi într-alta, lăsând lumina palidă a soarelui să reflecte sclipiciul de pe pomeţi şi din jurul ochilor. Şi părul îi era plin de sclipiciul care strălucea şi cădea decorându-i rochia atunci când scutura capul. Aproape că nu se mai recunoştea de la atâta sclipire şi strălucire a machiajului şi a betelei de pe umeri.

–Abia acum arăţi ca o zână, spuse David aprobator.

Laurel oftă.

–Chiar *mă simt* ca o zână. N-am crezut vreodată c-o să spun asta. Se întoarse către David. Eşti minunat.

–Nu, spuse el rânjind. Am demonstrat ştiinţific faptul că *tu eşti* minunată. Îşi trecu degetele prin părul lucios, zâmbind strengăreşte. Eu nu sunt decât o fiinţă umană.

Laurel zâmbi şi-i strânse mâna.

–O fi cum spui tu, însă eşti cea mai tare fiinţă umană.

–Apropo de fiinţe umane, spuse David arătând spre uşă, ar trebui să mergem să-i arătăm mamei tale. Mama vine să ne ia cam în zece minute.

Toată tensiunea acumulată dădu năvală înapoi.

–Nu crezi că o să-şi dea seama imediat? întrebă ea.

–Nici n-o să aibă habar, spuse David. Sunt sigur. O luă de ambele mâini. Eşti gata?

Nu era, însă aprobă încordată din cap.

David deschise uşa, după care îi oferi braţul cu un aer pompos.

–Mergem?

Mama lui Laurel îi prinse în timp ce se îndreptau spre scări.

–Aici eraţi, spuse ea agitând aparatul foto. Mă temeam că o să încercaţi să vă fofilaţi. O studie pe Laurel zâmbind. Arăţi superb, spuse ea. Şi tu arăţi foarte bine, îi spuse lui David.

–Unde e tata? întrebă Laurel, inspectând sufrageria.

–A fost nevoit să stea peste program. Dar i-am promis că fac o tonă de poze. Aşa că, vă rog, zâmbiţi!

Le făcu vreo cincizeci de poze înainte ca mama lui David să-şi anunţe sosirea claxonând.

Laurel îl trase pe David în spatele ei, să o urmeze, însoţiţi de urările mamei ei de a se distra. Şi mama lui David se năpusti asupra lor, însă ea deja îi făcuse poze lui David, aşa că scăpară cu doar încă cinci sau şase poze cu ei doi.

Când au terminat cu toate astea, Laurel aproape că se răzgândise.

–Atragem prea mult atenţia, îi şopti ea lui David pe bancheta din spate a maşinii mamei lui. Cineva o să se prindă.

David râse.

–Nimeni n-o să se prindă, o asigură el. Îţi promit.

–Ai face bine să ai dreptate, bombăni Laurel, în timp ce mama lui David intra în parcarea şcolii.

*

–Uită-te la tine! exclamă Chelsea, în timp ce ea şi David intrau în sala de sport, acum decorată. Mi-a spus David că aripile vor fi super, însă n-aveam idee că vor fi atât de frumoase. O puse pe Laurel să facă o piruetă. Ştii, arată mai degrabă ca o floare decât ca nişte aripi, nu crezi?

–Presupun că sunt nişte aripi din flori, reacţionă Laurel cu nervozitate.

Însă Chelsea nu făcu decât să ridice din umeri.

–Sunt absolut minunate. David, eşti un geniu, spuse ea, atingându-l pe umăr.

Laurel îşi înăbuşi un rânjet. În seara asta, David avea să primească toate laudele pentru floarea ei, însă pe ea n-o deranja. Mai ales dacă cealaltă opţiune era ca toată lumea să afle că aceasta crescuse din ea!

Chelsea o mirosi pe umăr, şi Laurel se încordă.

–Uau, spuse Chelsea, mirosind intens acum. Cu ce te-ai dat pe astea? Clar aş da toţi banii pe ce-ai folosit.

Laurel se blocă pentru o secundă, după care spuse:

–Sinceră să fiu, este un parfum vechi pe care-l am dintotdeauna. Nici măcar nu mai ştiu cum se cheamă.

–Dacă vreodată te hotărăşti că nu-l mai vrei, să ştii că-l vreau eu. Mmmm.

Laurel zâmbi şi se uită la David, încercând să-i sugereze să plece de acolo, în timp ce-şi înclină capul spre cealaltă parte a camerei. Departe de nasul lui Chelsea.

–Noi ne ducem să ne luăm ceva de băut, spuse David, luând-o pe Laurel de mână. Din fericire, sosi Ryan, aşa că Chelsea fu suficient de distrasă ca să nu se mai ţină după ei.

Laurel îşi lăsă mâna într-a lui David. Nu spusese clar că asta era o întâlnire, dar nici că nu era. Prefera să creadă că era. În ciuda ezitărilor ei de a-l numi iubitul ei, nu era perfect sigură că nu-şi dorea asta, de fapt. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori la un tip? Era dulce şi răbdător, deştept, amuzant şi nu făcuse un secret din faptul că o adora. Zâmbea, mergând alături de el. Era posibil ca faptul că se ţineau de mână să stârnească nişte zvonuri, însă pe ea n-o deranja.

În timp ce trecea, toată lumea se dădea din calea „aripilor" ei. O căutau oameni cu care nu mai vorbise niciodată, să-i spună cât de fain era costumul ei. Oriunde se uita, oamenii erau cu ochii pe ea. Însă, în seara asta, lucrul acesta n-o făcea să se simtă stânjenită. Ştia ce vedeau – se văzuse şi ea în oglindă mai devreme. Arăta magic; nu exista un alt cuvânt mai potrivit care să descrie felul în care arăta.

Pe la unsprezece şi jumătate, a început un blues, iar David o invită la primul dans al serii. Se dăduse la o parte, vorbind cu prietenii lui şi privind-o aproape toată seara, pe parcursul căreia mai mulţi băieţi o invitaseră la dans.

–Spune-mi tu, spuse el trăgând-o mai aproape, a fost aşa de rău?

Ea îi zâmbi, punându-şi mâinile în jurul gâtului lui. Deloc. Ca de obicei, ai avut dreptate.

–Sigur c-am avut, spuse David râzând. Dar, de data asta, în ce sens?

Laurel zâmbi în continuare, însă vorbi serios.

–Toată lumea mă vede aşa cum sunt, şi nimănui nu îi este teamă sau nimeni nu e şocat. Nimeni nu cheamă

oameni de ştiinţă ţicniţi sau ceva de genul ăsta. Pur şi simplu, li se pare mişto. Ezită puţin, după care adaugă: *Până şi mie* mi se pare oarecum mişto.

–Chiar este mişto. E supertare. Rânji. *Tu eşti* supertare.

Laurel îşi coborî privirea pe umărul lui, însă o cuprinse o căldură discretă.

–Deci cum te simţi ca zână?

Laurel ridică din umeri.

–Nu-i aşa de rău. Evident, n-o să fie aşa în fiecare zi.

–Nu, dar dacă ai putea, pur şi simplu, să te obişnuieşti cu ideea, poate că ai putea să începi să te gândeşti la posibilitatea să fie adevărat.

Laurel se holbă la el amuzată.

–*Vrei* să fie adevărat!

–Şi ce dacă aş vrea?

–De ce?

–Pentru că a fi mitologic prin asociere este culmea mitologicului pe care-o pot *eu* atinge.

–Cum adică? Eşti deja Făt-Frumos.

–Mda, dar, ştii tu, nu de-adevăratelea. În schimb, tu, Laurel, cred că eşti de-adevăratelea. Şi e supertare. Cine altcineva mai este cel mai bun prieten al unei zâne? Nimeni!

Laurel zâmbi.

–Chiar sunt cea mai bună prietenă a ta?

David privi în jos, serios.

–Deocamdată.

Ea păşi mai aproape şi-şi puse capul pe umărul lui David în a doua jumătate a cântecului. Când se termină, îl trase puţin mai aproape să-l îmbrăţişeze.

–Mulţumesc, îi şopti ea la ureche.

El rânji şi-i oferi teatral braţul.

–Mergem?

O conduse înapoi la masă, unde stăteau majoritatea prietenilor lor, iar Laurel se trânti pe un scaun.

–Trebuie să spun că sunt absolut epuizată.

David se aplecă spre urechea ei.

–La ce te aşteptai? Soarele a apus de ore întregi. Toate zânele bune ar trebui să fie acasă, băgate în paturile lor din flori.

Laurel râse şi tresări când cineva o bătu pe umăr. Un elev din ultimul an de liceu, pe care-l recunoscu de la şcoală, stătea, pur şi simplu, în spatele ei.

–Hei, ţi-a căzut asta când dansai. M-am gândit c-o vrei înapoi. Îi dădu o petală lungă de un alb-albastru.

Laurel se uită la David cu ochii căscaţi. După câteva secunde, David îi luă petala din mână.

–Mersi.

–Pentru puţin. Din ce-ai făcut chestia asta? Se simte exact ca o petală de floare adevărată.

–Secret de stat, spuse David rânjind.

–Ei bine, chiar e supertare.

–Mersi.

Elevul se amestecă înapoi în mulţime, în timp ce David puse petala pe masă. Laurel se simţea ciudat de ruşinată să o aibă acolo, în văzul tuturor. I se părea ceva intim, ca şi cum David i-ar fi pus lenjeria intimă pe masă.

–O fi căzut, pur şi simplu? întrebă David, aplecându-se din nou aproape de ea. Ai simţit?

Laurel clătină din cap.

–Nu se putea să fie smulsă fără să observi, nu?

Laurel îşi aminti de durerea chinuitoare pe care o simţise acum câteva săptămâni când încercase să smulgă o petală.

–În nici un caz.

–Laurel, începu David, atât de încet, că abia-l auzea, nu aşa a spus Tamani că o să se întâmple?

Laurel dădu repede din cap.

–Nu l-am crezut; nu am putut să-l cred. Era prea frumos să fie adevărat.

Vorbea gura fără ea, însă mintea îi era fixată pe singura întrebare logică. *Dacă a avut dreptate cu privire la asta, înseamnă că a avut dreptate şi cu faptul că sunt o zână?*

David se uită la podeaua din spate o secundă, după care se aplecă şi se ridică ţinând în mână încă două petale. Zâmbi către grupul de prieteni după care ridică din umeri.

–Se pare că opera mea se destramă.

–Nu-i nimic, spuse Chelsea. Oricum balul se termină în câteva minute. Zâmbi către Laurel. A fost minunat atât cât a durat.

–David, putem să mergem s-o aşteptăm pe mama ta? spuse Laurel disperată.

–Sigur că da. Hai să mergem.

Laurel culese ca o nebună petalele pe tot drumul spre uşă în timp ce David o conducea prin mulţime. Însă, de fiecare dată când se lovea cineva de ea, mai cădeau şi alte petale. Când au ajuns la uşă, nu mai avea decât câteva petale pe spate, iar braţele îi erau pline.

–Le-ai luat pe toate? întrebă ea, cercetând podeaua din jurul ei.

–Cred că da.

Laurel oftă şi se frecă pe faţă. Se împrăştie numai sclipici peste tot.

–La naiba, am uitat.

David râse şi se uită la ceas.

–E douăsprezece noaptea. Ai de gând să pierzi şi-un pantof?

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Nu-i amuzant *deloc*.

David îşi băgă mâinile în buzunar şi rânji.

–Cum arată? întrebă Laurel, întorcându-şi spatele spre el.

–Nu se vede nimic de ghirlandă.

–Bun.

Rămase mult timp tăcută şi se uită la mănunchiul de petale. Ridicându-şi privirea spre David, îşi simţi gâtul uscat.

–E adevărat, nu-i aşa?

–Ce?

Ridică din umeri, dar îşi impuse să spună cu glas tare.

–Chiar sunt o zână, nu-i aşa?

David zâmbi şi dădu din cap aprobator.

Şi, din cine ştie ce motiv, Laurel se simţi mai bine. Chicoti.

–Uau, spuse ea.

Mama lui David sosi câteva minute mai târziu şi urcară pe bancheta din spate.

–Oh, s-au destrămat aripile, spuse ea. Slavă Domnului că am apucat să fac poze.

Laurel nu spuse nimic, ci se întoarse şi ridică încă două petale, pe care le puse pe morman.

Ajunseră pe aleea lui Laurel, iar David coborî să o ajute să ajungă la uşă cu mormanul de petale.

–Au mai rămas doar cinci, spuse David, uitându-se la spatele ei. Şi probabil că vor cădea şi alea în timp ce dormi.

–Ha! Dacă mai apucă până acolo.

David tăcu.

–Eşti uşurată?

Laurel se gândi la asta un minut.

–Oarecum. Mă bucur că nu trebuie să mai ascund nimic, poate doar cicatricile în locul unde a fost umflătura. Mă bucur că o să pot purta iar bluze tip maiou. Dar..., ezită, făcându-şi ordine în gânduri. Ceva s-a schimbat în seara asta, David. Pentru câteva ore mi-a plăcut floarea. Mi-a plăcut cu adevărat. M-am simţit specială şi magică. Zâmbi. Tu ai făcut asta pentru mine. Şi... chiar mă bucur.

–Nu uita că o să-ţi crească la loc anul viitor. Aşa a spus Tamani, nu?

Laurel se încruntă când îi auzi numele.

–Putem să facem o tradiţie din asta. O dată pe an poţi să nu te mai ascunzi şi să fii o zână pentru toată lumea.

Ea dădu din cap. Îi plăcea ideea mai mult decât ar fi prevăzut că o să-i placă înainte de seara aceea.

–Celelalte fete vor fi geloase, îl avertiză ea. Toate or să vrea să le faci şi lor aripi.

–Va trebui să le spun că numai Laurel primeşte aripi. Doar că nu vor şti cât adevăr se ascunde în asta.

–Nu crezi că o să se prindă cineva?

–Poate. Mereu există cineva care crede în secret în mituri şi în legende; sau, cel puţin, în anumite chestii din ele. Aceia sunt oamenii care vor căuta dincolo de evidenţă şi vor vedea pe lumea asta lucrurile care sunt cu adevărat minunate. Ridică din umeri. Dar nu vor spune nimic, nici dacă s-ar prinde. Pentru că noi, ceilalţi, care vedem lumea ca fiind logică şi ştiinţifică, n-am vedea adevărul nici dacă ar fi postat pe un panou publicitar. Eu sunt norocos că mi-ai dat în cap cu asta, pentru că nu aş fi văzut niciodată cum eşti cu adevărat.

–Sunt doar eu, David.

–Asta e partea cea mai bună.

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, David se aplecă şi o sărută delicat pe frunte, după care îi spuse în şoaptă noapte bună şi se îndreptă spre maşină.

Capitolul 13

Laurel se uită peste umăr, în oglindă, la spatele ei gol. Era o dungă minusculă în mijloc – ca o cicatrice de mult uitată –, însă abia dacă se observa.

Oftă şi îşi trase un maiou peste cap. Era *mult* mai bine aşa.

Ideea că era o zână fusese atât de reală cu o seară în urmă. Astăzi era la milioane de ani lumină depărtare. Îşi examină faţa din toate unghiurile, aşteptându-se să se fi schimbat.

–Sunt o zână, şopti ea. Însă reflecţia ei nu-i răspunse.

Suna prostesc. Nu se simţea ca o zână, nu se simţise deloc altfel decât fusese. Se simţea normal. Însă, în ciuda a tot, acum ştia adevărul, iar normal nu mai era cuvântul care să descrie viaţa ei de-acum înainte.

Trebuia să vorbească cu Tamani.

Coborî la parter în vârful picioarelor, ridică receptorul şi formă numărul de mobil al lui David. Abia când acesta răspunse cu o voce morocănoasă, îşi dădu seama cât era ceasul.

–Ce e?

Nu mai avea nici un sens să închidă acum telefonul, deja-l trezise.

–Bună. Scuze. Nu m-am gândit.

–*Tu* ce faci trează la şase dimineaţa? întrebă el somnoros.

–Ăăă, a răsărit soarele.

David pufni.

–Sigur că da.

Laurel se uită spre uşa întredeschisă de la camera părinţilor ei şi se strecură după colţ, în cămară.

–Mă acoperi şi pe mine azi? întrebă ea, pe jumătate şoptit.

–Să te acopăr?

–Pot să le spun alor mei că sunt la tine acasă?

David părea mai atent acum.

–Unde te duci, de fapt?

–Trebuie să mă duc la Tamani, David. Sau măcar să încerc.

–Te duci la teren? Cum ai de gând să ajungi acolo?

–Cu autobuzul. Trebuie să fie ceva care să meargă pe Autostrada 101 duminica, nu crezi?

–Aşa ajungi la Orick, dar cât de departe este vechea ta casă?

–Pot să-mi pun bicicleta în faţa autobuzului. E cam la un kilometru depărtare de staţia de autobuz; o să-mi ia mai puţin de zece minute să ajung acolo.

David oftă.

–Mi-aş fi dorit să am permis de conducere.

Laurel râse. Se plângea frecvent de chestia asta.

–Încă două săptămâni, David. O să supravieţuieşti şi fără până atunci.

–Nu e vorba de asta. Mi-ar plăcea să merg cu tine.

–Nu poţi. Dacă ştie că eşti acolo, s-ar putea să nu mai iasă. N-a fost din start prea încântat de ideea că ţi-am spus despre floare.

–I-ai spus asta?

Laurel îşi înfăşură firul telefonului în jurul încheieturii.

–M-a întrebat dacă am spus cuiva şi, pur şi simplu, mi-a scăpat. El e oarecum diferit, e convingător. E ca şi cum nu poţi să-l minţi.

–Nu-mi place chestia asta, Laurel. Ar putea să fie periculos.

–Tu ai fost acela care i-a dat dreptate toată săptămâna. Spune că-i ca mine. Dacă a spus adevărul despre toate celelalte lucruri, de ce ar minţi cu privire la asta?

–Dar Barnes? Dacă-i acolo?

–Nu s-au semnat încă actele. Terenul este încă al nostru.

–Eşti sigură?

–Da. Mama a spus ceva despre asta ieri.

David oftă şi apoi tăcu.

–Te rog! Trebuie să merg. *Trebuie* să aflu mai multe.

–Bine. Cu o condiţie. Când te întorci, îmi spui ce-a zis.

–Tot ce pot.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Nu ştiu ce urmează să-mi spună. Dacă îmi dezvăluie vreun mare secret al zânelor pe care nu trebuie să-l spun nimănui?

–Bine, totul cu excepţia secretului aceluia mare din lume, în caz că există unul. S-a făcut?

–S-a făcut.

–Laurel?

–Da?

–Să ai grijă. Să ai mare, mare grijă.

*

După ce-şi legă bicicleta de un copăcel, Laurel îşi aruncă rucsacul pe un umăr. Trecu de casa goală, după care ezită la marginea pădurii, de unde câteva cărări şerpuiau printre nişte tufişuri dese şi copaci. Hotărâse să aleagă calea pe care o luase şi data trecută. Părea cel mai bun plan dintre toate, în momentul acela.

Când ajunse la stânca mare de lângă pârâu, Laurel se uită în jur. Se simţea calmă şi fericită stând lângă pârâu; s-a gândit, pentru o clipă, să stea vreo oră acolo şi, apoi, să se întoarcă acasă fără să vorbească deloc cu Tamani.

Era, pur şi simplu, groaznic de enervant să stea de vorbă cu el.

Dar se străduí să nu dea înapoi, trase adânc aer în piept şi ţipă:

–Tamani?

În loc să răsune în stânci, cuvintele ei păreau să fie absorbite de copaci, făcând-o să se simtă foarte mică.

–Tamani? strigă ea din nou, puţin mai încet de data asta. Mai eşti aici? Vreau să vorbim. Se întoarse, încercând să se uite în toate părţile în acelaşi timp.

–Tam...

–Hei. Vocea era primitoare, însă ciudat de ezitantă.

Laurel se întoarse şi aproape că se lovi de pieptul lui Tamani. Îşi plesni mâinile peste gură să-şi înăbuşe un ţipăt. Era Tamani, însă arăta diferit faţă de prima oară. Braţele îi erau goale, însă umerii şi pieptul îi erau acoperiţi de ceva ce părea să fie o armură făcută din scoarţă de copac şi din frunze. O suliţă lungă se iţea de după umărul lui, cu vârful ascuţit ca o lamă. Era la fel de frumos ca atunci, însă un aer de intimidare plutea în jurul lui ca o ceaţă groasă.

Tamani se uită la ea îndelung şi, deşi încercase, Laurel nu-şi putea muta privirea. Colţul gurii i se ridică în sus într-o jumătate de zâmbet, şi-şi trase armura ciudată peste cap, dând-o deoparte cu aerul său intimidant.

–Scuze pentru costumaţie, spuse el, ascunzând armura după un copac. Suntem în alertă mare azi. Se îndreptă şi zâmbi ezitant. Mă bucur că te-ai întors. Nu eram sigur că o să o faci. Astăzi era îmbrăcat tot în verde-închis – o cămaşă strâmtă cu mânecă trei sferturi şi acelaşi gen de pantaloni largi pe care-i purtase data trecută. Şi ai venit singură. Nu era o întrebare.

–De unde ştii?

Tamani râse, iar ochii îi sclipiră.

–Ce fel de santinelă aş fi, dacă n-aş şti câţi oameni îmi invadează teritoriul?

–Santinelă?

–Aşa e.

O conducea pe cărare, spre poiana unde vorbiseră data trecută.

–Şi ce păzeşti? întrebă ea.

El se întoarse rânjind şi îi atinse vârful nasului.

–Ceva foarte, foarte special.

Laurel încercă să-şi tragă sufletul şi abia dacă reuşi.

–Am venit să... ăăă... să-mi cer scuze, se bâlbâi ea.

–Pentru ce? întrebă Tamani, fără să încetinească.

O tachina sau chiar nu-l deranjase?

–Pentru că am exagerat data trecută, spuse ea, prinzându-l din urmă. Eram deja prea şocată de tot ce se întâmpla, iar lucrurile pe care mi le-ai spus m-au adus, pur şi simplu, la limita răbdării. Dar n-ar fi trebuit să te resping aşa. Deci, îmi pare rău.

Mai merseră câţiva paşi.

–Şi...? o grăbi Tamani.

–Şi ce? întrebă Laurel, simţind cum i se strânge pieptul sub privirea cercetătoare a ochilor lui verzi.

–Şi tot ce am spus era adevărat, şi acum eşti aici să afli mai multe. Se opri deodată. *De asta* eşti aici, nu-i aşa? Se sprijini de un copac şi îi aruncă o privire jucăuşă.

Ea dădu din cap, nefiind în stare să rostească vreun cuvânt. Nu se simţise în viaţa ei aşa de stânjenită. De ce o făcea să-şi piardă graiul de fiecare dată? Nu putea nici să gândească şi nici să vorbească atunci când era în preajma lui. El, pe de altă parte, părea să se simtă perfect confortabil cu ea.

Tamani se aşeză cu graţie pe jos, iar Laurel îşi dădu seama că ajunseseră în poiană. Îi făcu semn către un loc la câţiva centimetri depărtare.

–Ia loc. El râse în colţul gurii şi bătu cu palma iarba de lângă el. Bineînţeles, poţi sta lângă mine dacă vrei.

Laurel îşi drese glasul şi se aşeză în faţa lui.

–Nu sunt încă aşa de norocos? Îşi împleti degetele în spatele capului. Mai e timp încă. Deci, spuse el în timp ce ea se aşeza, ţi s-au ofilit petalele.

Laurel dădu din cap.

–Noaptea trecută.

–Eşti uşurată?

–În mare parte, da.

–Şi ai venit aici să afli mai multe lucruri despre cum e să fii zână, corect?

Laurel se simţea prost că era atât de transparentă, însă el avea dreptate, aşa că nu avea de ales decât să recunoască.

–Nu ştiu dacă am aşa multe lucruri să-ţi spun, ai supravieţuit doisprezece ani de una singură; nu ai nevoie de mine să te avertizez să nu mănânci sare.

–Am făcut nişte cercetări, spuse Laurel.

Tamani râse pe înfundate.

–Hai că asta trebuie să fie interesant.

–Ce?

–Pur şi simplu, oamenii nu înţeleg niciodată aşa cum trebuie.

–Am observat. După un moment de ezitare, întrebă: Nu ai nişte aripi ascunse pe sub cămaşă, pe undeva, nu?

–Vrei să verifici? Îşi duse mâna la marginea cămăşii.

–E în regulă, spuse Laurel repede.

Tamani deveni serios acum.

–Nu sunt aripi, Laurel. La nimeni. Unele flori seamănă cu nişte aripi, la fel cum unele flori seamănă cu fluturii. Floarea ta seamănă destul de mult cu nişte aripi. Dar sunt doar flori, aşa cum ai descoperit.

–De ce sunt poveştile atât de greşite?

–Presupun că oamenii pur şi simplu se pricep foarte bine să interpreteze greşit lucrurile pe care le văd.

–N-am citit niciodată *nimic* despre zâne care sunt nişte plante. Şi crede-mă, am căutat, spuse ea.

–Oamenilor le place să spună poveşti despre alţi oameni cu aripi, şi copite, şi baghete fermecate. Nu despre plante. Nu despre ceva ce nu sunt şi n-ar putea spera să fie vreodată. Ridică din umeri. Şi fiindcă oamenii arată atât de mult ca noi, cred că este o presupunere rezonabilă.

–Dar totuşi. S-au dus *de tot*. Nu am aripi. Şi, cu siguranţă, nici magie nu am.

–Eşti sigură? spuse Tamani rânjind.

Laurel căscă ochii mari.

–Chiar am?

–Sigur că da.

–Pe bune?

Tamani râse de entuziasmul lui Laurel.

–Deci există magie? Magie adevărată? Nu este totul ştiinţific, aşa cum spune David?

Tamani îşi dădu ochii peste cap.

–Iar David?

Laurel se burzului.

–E prietenul meu. Cel mai bun prieten.

–Nu e iubitul tău?

–Nu. Adică... nu.

Tamani se uită fix la ea timp de câteva secunde.

–Deci poziţia este liberă?

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–În *nici un caz* nu purtăm discuţia asta.

El se uită drept la ea pentru câteva secunde, însă ea refuză să-i întâlnească privirea. Se uita la ea atât de posesiv, de parcă ar fi fost iubita pe care tocmai o câştigase, aşteptând acum ca ea să-şi dea seama de asta.

–Spune-mi despre magie, zise ea, schimbând subiectul. Poţi să zbori?

–Nu, la fel ca aripile, sunt doar poveşti din popor.

–Ce poţi să faci?

–Nu eşti curioasă despre ce poţi *tu* să faci?

–Pot să fac şi eu chestii magice?

–Absolut. Poţi să faci nişte chestii magice foarte puternice. Eşti zână de toamnă.

–Cum adică?

–Sunt patru feluri de zâne: de primăvară, de vară...

–De toamnă şi de iarnă?

–Da.

–Eu de ce sunt zână de toamnă?

–Pentru că te-ai născut toamna. De asta îţi creşte floarea toamna.

–Nu sună foarte magic, spuse Laurel puţin dezamăgită. Sună a ştiinţă.

–Este. Nu totul din vieţile noastre este magic. De fapt, zânele sunt destul de normale în mare parte.

–Şi atunci, unde-i magia?

–Ei bine, fiecare tip de zână are propriul tip de magie. Pe chipul lui se întipări un aer respectuos. Zânele de iarnă sunt cele mai puternice dintre toate zânele şi sunt şi cele mai rare. Se nasc doar două sau trei într-o generaţie întreagă; de multe ori, şi mai puţine. Conducătorii noştri sunt mereu zâne de iarnă. Au stăpânire peste plante. Asupra tuturor. Un copac bătrân s-ar rupe în două dacă o zână de iarnă i-ar cere-o.

–Pare că pot să facă aproape orice.

–Uneori, cred că pot. Dar zânele de iarnă îşi ţin, în mare parte, puterile – şi limitările – pentru ele, trecându-le din generaţie în generaţie. Unii spun că cel mai mare dar al unei zâne de iarnă este capacitatea de a ţine un secret.

–Şi zânele de toamnă ce fac? întrebă Laurel nerăbdătoare.

–Zânele de toamnă sunt următoarele în grad şi, la fel ca zânele de iarnă, sunt mai rare. Zânele de toamnă fac chestii.

–Ce fel de chestii?

–Chestii din alte plante. Elixire, băuturi, leacuri. Chestii de genul ăsta.

Nu suna deloc magic.

–Deci, sunt ca o bucătăreasă? Amestec chestii laolaltă?

Tamani clătină din cap.

–Nu înţelegi. Nu este o chestiune de a amesteca pur şi simplu ingredientele – dacă ar fi aşa, toată lumea ar putea s-o facă. Zânele de toamnă au un simţ magic pentru plante şi pot să le folosească în beneficiul tărâmului. Dă-mi toate cărţile care s-au scris vreodată despre loţiuni tonice, şi tot n-aş şti să fac un amestec care să oprească mucegaiul. E magic, chiar dacă pare ştiinţific.

–Pur şi simplu, *nu sună* magic, asta e tot.

–Şi totuşi, este. Sunt diferite zâne de toamnă care au însuşiri deosebite. Fac băuturi şi elixire care îndeplinesc tot felul de lucruri – cum ar fi să creeze ceaţă, pentru a deruta pe intruşi, sau ceva toxic, care să-i adoarmă. Zânele de toamnă sunt cruciale pentru supravieţuirea zânelor ca specie. Sunt foarte, foarte importante.

–Presupun că e mişto. Dar Laurel nu era convinsă cu totul. Îi suna mai degrabă a chimie, şi, dacă biologia era vreun semn, atunci nu avea să fie prea bună la asta.

–Ce fac zânele de vară?

Tamani zâmbi.

–Zânele de vară sunt strălucitoare, spuse el reluând tonul conversaţional. Ca florile de vară. Creează iluzii şi cele mai minunate artificii. Genul acela de lucruri pe care oamenii le consideră, de regulă, magice.

Laurel nu se putu abţine să nu-şi spună că a fi zână de vară suna mult mai distractiv decât a fi zână de toamnă. Tu eşti zână de vară?

–Nu. Tamani ezită. Eu sunt doar o zână de primăvară.

–De ce „doar"?

–Tamani ridică din umeri.

–Zânele de primăvară au cele mai puţine puteri dintre toate zânele. De asta sunt santinelă. Muncă manuală. Nu am nevoie de prea multă magie pentru asta.

–Şi ce poţi să faci?

Tamani se uită în altă parte.

–Dacă-ţi spun, trebuie să-mi promiţi că nu te superi.

–De ce să mă supăr?

–Pentru că ţi-am făcut ceva data trecută când ai fost aici.

Capitolul 14

–Ce-ai făcut? Laurel ridică vocea.

–Trebuie să promiţi că nu te superi.

–Ai aruncat o vrajă asupra mea, şi acum te aştepţi să zâmbesc şi să-ţi spun că e în regulă? Ei bine, nu e-n regulă.

–Uite, nici măcar n-a funcţionat foarte bine; nu funcţionează niciodată asupra zânelor.

Laurel îşi încrucişă braţele.

–Spune-mi odată.

Tamani se sprijini din nou de copac.

–Te-am ademenit.

–M-ai ademenit?

–Te-am făcut să mă urmezi până aici.

–De ce ai făcut asta?

–Trebuia să mă asculţi suficient de mult ca să afli adevărul.

–Aşa, şi? Mi-ai aruncat praf de zâne în ochi sau ce?

–Nu, e ridicol, spuse Tamani. Ţi-am zis – magia adevărată a zânelor nu e ceea ce crezi tu. Nu există praf de zâne care să ne facă să zburăm, nu avem baghete magice, nu apar norişori de fum. Există doar anumite lucruri pe care le putem face ca să ne îndeplinim mai bine rolul în viaţă.

–Şi cum te ajută *ademenitul* în meseria de santinelă? Vocea lui Laurel era încărcată de sarcasm, dar Tamani continuă să explice, de parcă nu observase.

–Ia gândeşte-te. Pot să alung un intrus cu suliţa, dar la ce mi-ar folosi? O să fugă şi o să le spună prietenilor

ce se întâmplă şi ei se vor întoarce să ne caute. Tamani îşi întinse mâinile în faţa lui. În schimb, îl ademenesc, îi dau o poţiune de memorie şi apoi îl expediez. Ai auzit vreodată de *ignis fatuus?*

–Desigur.

–Noi facem asta. După ce un om bea elixirul, tot ce îşi aminteşte din toată povestea e un fulger de lumină. E mai paşnic aşa. Nimeni nu păţeşte nimic.

–Dar *eu* te-am ţinut minte.

–Păi nu ţi-am dat nici o poţiune, nu?

–Dar tot ai folosit magia asupra mea. Refuză să se dea bătută aşa de uşor.

–A trebuit s-o fac. M-ai fi urmat dacă n-o făceam?

Laurel clătină din cap, dar, în mintea ei, ştia că nu era complet adevărat. L-ar fi urmat pe Tamani oriunde.

–Şi, în plus, nu funcţionează foarte bine pe alte zâne – şi nu funcţionează deloc dacă ele se aşteaptă la asta. Ai rupt vraja destul de uşor când te-ai gândit la asta. Zâmbetul cu jumătate de gură îi reveni.

–Şi astăzi? întrebă Laurel, înainte ca zâmbetul lui s-o poată hipnotiza.

–Ţi-e teamă că am folosit din nou magia asupra ta? întrebă el, cu un zâmbet larg.

–Oarecum.

–Nu, tot acest farmec şi toată această charismă sunt naturale. Zâmbetul îi era acum încrezător. Arogant.

–Promite-mi că nu o să mai încerci asta cu mine niciodată.

–Asta e uşor. Acum, că ştii, n-ar funcţiona nici dacă aş încerca. Şi nu o voi face, adăugă el. Îmi place mai mult când pot să te vrăjesc *fără* magia mea.

Laurel îşi înăbuşi zâmbetul şi se lăsă pe spate, aşteptând să dispară sentimentul de siguranţă care o înconjura.

Nu dispăru.

Îşi încruntă sprâncenele.

–Încetează. Ai promis.

Ochii lui Tamani se făcură mari de nedumerire.

–Ce să încetez?

–Chestia aia cu ademenitul. Încă o mai faci.

Expresia nedumerită a lui Tamani se transformă într-un zâmbet cald. Avea în ochi o privire satisfăcută.

–Eu nu fac nimic.

Laurel se uită urât la el.

–E magia tărâmului. Se scurge din lumea zânelor. Le ajută pe santinele să se simtă ca acasă, atunci când sunt plecate. Zâmbetul lui era calm şi senin acum, iar în privire i se putea citi o urmă de satisfacţie. Ai mai simţit-o şi tu – ştiu că ai simţit-o. De aceea iubeşti atât de mult bucata asta de pământ. Dar acum, că ştii ce eşti şi ai înflorit pentru prima oară, magia va fi mai puternică. Se aplecă puţin, cu nasul la câţiva centimetri de al ei. I se opri respiraţia în piept, iar apropierea de el îi făcu trupul să pară inert. E tărâmul care te cheamă acasă, Laurel.

Laurel îşi desprinse ochii din adâncimile nesfârşite ale privirii lui Tamani şi se concentră pe ceea ce simţea. Se uită în frunzişul din jurul ei şi sentimentul se intensifică. Senzaţia plăcută părea să emane din copaci şi umplea aerul.

–Chiar e magie? întrebă ea, fără suflare, ştiind că nu putea fi altceva.

–Desigur.

–Nu tu faci asta?

Tamani râse încet, dar nu în batjocură.

–E o magie mult mai puternică decât ar putea încerca vreodată o zână de primăvară de categorie inferioară.

Laurel îi întâlni privirea şi, pentru un moment, nu putu întoarce capul. Ochii lui de un verde aprins îi captau pe ai ei. Arăta ca un om obişnuit în cele mai multe privinţe, dar

avea ceva anume – ceva ce nu putea identifica exact – care părea să dea de înţeles că e mai mult decât pare.

–Majoritatea zânelor sunt ca tine? întrebă ea încet.

El clipi, şi ea reuşi să-şi întoarcă privirea.

–Depinde la ce te referi, spuse el. Dacă te referi la farmecul şi la inteligenţa mea – sunt cel mai fermecător dintre toţi. Dacă te referi la înfăţişarea mea... Se opri ca să se uite în pământ şi să-şi adune curajul. Bănuiesc că sunt destul de normal. Nimic ieşit din comun.

Laurel ar fi vrut să-l contrazică. Tamani avea genul de faţă pe care până şi vedetele de cinema o obţineau numai în Photoshop. Dar, dacă avea dreptate, poate că toate zânele arătau ca el.

Laurel tresări şi se întrebă dacă aşa arăta ea în ochii colegilor ei. Ei i se părea că faţa îi arată normal, dar, la urma urmei, o văzuse în oglindă în fiecare zi din viaţa ei.

Îi trecu prin minte întrebarea dacă ceea ce vedea când se uita la Tamani era ceea ce vedea David când se uita la ea.

Gândul ăsta o făcu să se simtă inconfortabil şi îşi drese glasul, apoi începu să scotocească prin rucsac pentru a-şi marca starea. Scoase din el o cutie de suc.

–Vrei şi tu una? întrebă ea absentă, în timp ce o desfăcea.

–Ce e?

–Sprite.

Tamani râse.

–Sprite? Râzi de mine.

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Vrei unul sau nu?

–Sigur.

Îi arătă cum să tragă de cheiţă şi el luă o gură, de probă.

–Hm, ce chestie. Se uită la ea câteva secunde. Asta bei tu tot timpul?

–E una dintre puţinele chestii care îmi plac.

–Nici nu-i de mirare că părul şi ochii tăi sunt aproape lipsiţi de culoare.

–Şi ce-i cu asta?

–Nu te-ai întrebat niciodată de ce trăsăturile mele nu sunt aşa?

–Eu... cred că m-am întrebat cu privire la părul tău. *Puţin spus.*

–Mănânc o grămadă de chestii de un verde-închis. Muşchiul de la marginea râului, în special.

–Bleah!

–Nu, e bun. Doar că ai fost crescută după normele oamenilor. Pun pariu că ţi-ar plăcea dacă l-ai gusta.

–Nu, mersi.

–Cum doreşti. Arăţi destul de bine şi aşa.

Ea zâmbi cu timiditate când el ridică doza de suc în direcţia ei înainte să ia o înghiţitură.

–Mănânc piersici, spuse ea brusc.

Tamani dădu din cap.

–Sunt bune, cred. Mie, personal, nu prea îmi plac chestiile dulci.

–Nu asta e ideea. De ce nu mă fac portocalie?

–Ce altceva mai mănânci?

–Căpşune, salată verde şi spanac, mere uneori. Fructe şi legume obişnuite.

–Mănânci variat, aşa că părul şi ochii tăi nu adoptă o anumită culoare, îşi păstrează o nuanţă deschisă şi atât. Zâmbi cu un aer atotcunoscător. Încearcă să mănânci doar căpşune o săptămână – asta o să o şocheze pe mama ta.

–M-aş face roşie? întrebă Laurel îngrozită.

–Nu *în întregime*, spuse Tamani. Doar ochii şi rădăcinile părului. Ca ale mele. Acasă la noi, este o chestie de modă. Albastru, roz, mov. E amuzant.

–Ce straniu!

–De ce? Nu spun jumătate dintre poveştile oamenilor că avem *pielea* verde? Asta e şi mai straniu.

–Poate că da. Laurel îşi aminti ceva de la ultima întâlnire cu Tamani. Ai spus că nu există praf de zâne, corect?

Tamani îşi înclină bărbia, aparent de acord, dar chipul îi era impenetrabil.

–Ultima dată când am fost aici, m-ai apucat de încheietură şi mai târziu am găsit o pudră strălucitoare. Ce era aia, dacă nu praf de zâne?

Acum, Tamani se strâmbă.

–Scuze cu privire la aia, ar fi trebuit să fiu mai atent.

–De ce, era periculoasă?

Tamani râse.

–Chiar deloc. Era doar polen.

–Polen?

–Da, ştii tu. Îşi studie mâinile de parcă deveniseră brusc foarte interesante. Pentru... polenizare.

–Polenizare? Laurel începu să râdă, dar Tamani nu arăta de parcă spusese o glumă.

–De ce crezi că ţi-a crescut o floare? Nu e doar pentru aspect. Deşi a ta era destul de atrăgătoare.

–Aha. Laurel tăcu pentru câteva momente. Polenizarea e modul în care florile se reproduc.

–Aşa ne reproducem şi noi.

–Deci, ai fi putut să mă... polenizezi?

–Nu ţi-aş face asta niciodată, Laurel. Avea o expresie foarte serioasă pe chip.

–Dar ai fi putut? insistă Laurel.

Tamani vorbi încet, alegându-şi cuvintele cu grijă:

–Teoretic, da.

–Şi atunci, ce? Aş fi făcut un copil?

–Un vlăstar, da.

–Ar fi crescut pe spatele meu?

–Nu, nu. Zânele cresc în flori. Ăsta e un lucru pe care legendele oamenilor îl nimeresc de obicei. Ăă... femela... e polenizată de un mascul şi când îi cad petalele rămâne o sămânţă. Ea o plantează şi, când floarea înfloreşte, ai un vlăstar.

–Cum ştii tu... noi... tu, cum se polenizează *zânele*?

–Masculul produce polen pe mâinile lui şi, când două zâne decid să se polenizeze, masculul bagă mâinile în inflorescenţa femelei şi lasă polenul să se amestece. E un procedeu destul de delicat.

–Nu pare foarte romantic.

–Nu e nimic romantic în asta, răspunse Tamani, cu un zâmbet încrezător lărgindu-i-se pe chip. Pentru asta avem sexul.

–Încă mai...? lăsă întrebarea în aer.

–Sigur.

–Dar zânele nu rămân însărcinate?

–Niciodată. Tamani îi făcu din ochi. Polenizarea e pentru reproducere – sexul e doar de distracţie.

–Pot să văd polenul? întrebă Laurel, întinzând mâinile spre el.

Tamani îşi trase mâinile din reflex.

–Nu am acum – nu mai eşti în floare. Producem polen doar când suntem în preajma unei femele care e în floare. De asta am uitat şi am lăsat câteva granule pe încheietura ta. N-am mai fost de mult în preajma unei femele în floare.

–De ce nu?

–Sunt o santinelă. Mai sunt şi alte santinele, dar cele de aici sunt toate masculi. Şi nu merg acasă prea des.

–Pare o viaţă singuratică.

–Uneori.

Se uită din nou la ea şi ceva i se schimbă în privire. Lăsase garda jos şi ea văzu la el o tristeţe profundă, acută. Aproape o durea să se uite, dar nu-şi putea lua ochii.

Apoi, la fel de repede pe cât venise, dispăru, fiind înlocuită cu un zâmbet nepăsător.

–Era mai amuzant când erai aici. M-ai băgat într-o grămadă de belele, apropo.

–Ce-am făcut?

–Ai dispărut. Tamani râse şi clătină din cap. Frate, ce ne bucurăm că te-ai întors. Când ai...

–Care „noi"?

–Doar nu credeai că sunt singura zână de pe aici, nu?

Laurel se juca cu o şuviţă de păr care se desfăcuse din coadă.

–Ba da, oarecum.

–Tu nu ne vezi până nu îţi dăm noi voie.

Laurel se uită în jurul ei la copaci, în ciuda a ceea ce tocmai spusese Tamani.

–Câţi sunteţi? îl chestionă ea, întrebându-se dacă era înconjurată de legiuni de zâne invizibile.

–Depinde. Eu şi Shar suntem tot timpul aici. Alţi zece sau cincisprezece fac cu rândul, de obicei, la şase luni sau la un an o dată.

–De cât timp eşti aici?

El se uită la ea în tăcere timp de câteva secunde, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

–De mult timp, spuse el în cele din urmă.

–De ce eşti aici?

El zâmbi.

–Ca să te veghez pe tine. Mă rog, până când ai dispărut.

–Erai aici ca să mă veghezi *pe mine*? De ce?

–Ca să te protejez. Să mă asigur că nimeni nu află ce eşti.

Laurel îşi aminti ceva din cercetările ei.

–Sunt... un copil schimbat?

Tamani ezită o secundă.

–În sensul cel mai larg al cuvântului, da. Doar că nu am furat pe cineva şi te-am pus în loc. Eu prefer să mă gândesc la tine ca la un altoi.

–Ce e un altoi?

–E o plantă care e tăiată din altă plantă şi răsădită în alta. Ai fost luată din lumea noastră şi pusă în lumea oamenilor. Un altoi.

–Dar de ce? Există mulţi... altoi din ăştia?

–Nu, în prezent, doar tu.

–De ce eu?

El se aplecă puţin.

–Nu pot să-ţi spun totul, şi trebuie să respecţi asta, dar o să-ţi spun ceea ce pot, bine?

Laurel dădu din cap că da.

–Ai fost pusă aici acum doisprezece ani ca să te integrezi în lumea oamenilor.

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Ar fi trebuit să ştiu. De ce m-ar pune cineva într-un coş şi m-ar lăsa pe veranda cuiva? Ochii ei se căscară când Tamani râse. *Tu* ai făcut asta?

El râse mai tare acum, lăsându-şi capul pe spate de amuzament.

–Nu, nu. Eram prea mic. Dar, când m-am alăturat santinelelor de aici, am fost informat cu privire la toată viaţa ta.

Laurel nu era sigură că îi plăcea ideea asta.

–Toată viaţa mea?

–Da.

Îşi îngustă privirea.

–M-aţi spionat?

–Nu chiar spionat. Te-am ajutat.

–M-aţi ajutat... corect. Îşi încrucişă braţele la piept.

–Serios. A trebuit să îi împiedicăm pe părinţii tăi să afle ce eşti.

–Ăsta pare un plan tare dezlânat. Tonul ei deveni sarcastic. Hmm, cum să îi împiedicăm pe oamenii ăştia doi să afle despre zâne? A, ştiu, hai să le trântim una în pragul uşii.

–Nu a fost aşa; aveam nevoie ca ei să aibă un copil de zâne.

–De ce?

Tamani ezită, apoi îşi ţuguie buzele.

–Bine, domnule Ţi-aş-spune-dar-ar-trebui-să-te-omor. De ce nu m-aţi trimis acolo când eram bebeluş? Chicoti un pic ciudat. Crede-mă, aş fi încăput mai bine în coş dacă n-aveam trei ani.

Tamani nu zâmbi de data asta.

–De fapt, erai un pic mai mare de atât.

–Cum adică?

–Zânele nu cresc la fel ca oamenii. Ele nu sunt niciodată bebeluşi. Adică, arată ca nişte bebeluşi obişnuiţi când înfloresc prima oară, dar bebeluşii de zâne nu sunt niciodată neajutoraţi în felul în care sunt oamenii. Se nasc ştiind cum să meargă şi să vorbească şi, din punct de vedere mental, sunt echivalentul... se gândi o clipă, poate al unui copil de cinci ani.

–Serios?

–Da. Apoi cresc un pic mai încet din punct de vedere fizic, aşa că până când o zână arată ca un copil de trei sau patru ani, ele au de fapt şapte sau opt ani... şi, din punct de vedere mental, se poartă ca şi cum ar avea unsprezece sau doisprezece ani.

–Ce ciudat.

–Trebuie să ţii minte că suntem plante. Animalele fac chestia asta cu îngrijitul puilor neajutoraţi. Plantele nu. Plantele produc vlăstari, şi vlăstarii cresc singuri. Nu au nevoie de ajutor.

–Şi ce vrei să spui, că zânele n-au nici măcar părinţi? *Eu* nu am părinţi-zâne pe undeva?

Tamani îşi muşcă buza şi se uită în pământ.

–Lucrurile sunt foarte diferite pe tărâmul zânelor. Nu avem mult timp să fim copii şi nu avem timp deloc ca zânele adulte să stea să piardă vremea privindu-şi copiii cum se joacă. Toţi au un rol şi un scop, şi îşi asumă acele roluri de foarte devreme. Creştem repede. Eu sunt santinelă de la paisprezece ani. Am copilărit şi eu, dar doar un an sau doi. Majoritatea zânelor îşi exercită profesia şi locuiesc singure de pe la cincisprezece sau şaisprezece ani.

–Nu pare foarte distractiv.

–Scopul nu e să te distrezi.

–Dacă zici tu. Deci, nu puteaţi să mă lăsaţi de bebeluş, pentru că puteam merge şi vorbi, corect?

–Da.

–Deci, câţi ani aveam când m-aţi lăsat în coş?

Oftă, şi, pentru un moment, Laurel crezu că nu avea să-i spună. Apoi, păru să se răzgândească.

–Aveai şapte ani.

–Şapte? Ideea era puţin şocantă. De ce nu-mi amintesc nimic?

Tamani îşi puse coatele pe genunchi.

–Înainte să răspund, trebuie să înţelegi că, deşi nu-ţi aminteşti, ai fost de acord cu toate astea.

–Cu ce anume?

–Cu totul. Să vii aici, să îţi îndeplineşti menirea, să trăieşti cu oamenii, toate astea. Ai fost aleasă pentru asta cu mult timp în urmă şi ai fost de acord să vii.

–Şi eu de ce nu-mi amintesc?

–Ţi-am spus că pot să îi fac pe oameni să uite că m-au văzut, nu?

Ea dădu din cap că da.

–Asta ţi-au făcut ei ţie. Odată ce ai ajuns la vârsta la care puteai trece drept un copil de oameni, te-au făcut să uiţi viaţa ta de zână.

–Mi-au dat o poţiune sau ce?

–Da.

Laurel rămase mută de uluire.

–M-au făcut să îmi uit şapte ani din viaţă?

Tamani dădu din cap cu solemnitate.

–Eu... nu ştiu ce să spun.

Stătură în linişte câteva minute, în timp ce Laurel încerca să înţeleagă ce însemna asta pentru ea. Începu să socotească anii pe care Tamani pretindea că îi pierduse.

–Am nouăsprezece ani? întrebă ea, uimită.

–Teoretic, da. Dar încă mai eşti ca o adolescentă de cincisprezece ani.

–Tu câţi ani ai? întrebă ea, cu vocea grea de mânie. Cincizeci?

–Douăzeci şi unu, spuse Tamani încet. Avem aproape aceeaşi vârstă.

–Deci pur şi simplu m-au făcut să uit totul?

Tamani ridică din umeri, cu faţa tensionată.

Laurel îşi pierdu cumpătul.

–Voi v-aţi gândit bine la asta măcar? Un milion de lucruri ar fi putut să meargă prost. Dacă nu mă voiau? Dacă descopereau că nu am inimă sau sânge, sau că nu am nevoie să respir? Ştiţi ce le dau să mănânce oamenii copiilor de trei ani? Lapte, prăjiturele, crenvurşti! Aş fi putut să mor!

Tamani clătină din cap.

–Drept cine ne iei? Amatori? Aproape niciodată n-ai avut mai puţin de cinci zâne care să te vegheze, care să se asigure că totul merge bine. Iar mâncarea n-a fost o problemă. De asta ai şi fost aleasă de la început.

–N-am uitat ceea ce trebuia să mănânc?

–Asta e super la zânele de toamnă. O parte din magia lor constă în a şti instinctiv ce e bine şi ce e rău pentru ele şi pentru celelalte zâne. Trebuie să ştie, pentru a-şi putea prepara elixirele. Ştiam că nu vei mânca din proprie voinţă

ceva care să-ţi facă rău. Singurul lucru de care trebuia să avem grijă era ca părinţii tăi să nu te hrănească forţat. Ceea ce n-au făcut niciodată, spuse el înainte ca ea să întrebe. Aveam totul sub control. Ei bine, adăugă el fără tragere de inimă, până ai plecat.

–Până am plecat? Dacă mă vegheaţi atât de atent, ar fi trebuit să ştiţi că urma să ne mutăm.

–Am încetat să te veghem atât de aproape acum câţiva ani. Eu am insistat. Eu.. te am în grijă acum, să zicem. Nu mai erai copil. Din punctul de vedere al zânelor, erai deja adult. Atributele tale de zână nu erau aşa de vizibile. Nu te loveai foarte des, şi părinţii tăi erau obişnuiţi cu obiceiurile tale alimentare. Am simţit că meriţi mai multă intimitate. M-am gândit că o să apreciezi asta, adăugă el, morocănos.

–Probabil că da, dacă aş fi ştiut, recunoscu Laurel.

Tamani oftă.

–Dar m-am retras prea mult şi nu ne-am dat seama că te muţi până nu au apărut cei de la firma de mutări. Am vrut să aleg soluţia extremă şi să opresc totul atunci. Să îi droghez pe muncitori, să te iau înapoi în tărâm, să abandonăm tot proiectul, dar... să spunem că am fost în inferioritate numerică. Aşa că tu şi părinţii tăi v-aţi urcat în maşină şi apoi... aţi dispărut. Râse fără urmă de umor. Frate, ce probleme am avut.

–Îmi pare rău.

–E în regulă. Te-ai întors. Totul e în regulă acum.

Ea îl privi cu precauţie.

–Deci o să mă urmăreşti până acasă şi o să te muţi în curtea din spatele casei mele din moment ce îţi place aşa de mult să mă veghezi?

El râse.

–Nu. Suntem bine-mersi aici. În principiu, eram îngrijoraţi că o să înfloreşti şi că o să ai mari probleme cu asta. Din fericire, te-ai descurcat foarte bine.

–Deci, eu o să locuiesc acolo, şi tu o să continui să stai aici?

–Pentru moment.

–Şi atunci care a fost scopul de a mă face... altoi? Am fost doar un experiment?

–Nu. În nici un caz. Tamani expiră sonor, exasperat, apoi privi repede prin poiană. Motivul pentru care te-am trimis aici a fost să ne ajuţi să protejăm acest pământ. E... un loc important pentru zâne. E foarte important ca proprietarul lui să fie cineva care înţelege asta. Acesta e principalul motiv pentru care te-am trimis la ei. Când a murit mama mamei tale, ea s-a amărât foarte mult şi a scos imediat la vânzare terenul. Avea nouăsprezece ani şi cred că era încărcat de prea multe amintiri.

–Mi-a povestit despre asta.

Tamani dădu din cap.

–Lucrurile s-au îmbunătăţit când s-a căsătorit cu tatăl tău, dar n-a încetat niciodată să încerce să vândă. Atunci, Consiliul Zânelor a hotărât să te trimitem în familia lor. A funcţionat chiar mai bine decât am sperat. După ce mama ta s-a ataşat atât de mult de tine, a încetat să încerce să mai vândă. În afară de câte un cumpărător ocazional, care mai apărea din când în când, partea aceea a misiunii noastre a fost uşoară. Totul pare aranjat de acum. Tamani se lăsă pe spate cu mâinile întinse sub cap. Aşteptăm cuminţi până când moşteneşti.

Laurel se uită la mâinile ei.

–Şi dacă nu moştenesc? Dacă părinţii mei vând?

–Nu pot să vândă, spuse el calm.

Laurel ridică brusc capul.

–De ce nu?

Tamani zâmbi cu şiretenie.

–Nu poţi vinde o casă de care nu-şi aminteşte nimeni.

–Poftim?

–Putem să îi facem pe oameni să uite şi alte chestii, nu numai că ne-au văzut pe noi.

Laurel făcu ochii mari când înţelese.

–I-aţi sabotat! I-aţi făcut pe oameni să uite că au văzut casa.

–A trebuit s-o facem.

–Şi evaluatorii?

–Crede-mă, ar fi prea tentant pentru mama ta să afle cât valorează pământul ăsta în realitate.

–Deci i-ai făcut şi pe ei să uite?

–A fost necesar, Laurel. Crede-mă.

–Ăă... n-a funcţionat, spuse Laurel încet.

Tamani arboră o expresie circumspectă.

–Cum aşa? întrebă el, pe un ton scăzut, serios.

–Mama vinde pământul.

–Cui? N-a venit nimeni să îl vadă. Ne-am fi ocupat de asta.

–Nu ştiu; unui tip pe care tata l-a cunoscut în Brookings.

Tamani se aplecă puţin.

–Laurel, e foarte important. Nu *poţi* s-o laşi să vândă.

–De ce nu?

–Pentru început, pentru că eu locuiesc aici. Nu mi-ar face plăcere să rămân pe drumuri. Dar... Privi împrejur şi gemu a neputinţă. Nu pot să îţi explic totul acum, dar nu poţi s-o laşi să vândă. Fă orice trebuie, vorbeşte cu ea când ajungi acasă şi fă tot ce îţi stă în puteri s-o convingi să refuze oferta tipului ăstuia.

–Ăă, asta ar putea fi o problemă.

–De ce?

–Oferta e deja pe masă. Vor face actele în curând.

–O, nu. Tamani îşi dădu la o parte părul de pe frunte. Asta e de rău, e *aşa de* rău. Shar o să mă omoare. Oftă. Poţi să faci ceva în privinţa asta?

–Nu e decizia mea, sinceră să fiu, spuse Laurel. Nu le pot spune eu ce să facă.

–Te rog doar să încerci. Spune... *ceva*. O să încercăm să rezolvăm şi noi de aici. Dacă ai şti cât de important e pământul ăsta pentru tărâm, nu te-ai odihni până nu ar fi în siguranţă. *Eu* sigur nu mă voi odihni până nu te întorci să îmi spui că e în siguranţă.

–De ce?

El expiră într-un şuierat exasperat.

–Nu pot spune – e interzis.

–Interzis? Sunt o zână, nu?

–Nu înţelegi, Laurel. Nu ai dreptul să ştii totul doar pentru că eşti una dintre noi – nu încă. Chiar şi pe tărâm, zânele tinere nu au voie să intre în lumea oamenilor până când nu-şi dovedesc loialitatea; asta dacă au voie. Mă rogi să îţi dezvălui unul dintre cele mai mari secrete ale speciei noastre. Nu poţi să îmi ceri asta.

Trecură câteva secunde în linişte.

–O să văd ce pot să fac, spuse Laurel în cele din urmă.

–Asta e tot ce îţi cer.

Ea se forţă să zâmbească.

–Părinţii mei vor crede că am luat-o razna.

–Pe mine nu mă deranjează.

Laurel se uită la el câteva secunde înainte să se întindă şi să-l plesnească peste umăr.

Tamani râse, şi atât.

Apoi, deveni serios şi se uită fix la ea. Ezitând, alunecă mai aproape de ea şi îşi trecu degetele peste braţul ei dezgolit.

–Mă bucur că ai venit azi, spuse el. Mi-a fost dor de tine.

–Eu... cred că, poate, şi mie mi-a fost dor de tine.

–Serios? Speranţa străluci atât de vie în ochii lui, că Laurel întoarse capul şi râse cu nervozitate.

–Ştii tu, după ce m-am lămurit că nu eşti un vagabond nebun.

Râseră împreună, şi Laurel se minună de nota delicată şi muzicală din vocea lui Tamani. Îi dădea un fior cald pe şira spinării. Se uită la ceas.

–Eu... trebuie să o iau din loc, spuse ea, cu o voce de parcă s-ar fi scuzat.

–Să te întorci curând, spuse Tamani. Vom discuta mai multe.

Laurel zâmbi.

–Mi-ar face plăcere.

–Şi promiţi că o să vorbeşti cu părinţii tăi?

Ea încuviinţă.

–Da.

–O să îmi aduci veşti?

–Cât de repede pot. Dar nu ştiu când va fi asta.

–O să le spui părinţilor tăi despre asta? întrebă Tamani.

–Nu ştiu, spuse Laurel. Nu prea cred că m-ar lua în serios. Mai ales că nu mai am floarea să le-o dovedesc. Aşa l-am convins pe David.

–David, spuse Tamani pe un ton batjocoritor.

–Ce e în neregulă cu David?

–Nimic, cred. Dar eşti sigură că e de încredere?

–Sunt sigură.

Tamani oftă.

–Înţeleg că a trebuit să spui cuiva. Însă nu-mi place.

–De ce nu?

–Pentru că e om. Toată lumea ştie că oamenii nu sunt de încredere. Să fii atentă.

–Nu am de ce să fiu atentă cu el. Nu ar spune nimănui.

–Sper că ai dreptate.

Înaintau încet, Laurel mergând în faţă pe cărarea cunoscută. Se opriră la marginea lizierei.

–Eşti sigură că trebuie să pleci? întrebă Tamani încet.

Laurel rămase surprinsă de emoţia din vocea lui. Simţise din conversaţia lor că el o plăcea... mult. Dar asta părea mai

mult de atât. Ceva mai personal. Fu puţin surprinsă când îşi dădu seama că nici ea nu voia să plece.

–Părinţii mei nu ştiu că sunt aici. M-am furişat oarecum.

Tamani încuviinţă.

–O să-mi fie dor de tine, şopti el.

Laurel râse cu nervozitate.

–Abia mă cunoşti.

–O să-mi fie dor de tine oricum. O privi drept în ochi. Dacă îţi dăruiesc ceva, o să-l păstrezi ca să îţi aduci aminte de mine – şi poate să te gândeşti la mine un pic mai mult?

–Poate. Ochii de un verde-închis ai lui Tamani păreau să vadă prin ea – în ea.

Tamani rupse o bucată din şnurul pe care îl avea la gât şi îi întinse un mic obiect rotund, strălucitor.

–Ăsta e pentru tine.

Puse micul obiect scânteietor în mâna ei. Era un ineluş sclipitor de aur, nu mai mare decât un bob de mazăre, cu o floare minusculă din cristal în vârf.

–Ce e asta? întrebă Laurel uimită.

–E un inel pentru un vlăstar, răspunse Tamani. Ştii tu, un bebeluş de zâne. Fiecare răsad primeşte un inel când e mic. Dacă îl porţi, o să crească odată cu tine. Zânele de Iarnă le fac. De fapt, zânele de primăvară le *confecţionează*, dar zânele de iarnă le vrăjesc. Îşi ridică mâna şi îi arătă o brăţară simplă, din argint. Vezi, ăsta e al meu. A fost la fel de mic ca acesta. Tu nu mai eşti vlăstar, aşa că nu-ţi vine pe deget, dar m-am gândit că ţi-ar plăcea.

Ineluşul era superb, frumos în fiecare detaliu.

–De ce îmi dai mie asta?

–Ca să te ajut să te simţi de-a noastră. Poţi să îl pui pe un lănţişor. Mai ezită un moment. Pur şi simplu, cred că ar trebui să fie al tău.

Laurel se uită la el întrebătoare, dar el nu o privi în ochi. Îşi dori să fi avut mai mult timp să scoată secrete de la el.

–O să îl port mereu, spuse ea.

–Şi o să te gândeşti la mine? Ochii lui o ţineau captivă şi ştia că nu are decât un răspuns.

–Da.

–Bine.

Laurel se pregăti să se întoarcă, dar, înainte să se îndepărteze, Tamani o apucă de mână. Fără să întrerupă contactul vizual, îi ridică mâna către faţa lui şi îşi trecu buzele peste încheieturile degetelor. Pentru o secundă, ochii lui lăsară garda jos. O scânteie o străbătu pe Laurel văzând ce era în ei: dorinţă pură, sălbatică. Înainte să se uite mai îndeaproape, el zâmbi, şi sentimentul dispăru.

Laurel se duse către bicicleta ei, respirând superficial, în timp ce încerca să oprească şuvoiul de căldură care se răspândea prin corpul ei din locul în care o atinseseră buzele lui Tamani. Continuă să se uite în spate la el, în timp ce pedala pe şosea. De fiecare dată când se întorcea, ochii lui erau în continuare fixaţi asupra ei. Chiar şi când coti pe traseul de biciclete de pe marginea drumului, îi simţea privirea urmărind-o, la mult timp după ce ea nu-l mai putea vedea.

Capitolul 15

Era ora patru când Laurel îşi parcă bicicleta în garaj. Era mult mai târziu decât ar fi putut-o justifica orice întâlnire de studiu. Îşi adună curajul şi împinse uşa de la intrare.

Tatăl ei trăgea un pui de somn pe canapea, iar sforăiturile lui se auzeau într-un ritm liniştit, familiar. N-avea de ce să-şi facă griji cu privire la el. Ascultă să vadă unde era mama ei şi auzi sticle zăngănind în bucătărie.

–Mamă? întrebă ea când dădu colţul.

–Ai venit. Tu şi David aţi terminat repede ultima pagină. Am sunat abia acum o jumătate de oră.

–Ăăă, da. A fost mai uşor decât am crezut, spuse ea repede.

–Te-ai simţit bine? E un băiat simpatic.

Laurel dădu din cap, cu mintea departe, numai la David nu – cam la şaptezeci de kilometri depărtare de David, ca să fie sinceră.

–Voi doi...?

–Poftim? Laurel încercă să se concentreze pe ceea ce spunea mama ei.

–Ei bine, voi doi petreceţi o groază de timp împreună acasă la el; mă gândeam că poate voi doi... aveţi o relaţie.

–Nu ştiu, spuse ea sinceră. Poate.

–Doar că – ştiu că mama lui David lucrează până târziu uneori, aşa că tu şi David petreceţi mult timp singuri. Uneori, lucrurile scapă de sub control foarte uşor când sunteţi singuri într-o casă goală.

–O să fiu atentă, mamă, spuse ea, ambiguu.

–Ştiu că o să fii, dar eu sunt mama şi trebuie s-o spun oricum, spuse ea, zâmbind. Ţine minte, adăugă ea, doar pentru că nu ţi-a venit menstruaţia, nu înseamnă că nu poţi rămâne însărcinată.

–Mamă!

–Spun şi eu doar aşa.

Laurel se gândi la cuvintele lui Tamani de mai devreme. *Polenizarea e pentru reproducere – sexul e doar pentru distracţie.* Se întrebă ce ar spune mama ei dacă Laurel i-ar mărturisi că nu poate rămâne însărcinată – că nu îi va veni *niciodată* menstruaţia. Că pentru ea, sexul era doar sex, fără responsabilităţi. Dacă exista ceva ce Laurel ar fi putut spune ca s-o zguduie cu adevărat pe mama ei, atunci asta era. La naiba, până şi *ea* încă încerca să accepte lucrul ăsta.

–Mamă, spuse ea cu şovăială. Voiam să vorbim despre pământ. E în familia noastră de aşa de mult timp. Şi am locuit acolo toată viaţa mea. Îşi lăsă capul în jos când se gândi la adevăratele ei origini – la casa ei secretă. Atât cât îmi amintesc, cel puţin. Lacrimi neaşteptate îi apărură în ochi când ridică din nou privirea către mama ei. E cel mai fermecător loc din lume. Mi-aş dori să nu-l vinzi.

Mama ei se uită la ea îndelung.

–Domnul Barnes ne oferă mulţi bani, Laurel. Toate lucrurile pe care le-ai vrut în ultima vreme şi nu ni le-am putut permite ar fi din nou posibile pentru bugetul nostru.

–Dar dacă nu ai vinde? Ne-am descurca?

Mama ei oftă şi se gândi la asta puţin.

–Tatălui tău îi merge bine afacerea, dar nu avem nici o garanţie că o va ţine aşa. Se aplecă pe blatul de bucătărie şi se sprijini în coate. Am avea un buget redus pentru multă vreme, Laurel. Nu-mi place să trăiesc aşa de sărăcăcios. Tu nu eşti singura care trebuie să renunţe la lucruri.

Laurel tăcu o vreme. Părea o sarcină prea grea pentru o fată de cincisprezece ani. *Dar, la urma urmei,* adăugă ea în minte, *nu sunt o fată obişnuită.* Încurajată de gândul ăsta, spuse:

–Ai putea măcar să te gândeşti la asta? O săptămână, să zicem? adăugă Laurel, când mama ei strânse din buze.

–Trebuie să semnăm actele miercuri.

–O săptămână? Te rog? Spune-i domnului Barnes că ai nevoie de o săptămână. Şi dacă chiar te gândeşti la asta o săptămână, promit să nu te mai sâcâi niciodată cu asta.

Mama ei o studie cu scepticism.

–Te rog?

Chipul i se îmblânzi.

–Bănuiesc că domnul Barnes nu-şi va retrage oferta dacă îi mai cer o săptămână.

Laurel înconjură blatul de bucătărie şi o îmbrăţişă pe mama ei.

–Mulţumesc, şopti ea. Înseamnă mult pentru mine.

*

–Deci nu ţi-a spus mare lucru. David stătea pe un scaun înalt la bufetul din bucătăria sa. Mama lui era la o întâlnire, aşa că el şi Laurel erau singuri acasă. David mânca nişte resturi încălzite la microunde şi Laurel mâzgălea pe un caiet, ca să-şi distragă atenţia de la miros.

–Mi-a spus destule, spuse Laurel cu un aer defensiv. Parcă voia să îmi spună mai multe, dar nu avea voie. Mi-am dat seama că îl deranja asta.

–Pare cam ciudat.

–E, cu siguranţă, diferit – şi nu doar la înfăţişare. Se opri în mijlocul unei spirale şi ridică privirea, amintindu-şi. Trăieşte atât de intens. Tot ceea ce simte – bun sau rău – pare hiperbolizat. Şi contagios. Începu din nou să mâzgălească.

Vrei să simţi ce simte el, dar nu ai cum să ţii pasul, pentru că modul în care simte se schimbă atât de repede. Cred că e epuizant să fii atât de pasional. Tremură din tot corpul când găsi cuvântul potrivit. *Pasional,* întotdeauna.

–Deci voi doi sunteţi prieteni acum sau ce?

–Nu ştiu. Adevărul era că ea ştia că el o doreşte – o dorea cu fiecare fibră a fiinţei lui. Şi că, în ciuda faptului că se opunea, şi ea simţea cam la fel. I se părea o lipsă de loialitate să petreacă seara cu David după ziua petrecută cu Tamani. Sau poate că se simţea neloială pentru că petrecuse ziua cu Tamani. Îi era greu să fie sigură de una sau de alta.

Ridică mâna şi atinse inelul pe care i-l dăduse, atârnat de un lănţişor subţire de argint. Făcuse asta de cel puţin o sută de ori deja pe ziua aceea. Retrăia senzaţia pe care o avusese când fusese împreună cu el. În scurta ei vizită, deveniseră mai mult decât prieteni; nu, ceva mult mai mult, ceva *dincolo* de prietenie. Cuvântul prieten părea neînsemnat în comparaţie cu legătura pe care o împărtăşeau ei. Parcă aveau o conexiune profundă. Nu-i putea spune lui David asta. Ar fi fost destul de greu de explicat chiar şi unui observator neimplicat – şi David era orice numai neimplicat nu. Dacă ar fi avut habar de furtuna de emoţii pe care le simţea pentru Tamani, ar fi fost îngrozitor de gelos.

Dar asta nu însemna că nu-l plăcea pe David. Îl considera cel mai bun prieten al ei şi, uneori, chiar mai mult decât atât. David era tot ceea ce Tamani nu era – calm şi încrezător, bazându-se pe logică, conferindu o senzaţie de linişte. Sentimentele ei pentru el nu erau o furtună haotică, ci un val calm şi puternic. El era o constantă în viaţa ei într-un fel în care Tamani nu putea fi niciodată. Două jumătăţi care nu vor fi niciodată un întreg.

David termină în cele din urmă cina şi Laurel dădu la o parte caietul ca să stea faţă în faţă cu el.

–Mulţumesc că m-ai acoperit, apropo. Nici prin cap nu mi-a trecut că mama te-ar putea suna.

David ridică din umeri.

–Ai fost plecată mult timp, şi ea ştie că, de fapt, nu-ţi place biologia.

–Am citit câte ceva în după-amiaza asta, spuse Laurel. Ştii că plantele absorb dioxid de carbon din aer şi, apoi, eliberează oxigenul ca pe un produs secundar, corect?

–Da, de asta se presupune că trebuie să salvăm copacii şi tot restul.

–Mă gândeam că n-ar avea sens pentru mine să respir oxigen.

–Deci... crezi că inspiri dioxid de carbon?

–Şi expir oxigen, da.

–Cred că ar avea sens.

–Mă gândeam, începu Laurel încet, că am putea încerca un alt experiment.

David se uită la ea, nedumerit.

–Bine. Ce fel de experiment?

–Ăă, ei bine, aerul nu e o chestie la care te poţi uita la microscop sau ceva de genul ăsta, aşa că singurul mod în care ne-am putea da seama dacă eu expir oxigen ar fi să vedem dacă îl poţi inspira fără probleme.

David începu să îşi dea seama încotro bate.

–Şi cum propui să facem asta? spuse el cu un zâmbet discret în colţul gurii.

–Păi, mă gândeam oarecum că ar fi... ceva gen respiraţie gură-la-gură. Doar că tu expiri în gura mea mai întâi şi, apoi, fără ca eu să mai iau vreo gură de aer, aş putea expira în gura ta. Ea se uită la el o secundă, apoi adăugă: dar nu ai de ce să faci asta. E doar o idee care mi-a venit.

–Sunt impresionat, spuse David. Ai studiat biologia singură-singurică.

Laurel îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbi larg.

–Google e prietenul meu.

David pufni, apoi încercă să pretindă că tuşeşte.

Laurel se uită urât la el.

–Are sens, spuse David. Hai s-o facem.

David se apropie până când genunchii lor se atinseră.

–Mai întâi iei tu o gură de aer şi îţi ţii respiraţia cam zece secunde pentru ca plămânii tăi să îl poată transforma în dioxid de carbon. Apoi, îl sufli în gura mea, şi eu îl inspir. Apoi, aştept eu vreo zece secunde şi ţi-l suflu înapoi în gură, bine?

David încuviinţă.

Suna destul de simplu. Cu excepţia părţii cu gură-la-gură. Dar putea să facă faţă. Sau nu?

Pieptul lui David se umflă când îşi umplu plămânii de aer, şi faţa i se înroşi când îşi ţinu respiraţia.

Nu mai avea cum să dea înapoi acum.

După vreo zece secunde, el îi făcu semn şi se aplecă spre ea, cu ochii fixaţi pe gura ei. Laurel se forţă să se concentreze în timp ce se întindea spre el. Mai întâi, buzele li se atinseră delicat, şi Laurel aproape se pierdu şi trase în piept, emoţionată, o gură de aer. Apoi David apăsă mai tare şi îi suflă în gură. Ea îşi umplu plămânii.

David se trase înapoi, şi Laurel făcu greşeala să îl privească în ochi. El zâmbi, pe urmă întoarse capul cât numără ea până la zece. Apoi, se lăsă pe spate, trăgând-o blând cu mâna de umăr.

De data asta, Laurel îl întâmpină la jumătatea drumului fără nici o ezitare. Îşi apăsă gura de a ei şi îşi întredeschise buzele. Ea suflă tot aerul din plămânii ei înapoi în gura lui şi îl simţi cum îl inspiră. David rămase acolo doar un moment, înainte să se îndepărteze şi să întrerupă contactul.

–Uau. Expiră şi îşi trecu degetele prin păr. Uau. A fost uimitor. Mi se învârte capul puţin. Cred că expiri aproape numai oxigen pur, Laurel.

–Nu o să cazi de pe scaun, nu? Îşi puse mâinile pe picioarele lui.

–Sunt bine, spuse David, respirând încet. Lasă-mă doar câteva secunde. Îşi lăsă mâinile în jos ca să le acopere pe ale ei, acolo unde încă mai erau încleştate pe picioarele lui. Ea ridică privirea când el îşi supse buza de jos şi, apoi, zâmbi larg.

–Ce e aşa de amuzant?

–Scuze, spuse David, înroşindu-se din nou. Doar că ai un gust aşa de dulce.

–Cum adică dulce?

Îşi linse buza de jos încă o dată.

–Ai gust de miere.

–Miere?

–Da. Am crezut că o iau razna în ziua când... ştii tu, în ziua aia. Dar a fost la fel şi azi. Gura ta e tare dulce. Se opri o secundă şi, apoi, zâmbi. Nu a miere, a *nectar*. Asta are mai mult sens.

–Grozav. Acum va trebui să le explic asta tuturor celor pe care îi voi săruta tot restul vieţii, în afară de tine sau... de altă zână. Aproape spusese numele lui Tamani. Degetele i se ridicară la inelul atârnat la gât.

David ridică din umeri.

–Atunci nu mai săruta pe nimeni în afară de mine.

–David...

–Eu doar ofer soluţia cea mai simplă, spuse el, cu mâinile ridicate în semn de protest.

Ea râse şi îşi dădu ochii peste cap.

–Bănuiesc că asta mă va împiedica să ajung una dintre fetele alea care sărută pe toată lumea.

David clătină din cap.

–Tu n-ai putea să fii aşa niciodată. Sentimentele tale sunt prea delicate. Te-ai teme să nu-i frângi inima fiecărui tip pe care l-ai săruta.

Laurel nu era sigură dacă o spusese ca pe un compliment sau nu, dar ea aşa îl percepu.

–Ăă, mersi. Cred.

–Ce-i aia? întrebă el, arătând spre lănţişor. Te tot joci cu el.

Laurel lăsă inelul să cadă în interiorul cămăşii. Era ca un talisman care îi trimitea gândurile direct către Tamani. Se întrebă dacă Tamani ştia că avea să se întâmple asta, înainte să i-l dăruiască. Fu puţin surprinsă când realiză că ideea asta nu o enerva.

–Este un inel, mărturisi ea în cele din urmă. Mi l-a dat Tamani.

David se uită ciudat la ea.

–Tamani ţi-a dat un *inel*?

–Nu e ce crezi tu. E un inel pentru bebeluşi. Cred că toate zânele primesc unul când sunt mici.

În ciuda impulsului de a păstra inelul ca pe un secret special, trase lănţişorul din sân şi îi arătă lui David micul inel.

–E chiar drăguţ, spuse el, fără tragere de inimă. De ce ţi l-a dat?

Laurel încercă să îi evite întrebarea.

–Nu ştiu. Pur şi simplu voia ca eu să îl am.

David se uită la el mult timp înainte ca Laurel să îl bage la loc sub cămaşă.

Capitolul 16

–La ţanc, spuse mama lui Laurel când aceasta veni acasă de la şcoală, a doua zi. Te caută cineva la telefon.

Laurel luă telefonul. Tocmai îl lăsase pe David la colţ. De ce ar suna-o deja?

–Alo? întrebă ea.

–Bună, Laurel. Sunt Chelsea.

–Bună, spuse Laurel.

–Eşti ocupată? E o zi însorită, mă gândeam că ţi-ar plăcea să vezi Farul de la Battery Point.

Laurel auzise de acea clădire istorică, dar nu o văzuse încă.

–Da, spuse ea. Mi-ar face plăcere.

–Te iau eu în cinci minute?

–Super.

–Te duci undeva cu David? întrebă mama lui Laurel, după ce închise.

–Cu Chelsea, de fapt. Vrea să mergem la far. Este în regulă?

–Sigur, e minunat. Mă bucur să văd că îţi extinzi grupul de prieteni. Ştii că îl simpatizez mult pe David, dar ar trebui să îţi faci mai mulţi prieteni. E mai sănătos.

Laurel se duse la frigider şi deschise o cutie de suc în timp ce aştepta.

–Am primit azi prin poştă notele tale de la mijlocul semestrului, spuse mama ei.

Sucul păru să îi rămână în gât lui Laurel. Se descurcase destul de bine până când înflorise, dar nu era sigură cât de bine se mai ţinuse de şcoală după ce viaţa ei o luase razna.

–Trei de zece, doi de nouă. Sunt destul de mulţumită, spuse mama ei, cu un zâmbet. Apoi râse: Sinceră să fiu, o parte din mine e mândră de mine însămi. Cred că am făcut o treabă bună cu tine dacă te descurci atât de bine.

Laurel îşi dădu ochii peste cap când mama ei îi înmână notele. Nota de nouă de la biologie nu era surprinzătoare, dar nici zecele de la engleză nu era. Tot ce trebuia să facă acum era să reziste până la sfârşitul semestrului. N-ar fi trebuit să fie prea greu. Ce fusese mai greu trecuse deja.

–De ce e maşina tatei aici? întrebă Laurel.

Mama ei oftă.

–Tatăl tău e bolnav. I-a fost rău toată ziua. A lipsit şi de la muncă.

–Uau, spuse Laurel. Tata n-a mai lipsit niciodată de la muncă.

–Da. L-am obligat să stea în pat toată ziua. Ar trebui să se simtă mai bine mâine.

Laurel auzi un claxon pe alee.

–E Chelsea, spuse Laurel, luându-şi jacheta.

–Distracţie plăcută, îi ură mama ei, cu un zâmbet.

Laurel alunecă pe bancheta din spate a maşinii mamei lui Chelsea şi Chelsea se întoarse spre ea zâmbindu-i.

–Bună! Farul este nemaipomenit; este superclasic. O să-l adori.

Mama lui Chelsea le lăsă în parcare.

–Mă întorc în vreo două ore, spuse ea.

–Pa, strigă Chelsea, făcându-i cu mâna.

–Şi acum încotro? spuse Laurel, uitându-se spre ocean.

–Mergem pe jos, spuse Chelsea, arătând spre o insulă cam la o sută cincizeci de metri distanţă de ţărm.

–Mergem pe jos până pe insulă?

–De fapt, e un istm când mareea e scăzută.

Apărându-se de soare, Laurel îşi miji ochii spre insulă.

–Nu văd nici un far.

–Nu e ca farurile pe care le vezi în tablouri. E doar o casă cu o lumină pe acoperiş.

Chelsea merse în faţă, în timp ce traversau o fâşie mică de nisip care lega insuliţa de ţărm. Era amuzant să fii atât de aproape de ocean fără să fii efectiv în el. Lui Laurel îi plăcea mirosul înţepător al apei sărate şi briza proaspătă care îi mângâia faţa şi învolbura părul ondulat al lui Chelsea.

Când ajunseră pe insulă, porniră pe un drum cu pietriş care ducea în sus, pe un deal. Trecură doar câteva minute până ajunseră la o cotitură mică şi văzură farul.

–Chiar că este doar o casă normală, spuse Laurel, surprinsă.

–Cu excepţia luminii, spuse Chelsea, arătând în direcţia aceea.

Chelsea făcu pe ghidul turistic în timp ce îi arăta lui Laurel căsuţa, sub supravegherea atentă a unui paznic, şi îi explica istoria farului, inclusiv rolul lui în tsunamiurile cărora Crescent City le cădea victimă la intervale de câţiva ani.

–Sunt grozave, spuse Chelsea. Cel puţin când nu sunt prea mari.

Laurel nu era sigură că împărtăşea entuziasmul lui Chelsea.

Chelsea o duse într-o curte mică şi îi arătă florile violet care creşteau pe stânci pe toată suprafaţa insuliţei.

–Sunt foarte drăguţe, spuse Laurel, aplecându-se să atingă un mănunchi de inflorescenţe minuscule.

Chelsea scoase o pătură din geantă şi o întinse pe iarba moale. Se aşezară împreună, privind, în linişte, marea,

timp de câteva minute. Laurel se simţea atât de împăcată în acest loc minunat, plin de stânci. Chelsea scormoni din nou în geanta ei şi scoase un baton de Snickers pentru ea, iar lui Laurel îi dădu o caserolă mică.

–Ce-i aici? întrebă Laurel.

–Căpşune. Sunt organice, dacă are vreo importanţă, adăugă Chelsea.

Laurel zâmbi şi deschise capacul.

–Mulţumesc. Arată grozav. De un milion de ori mai bine decât batonul de ciocolată pe care îl savura Chelsea.

–Deci, care-i treaba cu tine şi cu David?

Laurel se înecă cu căpşuna pe care tocmai o mesteca şi tuşi zdravăn.

–Ce vrei să spui?

–Mă întrebam dacă voi doi sunteţi un cuplu deja.

–Ei bine, nu cumva să baţi câmpii despre asta sau ceva, spuse Laurel mai mult căpşunelor ei decât lui Chelsea.

–Chiar te place, Laurel. Chelsea oftă. Mi-aş dori să mă placă şi pe mine măcar jumătate pe cât te place pe tine.

Laurel îşi înţepă căpşunele cu furculiţa.

–Cred că îl plac din ziua în care s-a mutat aici. Noi doi am fost împreună într-o echipă AYSO, adăugă ea, zâmbind.

–Ce înseamnă AYSO?

–Fotbal, spuse Chelsea veselă.

Laurel o putea vedea cu ochii minţii pe Chelsea cea de la zece ani – încăpăţânată şi cu gura mare la fel ca acum, fără să se integreze total – întâlnindu-l pe David pentru prima dată. David cel care nu judecă pe nimeni, care tolerează pe toată lumea. Nu era de mirare că Chelsea se agăţase de el. Dar, totuşi...

–Chelsea, nu te supăra, dar de ce îmi spui mie toate astea?

–Nu ştiu. Tăcură o vreme. Nu încerc să te fac să te simţi prost sau ceva, o încredinţă Chelsea. David nu mă place

în felul acela, ştiu asta. Sinceră să fiu, dacă este să aibă o iubită, prefer să fie cineva ca tine. Cineva cu care să fiu şi eu prietenă.

–Asta e bine, cred, spuse Laurel.

–Deci... eşti iubita lui acum? insistă Chelsea.

–Nu ştiu. Poate?

–Asta e o întrebare? spuse Chelsea cu un zâmbet larg.

–Nu ştiu. Tăcu, apoi privi într-o parte la Chelsea. Chiar nu te deranjează dacă vorbesc despre asta?

–Chiar deloc. E ca şi cum aş trăi şi eu viaţa ta.

–Uneori, spui nişte lucruri tare ciudate, zise Laurel cu tristeţe.

–Da, asta spune şi David. Eu, personal, cred că sunt prea puţini oameni care să spună ceea ce gândesc.

–Aici chiar ai dreptate.

–Deci, iubită sau nu? întrebă Chelsea din nou, refuzând să o lase baltă.

Laurel ridică din umeri.

–Chiar nu ştiu. Uneori, cred că asta vreau, dar n-am mai avut niciodată un iubit. N-am mai avut nici măcar un tip care să-mi fie prieten apropiat. Îmi place mult asta; nu vreau să pierd partea asta.

–Poate că nu o vei pierde.

–Poate. Doar că nu sunt sigură.

–Ar putea exista beneficii suplimentare, spuse Chelsea.

–Cum ar fi?

–Dacă sunteţi într-o etapă în care vă sărutaţi, ţi-ar putea face tema la biologie.

–Tentant, spuse Laurel. Sunt groaznică la biologie.

Chelsea zâmbi cu toată gura.

–Da, asta a spus şi el.

Laurel făcu ochii mari.

–Nu se poate! Serios?

–Nu e chiar aşa un secret – te plângi de asta aproape în fiecare zi la prânz. Cred că ar fi un iubit grozav, adăugă Chelsea.

–De ce încurajezi asta? Majoritatea oamenilor în poziţia ta ar încerca să ne despartă.

–Eu *nu sunt* majoritatea oamenilor, spuse Chelsea, în defensivă. Şi, oricum, continuă ea pe un ton mai relaxat, l-ar face foarte fericit. Îmi place când David e fericit.

*

–Am ajuns, strigă Laurel când intră pe uşa din faţă, apoi îşi aruncă rucsacul pe jos şi se duse în cămară să caute un borcan de compot de pere. Mama ei veni câteva minute mai târziu, în timp ce Laurel ronţăia o jumătate de pară direct din borcan. În loc să îi arunce „privirea aceea" pe care Laurel o primea atunci când nu folosea un castron, Sarah doar oftă şi zâmbi obosită.

–Poţi să te descurci singură cu cina în seara asta?

–Sigur, ce s-a întâmplat?

–Tatălui tău îi e din ce în ce mai rău. Îl doare stomacul şi e puţin balonat şi acum are şi febră. Nu e foarte mare – treizeci şi şapte cu şapte –, dar nu pot s-o fac să coboare. Nici folosind comprese reci, nici cu băi reci şi nici cu capsulele mele cu isop şi rădăcină de lemn dulce.

–Serios? întrebă Laurel. Sarah avea câte o plantă pentru orice, şi funcţionau de minune. Prietenele ei o sunau deseori când erau la capătul puterilor şi când medicamentele fără prescripţie medicală nu le ajutau deloc. Ai încercat să îi dai ceai de echinacea? sugeră ea, pentru că asta îi dădea Sarah şi ei mereu.

–I-am făcut o grămadă, cu gheaţă. Dar are probleme şi la înghiţit, aşa că nu ştiu dacă primeşte suficient ca să-l ajute.

–Pun pariu că e din cauza a ceva ce a mâncat, sugeră Laurel.

–Poate, spuse Sarah cu mintea în altă parte, dar nu părea convinsă. Starea lui s-a înrăutăţit chiar după ce ai plecat. În fine, adăugă ea, întorcându-şi din nou capul spre fiica ei, o să petrec seara cu el, să văd dacă îl pot face să se simtă mai bine.

–Nici o problemă. Am compot de pere şi o grămadă de teme.

–O noapte aventuroasă pentru amândouă.

–Mda, spuse Laurel cu un oftat, uitându-se la teancul de cărţi care o aşteptau pe masă.

Capitolul 17

Joi, după şcoală, Laurel îşi împachetă şorţul albastru şi se îndreptă în josul străzii, spre librăria lui Mark. Jen, Brent şi Maddie – angajaţii tatălui ei – lucraseră ture suplimentare, dar, dacă lucrurile continuau tot aşa, toţi trei aveau să depăşească patruzeci de ore până vineri. Laurel voia ca măcar lui Brent şi lui Jen să le dea o zi liberă. Ea şi Maddie se puteau descurca. Maddie era singura angajată pe care tatăl lui Laurel o moştenise de la fostul proprietar al librăriei. Maddie lucra în acel loc de aproape zece ani şi, din fericire, se descurca să conducă librăria de una singură.

Dar îngrijorarea lui Laurel nu avea legătură cu librăria, în timp ce se îndrepta spre Main Street. Se dusese în camera părinţilor ei ca să primească nişte instrucţiuni de ultimă oră de la tatăl ei şi fusese şocată de aspectul lui. Tatăl ei fusese mereu mai slăbuţ, dar, acum, faţa lui era trasă şi cenuşie, cu cearcăne adânci sub ochi. Buzele îi erau palide şi o peliculă subţire de transpiraţie îi acoperea fruntea. Mama lui Laurel încercase totul. Cataplasme cu levănţică şi rozmarin pe piept, ceai de fenicul pentru stomac, tone de vitamina C, ca să îi întărească sistemul imunitar. Nimic nu părea să funcţioneze. Îi dăduse coniac seara ca să îl ajute să adoarmă şi picurase ulei de mentă în umidificator. Starea lui nu se ameliora deloc. Renunţase la mândrie şi încercase şi un pumn de medicamente obişnuite – Paracetamol şi Panadol forte, şi tot nu se simţea mai bine. Ceea ce toată lumea spera să fie doar

o gripă neplăcută se agravase mai repede decât anticipase mama ei.

Când Laurel se oferise să se ducă la librărie în după-amiaza aceea, pentru ca mama ei să stea acasă cu tatăl ei, aceasta o îmbrăţişase cu putere şi îi şoptise un mulţumesc la ureche. Nu mai era omul pe care-l ştia – mai degrabă părea o caricatură bolnavă a bărbatului care fusese acum câteva zile. Încercase să zâmbească şi să glumească, aşa cum făcea mereu – cum făcuse mereu –, dar chiar şi asta era prea mult pentru el.

Un clopoţel vesel se auzi când Laurel deschise uşa de la intrare a magazinului.

Maddie ridică privirea şi zâmbi.

–Laurel? De fiecare dată când te văd, eşti şi mai frumoasă. O îmbrăţişă, şi Laurel se lăsă îmbrăţişată, simţindu-se mai bine. Maddie mirosea întotdeauna a fursecuri şi a mirodenii şi a ceva ce Laurel nu putuse identifica niciodată.

–Ce mai face tatăl tău? întrebă Maddie, punându-şi cu un braţ în jurul umerilor lui Laurel.

Răspunsul ei pentru ceilalţi fusese simplu: E bine. Dar când o întrebă Maddie, Laurel nu putu să răspundă superficial.

–Arată groaznic, Maddie. Ca un schelet acoperit doar cu piele. Mama nu poate face nimic să-l ajute. Nu funcţionează nimic.

–Nici măcar capsulele cu isop şi rădăcină de lemn dulce?

Laurel zâmbi cu durere.

–Asta am spus şi eu.

–Ei bine, e un leac miraculos din punctul meu de vedere.

–Nu şi pentru tata. Cel puţin, nu de data asta.

–Aprind o lumânare pentru el în fiecare seară. Ceea ce reprezentau isopul şi rădăcina de lemn dulce pentru mama ei reprezenta pentru Maddie lumânarea. Era o catolică devotată şi avea un suport pentru lumânări la fereastra ei din faţă, aprinzând câte una pentru orice, de pildă pentru

un enoriaş care murea de cancer şi chiar şi pentru pisica dispărută a vecinului. Dar Laurel era recunoscătoare.

–Tata a trimis un orar pentru restul săptămânii.

Maddie râse.

–E bolnav la pat şi el tot mai schiţează orare; probabil nu e chiar aşa de aproape de moarte. Întinse mâna. Hai, dă să văd. Maddie studie orarul scris de mână. Văd că ne taie din orele de program.

Laurel încuviinţă.

–Pur şi simplu, nu sunt suficienţi angajaţi să menţinem orele obişnuite.

–E în regulă. De luni de zile îi tot spun că e o prostie să deschidem la ora opt. Cine vrea să cumpere o carte la opt dimineaţa? Se aplecă spre ea, de parcă îi împărtăşea un secret. Adevărul e că nici nu-mi place să mă dau jos din pat la ora opt dimineaţa.

Munciră împreună în următoarele ore, destul de binedispuse, evitând să discute despre tatăl lui Laurel. Dar gândul la el nu-i dădea deloc pace lui Laurel. O lăsă pe Maddie să termine cu hârţogăraia de la finalul zilei şi lipi un afiş pe uşă, prin care se scuza pentru închiderea neprevăzută a magazinului pe durata sfârşitului de săptămână.

Laurel merse încet spre casă, cu trupul obosit de două ore de stivuit cutii după cutii de cărţi. După ultima cotitură a drumului, văzu o maşină mare parcată pe aleea lor. Îi luă câteva secunde să conştientizeze ceea ce vedea, dar începu să alerge în secunda în care recunoscu ambulanţa în culorile ei alb şi roşu. Năvăli pe uşa din faţă chiar când paramedicii coborau pe scări cu tatăl ei pe o targă, cu mama ei la un pas în spate.

–Ce-a păţit? întrebă Laurel, cu ochii fixaţi asupra tatălui său.

Pe chipul mamei ei, lacrimile curgeau şiroi.

–A început să vomite sânge. A trebuit să îi sun.

Scările se eliberară în sfârşit, şi Laurel ajunse la mama ei. Îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei.

–E în regulă, mamă. O să se bucure că ai făcut-o.

–Nu are încredere în doctori, spuse mama ei, neatentă.

–Nu contează. Are nevoie de asta.

Mama ei dădu din cap, dar Laurel nu era sigură că o auzise.

–Trebuie să mă duc cu el, spuse ea. Numai o persoană are voie să se urce în ambulanţă cu ei. Cred că e mai bine dacă te sun după ce l-au internat.

Laurel încuviinţă.

–Da, du-te. Mă descurc singură.

Reuşi să îi pună mamei ei poşeta pe braţ, în timp ce aceasta se îndrepta spre ambulanţă, fără să înregistreze prezenţa lui Laurel. Nu se uită în urmă când uşile maşinii se trântiră.

Laurel privi ambulanţa îndepărtându-se, şi o senzaţie de greaţă şi de sufocare îi cuprinse stomacul. Nici unul dintre părinţii ei nu mai fusese vreodată la spital, din câte îşi amintea ea, decât ca să viziteze pe cineva. Laurel nu voise să creadă că era mai mult decât un virus acut care să treacă de la sine până la urmă. Dar nu părea să fie cazul.

Intră înapoi în casă şi împinse uşa cu amândouă mâinile. Sunetul uşii închizându-se păru să răsune în holul de la intrare. Casa părea enormă şi goală fără părinţii ei. Rămăsese singură de multe ori în cele cinci luni de când se mutaseră, dar, în seara asta, era diferit. Înspăimântător. Mâinile îi tremurau în timp ce răsucea cheia în broască. Alunecă pe uşă în jos şi se aşeză pe podea, unde stătu multă vreme, până ce păliră ultimele scântei de lumină ale apusului, lăsând-o pe Laurel într-un întuneric sinistru.

Odată cu sosirea întunericului, veni şi o permisiune nerostită de a avea şi gânduri negre. Laurel se ridică în picioare şi se grăbi spre bucătărie, unde aprinse toate luminile înainte să se aşeze la masa din sufragerie. Îşi scoase tema la engleză şi încercă să o rezolve, dar, după ce citi prima propoziţie, literele începură să i se învălmăşească pe dinaintea ochilor – o bălmăjeală fără noimă.

Îşi puse capul pe carte. Gândurile îi rătăciră spre librărie, apoi spre Tamani, spre David, apoi înapoi la părinţii ei care se aflau la spital, şi tot aşa, până când ochii i se închiseră, încetul cu încetul.

Un zbârnâit puternic o trezi din visele ei ameţitoare, fără sens. Se concentră pe sunet şi reuşi să apese pe butonul de răspuns şi să scoată un „Alo?“ răguşit şi adormit.

–Bună, scumpo, sunt mama.

Laurel se dezmetici brusc şi se uită la caietul mototolit.

–Ce au spus?

–Îl vor ţine peste noapte şi îi vor da antibiotice. Va trebui să aşteptăm ca să vedem ce se întâmplă mâine. Ezită. Nu e nici măcar într-un salon, şi, până când va fi, se va face prea târziu. Poţi să rămâi singură în seara asta şi să vii să îl vezi mâine?

Laurel ezită câteva secunde. Avea acel sentiment iraţional că, dacă se ducea la spital, ar putea să facă ceva. Dar era o prostie. Putea aştepta până mâine. Se forţă să pară optimistă.

–Nu-ţi face griji cu privire la mine, mamă. O să fiu bine.

–Te iubesc.

–Şi eu te iubesc.

Laurel rămase din nou singură în casa pustie. Degetele ei formară numărul lui David, de parcă aveau o voinţă proprie. El răspunse înainte ca ea să îşi dea seama că îl sunase.

–David? spuse ea, clipind. Bună. Se uită pe fereastra din bucătărie şi văzu luna răsărind. Habar n-avea ce oră era. Poţi să vii pe la mine?

*

Când se auzi soneria de la intrare, Laurel alergă să îi deschidă lui David.

–Îmi pare rău că am sunat. Nu ştiam cât de târziu e, spuse ea.

–E în regulă, spuse David, cu mâinile ferme pe umerii ei. E doar zece, şi mama a spus că pot veni acasă când vreau. Mai au loc şi urgenţe. Ce pot să fac?

Laurel ridică din umeri.

–Mama e plecată şi... nu vreau să fiu singură.

David îşi puse braţele în jurul umerilor ei, în timp ce ea se sprijini de pieptul lui. El o ţinu în braţe în hol, timp de câteva minute, iar ea se ghemui la pieptul lui, agăţându-se de el pentru a fi consolată. Îl simţea atât de puternic şi de cald, aşa cum stătea lipit de ea, că îşi încordă braţele până când începură să o doară. Pentru scurt timp, păru că, poate, totul avea să fie bine.

În cele din urmă, se desprinse de el. Se simţea stânjenită că îl lăsase pe David s-o ţină în braţe atât de mult timp. Dar el zâmbi trist şi se duse spre canapea, ridicând chitara ei.

–Cine cântă? întrebă el, zdrăngănind o coardă la întâmplare. Tatăl tău?

–Nu. Ăă... eu cânt. N-am luat niciodată lecţii sau ceva de genul ăsta. Mai mult mi-am dat eu seama cum stau lucrurile.

–Şi eu cum de n-am ştiut asta?

Laurel clătină din cap.

–Nu sunt chiar aşa de bună, serios.

–De cât timp cânţi?

–De aproape trei ani. Luă chitara din mâna lui şi o balansă pe genunchi. Am găsit-o în pod. A fost a mamei mele. Mi-a arătat notele de bază, şi eu cânt după ureche acum.

–Cânţi ceva şi pentru mine?

–O, nu, spuse Laurel, trăgându-şi degetele de pe corzi.

–Te rog? Pun pariu că te-ar face să te simţi mai bine.

–De ce crezi asta?

El ridică din umeri.

–O ţii aşa de natural. De parcă o iubeşti cu adevărat.

Laurel mângâie gâtul chitarei.

–Chiar o iubesc. E foarte veche. Îmi plac lucrurile vechi. Au... o istorie şi poveşti de spus.

–Atunci, cântă. David se lăsă pe spate, cu mâinile sub cap.

Laurel ezită, apoi atinse corzile încet, făcând mici ajustări. Treptat, mâinile ei încetară să mai acordeze chitara şi începură să cânte notele delicate ale melodiei *Imagine* a lui John Lennon. După primul vers, Laurel începu să cânte şi cuvintele, cu voce şoptită. Părea un cântec potrivit în seara aceea. Când termină şi ultima notă, oftă.

–Uau, spuse David. A fost foarte frumos.

Laurel ridică din umeri şi puse chitara la loc în husă.

–Nu mi-ai spus că ai şi voce. Tăcu. N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Nu a sunat aşa cum cântă un interpret de muzică pop; a fost frumos şi liniştitor. O luă de mână. Te simţi mai bine?

Ea zâmbi.

–Da. Mulţumesc.

David îşi drese glasul şi o strânse de mână.

–Şi acum ce facem?

Laurel privi în jurul ei. Nu prea aveau cu ce să se distreze.

–Vrei să ne uităm la un film?

David încuviinţă.

–Sigur.

Laurel alese un musical vechi, în care nimeni nu era bolnav şi nimeni nu murea.

–*Cântând în ploaie?* întrebă David, strâmbând puţin din nas.

Laurel ridică din umeri.

–E amuzant.

–Cum zici tu.

După cincisprezece minute de film, David râdea, în timp ce Laurel îl privea pur şi simplu – silueta lui era luminată de ecranul televizorului. Pe chip avea o expresie zâmbitoare şi, din când în când, îşi lăsa capul pe spate şi râdea. Îi era uşor să uite de toate când era cu el. Fără să se oprească să analizeze ce face, Laurel se ghemui mai aproape. Aproape instinctiv, David îşi ridică braţul şi îl potrivi în jurul umerilor ei. Laurel se cuibări lângă coastele lui şi îşi puse capul pe pieptul lui. Braţul lui se încordă în jurul ei şi îşi coborî capul în aşa fel încât obrazul lui se odihnea pe creştetul ei.

–Mulţumesc că ai venit, şopti Laurel cu un zâmbet.

–Oricând, spuse David, atingându-i părul cu buzele.

*

Laurel ridică privirea când se auzi clopoţelul de la intrarea în librărie. Nu era sigură că mai avea energie să mai zâmbească încă unui client. Dar un zâmbet de uşurare îi traversă chipul când ochii ei îi întâlniră pe ai lui David.

–Bună, spuse ea, cu un suspin de uşurare, şi puse teancul de cărţi pe care le sorta înapoi pe masa de lângă raft.

–Salut, spuse David încet. Ce faci?

Laurel se forţă să zâmbească.

–Trăiesc.

–La limită. Ezită. Cum se simte tatăl tău?

Laurel se întoarse înapoi spre raft, încercând să-şi înăbuşe lacrimile pentru a cincizecea oară în ziua aceea. Simţi mâinile lui David masându-i umerii şi se sprijini de el, permiţându-şi să se relaxeze, să se simtă mai bine – în siguranţă.

–Îl transferă la Brookings, şopti ea după câteva minute.

–E mai rău?

–E greu de spus.

David îşi sprijini obrazul de creştetul capului ei.

Clopoţelul de la intrare se auzi din nou, şi, deşi Jen se grăbi să-l ajute pe nou-venit, Laurel se îndepărtă şi trase adânc aer în piept să îşi revină.

–Trebuie să termin astea, spuse ea, ridicând teancul mic de cărţi de pe masă. Magazinul se închide într-o oră şi mai am patru cutii de descărcat.

–Lasă-mă să te ajut, spuse David. Spune-mi doar unde trebuie puse. Zâmbi larg. Poţi să fii şefa mea. Îi luă teancul de cărţi din mâini şi mângâie coperta strălucitoare a cărţii din vârf, timp de câteva secunde. Poate aş putea veni şi mâine să te ajut.

–Tu ai propriul tău serviciu. N-ai spus că trebuie să plăteşti pentru asigurarea maşinii?

–Nu-mi pasă de asigurarea mea idioată, Laurel. Ridicase vocea, aşa că se opri înainte să continue, pe un ton mai blând şi mai calm. Asta e prima dată săptămâna asta când te văd şi în afara pauzei de prânz sau a orelor de studiu. Mi-e dor de tine, spuse el, ridicând din umeri.

Laurel ezită.

–Te rog?

Laurel cedă.

–Bine, dar doar până se simte tata mai bine.

–Asta se va întâmpla curând, Laurel. Au specialişti în Brookings; o să-şi dea seama care-i problema. Zâmbi larg. Eşti norocoasă dacă scoţi măcar o săptămână de muncă grea de la mine.

Capitolul 18

În ciuda cuvintelor optimiste ale lui David, trecu o săptămână, trecură două, şi starea tatălui lui Laurel nu se îmbunătăţi. Laurel se mişca prin viaţă ca o fantomă, fără să vorbească cu nimeni altcineva în afară de Maddie, David şi Chelsea, care trecea des pe la librărie să flecărească. Nu reuşiseră s-o facă pe Chelsea să îi ajute prea mult încă – ea era şef din naştere, spunea ea, în glumă –, dar compania celor doi prieteni era binefăcătoare pentru Laurel.

Om de cuvânt, David era hotărât să lucreze la librărie până când Mark venea acasă. Laurel se simţea vinovată pe măsură ce trecea timpul şi el continua să lucreze pe gratis, dar era o discuţie la care pierdea întotdeauna.

În unele zile, îşi petreceau după-amiezile sporovăind în timp ce sortau cărţile şi ştergeau rafturile de praf, şi, timp de câteva minute, Laurel uita de tatăl ei. Dar nu dura mult niciodată. Acum, că fusese transferat, nu îl mai putea vedea în fiecare zi. Dar de cum îşi luă David permisul, se oferi să facă pe şoferul la două sau la trei zile.

David le conduse pe ea şi pe Chelsea în Brookings, în prima zi după ce îşi luase permisul, şi, deşi Laurel se ţinu de centura de siguranţă atât de strâns încât încheieturile degetelor i se albiră, şi Chelsea îi ţinea teorie de fiecare dată când depăşea limita de viteză, au ajuns la destinaţie întregi.

Laurel a adus flori – flori de câmp din curtea lor. Spera că aveau să-i amintească de casă şi că tatăl ei urma să fie şi mai nerăbdător să se reîntoarcă. Fusese foarte slăbit şi reuşi

să-şi ţină ochii deschişi doar câteva minute, ca să o salute şi să accepte o îmbrăţişare delicată. Apoi, alunecă din nou în inconştienţa dată de morfină.

Asta a fost ultima oară când Laurel şi-a mai văzut tatăl treaz. La scurt timp după aceea, medicii au început să îl sedeze non-stop pentru a-l proteja de durerea continuă pe care nici morfina nu o putea alina. În secret, Laurel era bucuroasă. Era mai uşor să îl vadă acolo adormit. Arăta liniştit şi împăcat. Când era treaz, vedea durerea pe care încerca s-o ascundă şi era cumplit de evident cât de mult slăbise. Somnul era mai bun.

Tehnicianul de la laborator reuşise să izoleze o toxină din sângele tatălui ei, dar era una pe care doctorii nu o mai văzuseră niciodată şi, până în acel moment, nu reuşiseră s-o trateze. Încercară totul, îi umpluseră corpul cu toate substanţele despre care credeau că l-ar fi putut ajuta – îl transformaseră într-un cobai, în timp ce încercau să anihileze efectele toxinei. Dar nimic nu funcţiona. Corpul lui era din ce în ce mai slăbit şi, cu două zile în urmă, unul dintre doctori o scosese pe mama lui Laurel din salon şi o informase că, deşi aveau să continue să încerce, dacă nu reuşeau să îi epureze toxina din sânge, era doar o problemă de timp până când organele lui urmau să cedeze, unul câte unul.

Iar faptul că domnul Barnes începuse să sune în fiecare seară înrăutăţea şi mai mult situaţia. Timp de o săptămână, Laurel reuşise să îi spună doar că mama ei nu e acasă, dar, după o vreme, nu mai acceptă răspunsul ăsta. După ce a fost interogată de două ori, Laurel a început să lase robotul să răspundă şi ridica receptorul doar dacă erau David sau Chelsea.

Nu i-a spus nimic mamei ei despre domnul Barnes.

Se simţea vinovată în fiecare seară când ştergea mesajul zilnic – uneori, două mesaje –, dar îi promisese lui Tamani că avea să facă tot ce-i stătea în putinţă.

Era ciudat să se gândească la Tamani acum. Părea aproape un vis. O persoană parcă din altă lume, care se potrivea cu strălucirea şi încântarea care veniseră odată cu acceptarea faptului că era, cu adevărat, o zână. Nimic din toate astea nu mai părea important acum. Se gândi să se ducă la el, dar, chiar dacă ar fi avut mijloc de transport, ce ar fi putut face el? Ademenitul n-avea cum să-l ajute pe tatăl ei.

Îi promisese că avea să vină să îl avertizeze dacă proprietatea era în pericol, şi, din moment ce ştergea toate mesajele domnului Barnes, nu era în pericol. În ultima vreme, încerca, pur şi simplu, să nu se gândească deloc la Tamani.

Laurel auzi zbârnâitul ascuţit al telefonului din casă când se întorcea de la librărie şi se grăbi să întoarcă cheia în broască. Se întinse spre telefon la al şaselea apel şi auzi vocea mamei ei.

– Bună, mamă. Cum se simte tata azi?

Linişte la celălalt capăt al firului.

– Mamă?

O auzi pe mama ei respirând sacadat, încercând să-şi regăsească vocea.

– Tocmai am vorbit cu doctorul Hansen, spuse ea, cu vocea tremurată. Inima tatălui tău dă semne că cedează. I-au dat mai puţin de o săptămână.

*

David nu spuse nimic în timp ce conducea pe şoseaua întunecată. Laurel reuşise să îl prindă pe mobil chiar când ajungea acasă, şi el insistase s-o conducă la Brookings în seara aceea, în loc să aştepte până dimineaţă. Laurel avea fereastra coborâtă şi, deşi David îngheţa, probabil, de frig din cauza vântului rece de toamnă care intra în maşină, nu protestă. Simţea că-şi arunca câte o privire fugară spre ea, şi,

din când în când, se întindea şi îşi trecea palma peste braţul ei. Dar nu spunea nimic.

Opriră în parcarea Centrului Medical Brookings, şi David o luă pe Laurel de mână în timp ce urmau drumul bine cunoscut către salonul tatălui ei. Laurel bătu încet la uşa deschisă şi îşi băgă capul prin perdeaua care înconjura cadrul uşii. Mama ei stătea la o măsuţă cu un bărbat care se afla cu spatele la ei –, dar le făcu semn să intre.

Laurel îl recunoscu imediat pe bărbat. Avea umerii largi şi masivi, purtând o cămaşă care nu părea să-i vină bine. Şi ceva legat de prezenţa lui îi punea nervii în piuneze. Era Barnes.

Laurel se sprijini de perete, cu braţele încrucişate la piept, în timp ce mama ei continua să discute cu Barnes. Zâmbi şi dădu din cap de câteva ori, şi, deşi Laurel nu auzea ce spunea bărbatul, mama ei continua să repete: „O, da" şi „Desigur" şi să dea din cap cu entuziasm. Laurel îşi miji ochii în timp ce continua să o privească pe mama ei zâmbind şi dând din cap – şi semnând hârtiile, fără ca măcar să se uite la ce scria acolo. Era prea ciudat.

Mamei ei nu-i plăceau contractele, nu avea încredere în „legalităţi", cum le spunea ea. Întotdeauna citea cu mare atenţie toate formularele şi acordurile, deseori făcând corecturi înainte să semneze. Dar, acum, Laurel o privi semnând vreo opt foi de hârtie fără să citească nici un cuvânt.

Barnes nu aruncase nici măcar o privire în direcţia lor în tot acest timp.

Pe Laurel începu s-o furnice pielea şi îi strânse mâna lui David în timp ce Barnes mai obţinu câteva semnături, îi dădu un teanc de hârtii capsate mamei lui Laurel şi îşi puse restul în servietă. Îi strânse mâna şi se întoarse, iar ochii i se întâlniră cu ai lui Laurel aproape instantaneu. Privi de la Laurel la David, şi apoi, iar la Laurel. Trăsăturile

i se schimonosiră sub forma unui rânjet malefic, care o făcu pe Laurel să se dea un pas în spate.

–Laurel, spuse el, cu o voce care îi suna atât de fals. Tocmai întrebam de tine. Se pare că nici unul dintre mesajele mele n-a ajuns la destinaţie. Încheie fraza cu un mârâit abia auzit, şi Laurel îşi încleştă dinţii, simţind cum groaza îi năvălea în suflet.

Apoi, Barnes ridică din umeri şi arboră o expresie îngâmfată.

–Din fericire, am reuşit s-o găsesc pe mama ta, aşa că totul s-a rezolvat favorabil.

Laurel nu spuse nimic în timp ce îl privea cu ură, dorindu-şi ca ea şi David să fi ajuns acolo cu o oră mai devreme. Ar fi putut să... să ce? Nici ea nu ştia, dar îşi dorea să fi aflat.

–A fost o plăcere să te revăd, Laurel. Privi scurt înapoi spre mama lui Laurel, care încă mai zâmbea. Fiica dumneavoastră e... Se opri, apoi întinse o mână către Laurel. Ea încercă să se dea în spate, dar era deja lipită de perete. Îşi întoarse faţa, dar degetele lui aspre îi atinseră obrazul. Încântătoare, încheie el.

După ce dădu perdeaua la o parte şi plecă, Laurel scoase un suspin şi îşi dădu seama că strânsese mâna lui David atât de tare că degetele lui erau albe.

Laurel scrâşni din dinţi:

–Ce căuta omul ăsta aici? întrebă ea, cu vocea uşor tremurândă.

Mama ei se uita fix la perdeaua care încă se mai legăna după plecarea bărbatului.

–Poftim? întrebă ea, întorcându-se către Laurel şi David. Ah, ăăă... se duse către masă şi începu să adune hârtiile într-un teanc. A venit să finalizăm actele pentru vânzarea proprietăţii din Orick.

–Mamă, ai promis că te vei gândi la asta.

–Şi m-am gândit. Şi se pare că şi tu te-ai decis să gândeşti în locul meu, spuse ea, uitându-se cu subînţeles la Laurel. De-acum înainte, să îmi transmiţi mesajele, ai înţeles?

Laurel plecă privirea în pământ.

–Da, mamă, spuse ea, încet.

Mama ei se uită la hârtiile de pe măsuţă şi îşi trecu degetul pe marginea lor, netezind hârtiile deja ordonate.

–De fapt, mă hotărâsem că, dacă vrei să păstrăm terenul în familie, ne vom descurca.

Pe Laurel o inundă un val de speranţă. Poate că nu era prea târziu!

–Dar asta nu mai e posibil acum. Tăcu o vreme şi, când vorbi din nou, vocea ei era slabă şi gâtuită. M-a sunat acum câteva zile şi a mărit oferta. Mama lui Laurel ridică privirea şi se uită în ochii ei. A trebuit s-o accept.

Laurel simţi cum i se strânge stomacul şi cum respiraţia i se îngreunează brusc la gândul că urmează să piardă pământul – să îl piardă pe Tamani.

–Mamă, nu poţi vinde! Vocea lui Laurel era puternică şi ascuţită.

Privirea mamei ei se înăspri şi se uită spre tatăl lui Laurel o secundă înainte să facă doi paşi prin salon şi s-o apuce de antebraţ. Ieşi furioasă, trăgând-o pe fată după ea. Braţul lui Laurel părea slab în strânsoarea zdrobitoare a mamei; nu-şi amintea ca mama ei s-o mai fi tratat vreodată aşa de aspru. Mama ei intră într-o încăpere mică şi îi dădu drumul la braţ. Laurel se forţă să nu se maseze.

–Nu e vorba de tine, aici, Laurel. Nu pot să păstrez ceva atât de valoros doar pentru că îţi place ţie. Viaţa nu funcţionează aşa. Chipul mamei era tensionat şi dur.

Laurel se sprijini de perete şi o lăsă pe mama ei să se elibereze. Avusese o tărie de fier săptămâni întregi, dar nimeni nu putea suporta tot acest stres fără să cedeze din când în când.

–Îmi pare rău, şopti Laurel. N-ar fi trebuit să ridic tonul.

Mama ei inspiră adânc, se opri în loc şi se uită la ea. Chipul i se relaxă treptat, până i se descompuse într-o avalanşă de lacrimi. Se sprijini cu spatele de perete şi se lăsă să alunece în jos, încet, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Laurel inspiră adânc şi traversă spaţiul strâmt pentru a se aşeza lângă mama ei. Îşi trecu un braţ în jurul taliei ei şi îşi sprijini capul pe umărul ei. I se părea ciudat să-şi consoleze ea mama.

–Te doare braţul? întrebă mama ei, încet, după ce şuvoiul de lacrimi se mai domoli.

–Nu, minţi Laurel.

Oftă, un suspin lung şi profund.

–Chiar m-am gândit să nu vând, Laurel. Dar nu mai am de ales acum. Suntem înecaţi în datorii din cauza facturilor de la spital.

–Dar nu avem asigurare?

Mama ei clătină din cap.

–Nu suficientă. N-am crezut vreodată că o să avem nevoie. Dar cu toate analizele şi îngrijirea medicală, pur şi simplu sunt prea multe de plătit.

–Nu avem altă cale?

–Mi-aş dori să fi fost. Mi-am frământat creierii, dar nu am de unde altundeva să iau banii. E ori pământul, ori magazinul. Şi, sinceră să fiu, pământul valorează mai mult. Ne-am golit cardurile de credit doar ca să îl ţin pe tatăl tău aici până acum. Nimeni nu ne va mai oferi alt credit.

Se întoarse spre Laurel.

–Trebuie să fiu raţională. Adevărul e că... Se opri când ochii i se umplură din nou de lacrimi. S-ar putea ca tatăl tău să nu se mai trezească. Niciodată. Trebuie să mă gândesc la viitor. Magazinul e singura noastră sursă de venit. Şi, chiar dacă se trezeşte, nu avem cum să ne revenim după

o asemenea lovitură financiară fără să vindem *ceva*. Şi, ştiind cât de mult iubeşte tatăl tău librăria, ce ai vrea să fac?

Laurel ar fi vrut să nu se mai uite în ochii căprui şi trişti ai mamei ei, dar nu putea. Îl scoase pe Tamani din minte şi încercă să gândească raţional. Îşi încleştă maxilarul şi dădu din cap încetişor.

–Trebuie să vinzi terenul.

Chipul mamei ei era descompus şi privirea istovită. Ridică o mână să îi atingă obrazul lui Laurel.

–Mulţumesc pentru înţelegere. Aş vrea să fi avut altă alegere, dar nu am. Domnul Barnes se va întoarce mâine dimineaţă cu alte documente, ca să finalizăm vânzarea. Le va trimite cât mai repede la notar şi, cu puţin noroc, banii vor ajunge în contul nostru într-o săptămână.

–O săptămână? Totul se petrecea atât de repede.

Mama ei dădu din cap.

Laurel ezită.

–Te-ai purtat aşa de ciudat cât era el aici. Erai tare fericită şi încuviinţai tot ce spunea el.

Mama ei ridică din umeri.

–Bănuiesc că mi-am pus masca de femeie de afaceri. Nu vreau să se întâmple nimic care să afecteze vânzarea. Domnul Barnes ne-a oferit şapte sute cincizeci. Asta ar acoperi toate facturile de la spital şi ne-ar mai şi rămâne. Oftă. Nu ştiu cât ştie el, dar vreau să vând cât preţul este mare.

–Dar ai semnat tot ce ţi-a pus în faţă, continuă Laurel. Nici măcar n-ai *citit* actele alea.

Mama ei dădu din cap, deprimată.

–Ştiu. Dar nu avem timp. Vreau să profit de oferta lui cât mai e pe masă. Dacă ezit din nou, ar putea crede că nu suntem de încredere şi şi-ar retrage oferta cu totul.

–Bănuiesc că ai dreptate, spuse Laurel. Dar...

–Gata, Laurel, te rog. Nu mă pot certa cu tine acum. O luă pe Laurel de mână. Trebuie să ai încredere că fac tot ce îmi stă în putinţă. Bine?

Laurel încuviinţă fără tragere de inimă.

Mama ei se ridică de pe podea şi îşi şterse ultimele lacrimi de pe faţă. O trase pe Laurel de jos şi o îmbrăţişă.

–Trecem noi şi peste asta, promise ea. Indiferent ce se va întâmpla, o să găsim o modalitate.

Când intrară din nou în salonul tatălui ei, lui Laurel îi căzu privirea pe scaunul pe care stătuse Barnes. Nu-i stătea în fire să antipatizeze pe cineva atât de mult fără să cunoască persoana respectivă. Dar chiar şi gândul de a sta pe scaunul pe care stătuse Barnes îi ridica părul pe ceafă. Se duse la masă şi luă cartea lui de vizită.

Jeremiah Barnes, agent imobiliar.

Sub nume, era o adresă locală.

Totul părea legal, dar Laurel nu era mulţumită. Puse cartea de vizită în buzunarul din spate şi se duse lângă David.

–Ţi-e foame, David? îl întrebă, uitându-se la el cu subînţeles.

El nu remarcă.

–Nu chiar.

Ea păşi mai aproape şi îl apucă de spatele cămăşii.

–Mamă, o să îl iau pe David să îi fac cinste cu cina. Ne întoarcem în vreo două ore.

Mama ei ridică privirea, uşor speriată.

–Dar e trecut de nouă.

–Lui David îi e foame, spuse ea.

–De lup, completă el, zâmbind.

–Şi m-a adus până aici cu maşina, deşi e seară şi mâine are şcoală, adăugă Laurel.

Mama lui Laurel se uită la ei, şovăind câteva secunde, apoi îşi întoarse din nou atenţia către soţul ei adormit.

–Să nu încercaţi mâncarea de la cantină, îi avertiză ea.

*

–Te întreb din nou, de ce facem asta? întrebă David, după ce merseseră cu maşina aproape o oră căutând partea aceea de oraş.

–David, ceva e în neregulă cu tipul ăla. O simt.

–Da, dar să te furişezi la biroul lui şi să tragi cu ochiul pe fereastră? E un pic cam mult.

–Ei bine, ce vrei să fac? Să-l sun şi să-l rog frumos să-mi spună de ce m-a băgat atât de tare în sperieţi? Sigur o să funcţioneze, mormăi Laurel.

–Şi poliţiştilor ce-o să le spui când o să ne aresteze? întrebă David sarcastic.

–Ei, haide, spuse Laurel. E întuneric, o să dăm un tur de birou, tragem cu ochiul pe la câteva geamuri şi ne asigurăm că totul pare legal. Se opri. Şi, dacă s-a întâmplat să lase vreo fereastră deschisă, ei bine, nu e vina mea.

–Eşti nebună.

–Poate, dar tu eşti aici cu mine.

David îşi dădu ochii peste cap.

–Aici e Sea Cliff, spuse Laurel brusc. Stinge farurile.

David oftă, dar trase pe dreapta şi stinse farurile. Se furişară până la capătul fundăturii şi se opriră în faţa unei case dărăpănate, care arăta de parcă fusese construită pe la 1900.

–Asta este, şopti Laurel, chiorându-se la numărul de pe plăcuţă şi la cartea de vizită.

David se uită în sus la structura impozantă.

–Nu arată deloc ca agenţiile imobiliare pe care le-am mai văzut. Pare abandonată.

–Atunci sunt mai puţine şanse să fim prinşi. Haide.

David îşi strânse jacheta mai tare în jurul corpului, în timp ce se furişau printr-o parte a casei, şi începură să se uite pe ferestre. Era întuneric şi lună nouă, dar Laurel tot se simţea expusă în tricoul ei bleu. Îşi dori să nu-şi fi uitat hanoracul

negru în maşină. Dar dacă se ducea după el acum, ar fi putut să-şi piardă curajul de a se întoarce.

Casa era un edificiu înalt şi larg, cu acareturi mai noi, care răsăreau din clădirea principală ca nişte anexe întâmplătoare. Se uitară pe ferestrele întunecate şi văzură câteva siluete negre, masive, în camerele neluminate – mobilă veche, o asigură David –, dar casa era goală, în rest.

–N-au cum să facă afaceri aici, spuse David. De ce şi-ar pune adresa asta pe cartea de vizită?

–Pentru că ascund ceva, şopti Laurel. Ştiam eu.

–Laurel, nu crezi că suntem puţin depăşiţi de situaţie? Ar trebui să mergem înapoi la spital, să sunăm la poliţie.

–Şi ce să le spunem? Că un agent imobiliar are o adresă falsă pe o carte de vizită. Asta nu e o infracţiune.

–Hai să-i spunem mamei tale atunci.

Laurel clătină din cap.

–Mama e disperată să vândă. Şi ai văzut-o cu tipul ăsta, Barnes. Parcă o hipnotizase. Zâmbea şi încuviinţa la tot ce spunea el. N-am mai văzut-o niciodată să facă asta. Şi chestiile alea pe care le-a semnat, cine ştie ce erau! Laurel se uită pe după colţul unei clădiri foarte strâmbe şi îi făcu semn lui David.

–Văd o lumină.

David se grăbi să se ghemuiască lângă ea. Într-adevăr, aproape de spatele casei, se vedea lumină printr-o ferestruică. Laurel se cutremură.

–Ţi-e frig?

Ea clătină din cap.

–Sunt neliniştită.

–Te-ai răzgândit?

–Nici gând.

Se târî înainte, încercând să evite crengile mari şi gunoiul împrăştiat prin curte. Fereastra era suficient de joasă ca să se uite pe ea stând în genunchi pe pământ, şi Laurel

şi David se aşezară de-o parte şi de alta a ei. Geamul era acoperit de jaluzele, dar erau strâmbate şi se vedea uşor prin ele. Auziră voci şi mişcare înăuntru, dar, cu fereastra închisă, nu înţeleseră cuvintele. Laurel inspiră de câteva ori ca să se calmeze şi îşi întoarse capul pentru a se uita pe fereastră.

Îl văzu aproape imediat pe Jeremiah Barnes, cu statura lui impozantă şi faţa ciudată. Stătea la o masă, lucrând la hârtiile despre care Laurel presupuse că le va aduce mamei ei să le semneze a doua zi dimineaţă. În cameră, mai erau încă doi bărbaţi care stăteau în picioare şi aruncau ţinte într-un perete. Dacă Barnes era urât, aceştia doi erau de-a dreptul groteşti. Pielea le atârna pe feţe de parcă nu era prinsă bine, şi gurile le erau răsucite în nişte rânjete cumplite. Faţa unuia dintre ei era un amalgam de cicatrici şi piele decolorată, şi, chiar şi aflată de partea cealaltă, Laurel îşi dădu seama că avea un ochi aproape alb şi unul aproape negru. Celălalt bărbat avea un păr roşu strălucitor, care creştea într-un tipar ciudat, peticit, pe care nici pălăria lui nu-l putea ascunde în totalitate.

–Laurel! David îi făcu semn spre partea lui de fereastră. Ea se aplecă pe sub pervaz şi se uită din unghiul opus. Ce naiba e aia?

În partea cea mai îndepărtată a camerei se afla o fiinţă înlănţuită, care arăta pe jumătate om, pe jumătate animal. Faţa ei era formată din bucăţi răsucite de carne, puse laolaltă aproape la întâmplare. Dintre buzele aşezate pe un maxilar umflat ieşeau nişte colţi mari şi strâmbi, iar acolo unde ar fi trebuit să fie nasul, era o monstruozitate bulboasă. Aducea vag cu o fiinţă umană, şi Laurel văzu resturi de haine înfăşurate în jurul umerilor şi al abdomenului. Dar la gâtul prins cu frânghie, văzu un guler care îi dădea aspectul unui straniu animal de companie. Silueta masivă stătea trântită pe un preş murdar, părând să doarmă.

Laurel îşi înfipse unghiile în pervaz în timp ce se uita la chestia aia. Respira întretăiat şi, din cine ştie ce motiv, nu putea întoarce capul. Chiar când crezu că îşi poate aduna curajul să întoarcă privirea, un ochi albastru se întredeschise şi îl întâlni pe al ei.

Capitolul 19

Laurel se trase de lângă cerceveaua geamului.

–S-a uitat la mine.

–Crezi că te-a văzut?

–Nu ştiu. Dar trebuie să plecăm. Acum! Auzi zgomote guturale din interior şi-şi simţi genunchii lipiţi de pământ.

Cei doi bărbaţi zbierară la creatură să tacă, dar Barnes îi readuse la tăcere cu un cuvânt pe care Laurel nu-l recunoscu. Apoi, se auzi un gângurit blajin şi, în câteva secunde, urletul creaturii ciudate se potoli.

Laurel se aplecă din nou către fereastră, dar simţi cum o trage cineva de tricou. Se întoarse.

David clătină din cap spre ea şi arătă către maşină.

Laurel se opri, dar nu era chiar mulţumită. Ridică un deget la David şi mai aruncă o privire prin laterala ferestrei.

Ochii ei întâlniră privirea saşie a lui Jeremiah Barnes.

–Fugi! şuieră ea la David şi se repezi spre faţa casei. Dar, înainte să facă mai mult de un pas, auzi sticla sfărâmându-se şi o mână imensă o apucă de gât şi o smuci, prin fereastră, în camera jegoasă. Degete aspre o trăgeau de gât, în timp ce simţea cadrul de lemn al geamului rupându-se pe spatele ei.

Apoi, zbură. Ţipă doar o dată înainte să se izbească de peretele din partea opusă a camerei. Simţi cum i se învârte capul. Auzi ca prin ceaţă un geamăt când David lovi peretele lângă ea. Laurel încercă să se concentreze, în timp ce camera

părea să se învârtă cu ea. David se întinse şi o trase lângă el, iar ea simţi o dâră de sânge cald curgându-i pe umăr.

Camera încetă să se mai învârtă, şi ea privi în sus la faţa batjocoritoare a lui Barnes.

–Ia uite ce avem aici! Zâmbi plin de cruzime. Fetişcana lui Sarah. Am auzit mai multe despre tine azi decât am vrut să ştiu vreodată.

Laurel deschise gura să răspundă, dar David o strânse de braţ. Laurel simţi un lichid gros, ca un sirop, picurându-i din rana arzătoare de pe spate şi se întrebă cât rău îi făcuse cadrul ferestrei.

Barnes se aşeză pe vine lângă Laurel şi David.

–De ce sunteţi aici? întrebă el pe un ton blând, dar poruncitor.

Laurel simţi cum i se deschide gura fără voia ei.

–Noi... noi am vrut să aflăm de ce tu... de ce tu.... Apoi, reuşi să se adune şi îşi forţă gura să se închidă şi se uită urât la Barnes.

–Ne-am dat seama că ceva e în neregulă, spuse David. Am venit să vedem dacă putem afla ceva.

Laurel căscă ochii la David. Acesta se uita în gol, cu o privire uşor ameţită, care semăna, în mod straniu, cu privirea pe care Laurel o văzuse la mama ei cu doar o oră în urmă.

–David! şuieră ea.

–Şi ce plănuiaţi să faceţi dacă aflaţi ceva? întrebă Barnes, pe acelaşi ton ciudat de convingător.

–Să adunăm dovezi. Să mergem la poliţie.

–David! ţipă Laurel, dar el nu păru s-o audă.

–De ce eraţi aşa de îngrijoraţi? întrebă Barnes.

David deschise din nou gura, dar erau prea multe secrete care puteau ieşi la iveală. Laurel închise ochii, îşi ceru scuze în minte şi îl plesni pe David peste faţă cât de tare putu.

–Rahat! Au! Laurel! David îşi cuprinse obrazul în palmă şi îşi frecă maxilarul.

Un suspin de uşurare îi scăpă lui Laurel printre buze şi îl strânse pe David de mână. El părea nedumerit.

–Am auzit destule, spuse Barnes, ridicându-se în picioare.

Bărbatul cu părul roşu zâmbi – o caricatură sinistră a unui zâmbet adevărat, care o făcu pe Laurel să se chircească şi să se ghemuiască la pieptul lui David.

–Hai să le rupem picioarele; mi-ar prinde bine nişte mişcare.

Laurel îl simţi pe David încordându-se şi începând să respire întretăiat.

Barnes clătină din cap.

–Nu aici; am adresa asta pe cartea de vizită. Am şi-aşa destul sânge de curăţat. Se lăsă din nou pe vine şi se uită îndelung de la unul la altul. Vă place să înotaţi?

Laurel îşi îngustă privirea şi se uită urât la bărbat, dar David o ţinu locului.

–Cred că o mică baie în Chetco.... vă va înviora în seara asta. Barnes se ridică şi îl apucă pe David de umeri, săltându-l în picioare. Percheziţionaţi-l. Ceilalţi doi bărbaţi rânjiră şi începură să-i golească buzunarele lui David – portofel, chei şi o cutie de Altoids. Barnes ridică cheile şi i le aruncă lui Cicatrice, punând mentosanele şi portofelul înapoi în buzunarele lui David. Ca să vă identifice poliţiştii cadavrele când le vor găsi la primăvară, spuse el, chicotind.

Fără să-l aibă pe David ca s-o ţină, Laurel se aruncă asupra lui Barnes, căutându-i faţa, ochii, orice, cu unghiile. Barnes îl aruncă pe David partenerilor săi şi o apucă pe Laurel de braţe, răsucindu-i-le la spate până când aceasta începu să scâncească de durere. Bărbatul îşi apropie gura de urechea ei şi o mângâie pe faţă. Ea nu putea nici măcar să tresară.

–Stai cuminţică acum, şopti el cu blândeţe. Pentru că, dacă nu, continuă el pe acelaşi ton melodios, îţi smulg braţele de pe umeri.

David se zbătea în mâinile celor care îl ţineau, strigând şi încercând să ajungă la Laurel, dar nici el nu se putea lupta mai mult decât ea.

–Linişte! Barnes urlă pe o voce care umplu camera şi răsună pe pereţi. David îşi ţinu gura.

–Luaţi maşina, spuse Barnes. Conduceţi pe lângă Azalea şi aruncaţi-i în râu. Şi nu uitaţi să le agăţaţi o greutate de picioare, adăugă el cinic. Asiguraţi-vă că nu există nici o şansă ca asta – şi arătă spre Laurel – să apară înainte ca actele să fie semnate mâine. Râse. La primăvară ar fi ideal, dar, atâta timp cât nu e mâine, nu-mi pasă când îi găsesc. Şi lăsaţi maşina acolo. Nu în parcare – pe lângă vreo alee. N-am nevoie să am maşina unui puşti dispărut în faţa *biroului* meu. Se uită urât la ei. Veniţi înapoi pe jos. O să vă facă bine.

–N-o să scapi cu asta, mormăi Laurel printre dinţii încleştaţi.

Dar Barnes nu făcu decât să râdă. Îi dădu drumul la braţ şi se uită la roşul împroşcat pe mâna lui – sângele lui David.

–Ce pierdere, spuse el, ştergându-şi sângele de pe mâini cu o batistă albă. Luaţi-i de aici.

*

Cei doi bărbaţi îi legară pe Laurel şi pe David unul de altul şi îi aruncară pe bancheta din spate a maşinii lui David.

–Acum, puteţi să ţipaţi cât vreţi, spuse Roşcatul cu un rânjet. N-o să vă audă nimeni.

Dar n-avea rost.

Felinarele proiectau o lumină pâlpâitoare peste maşină în timp ce aceştia se deplasau; era suficientă lumină ca Laurel să distingă faţa lui David. Acesta avea maxilarul încleştat şi arăta la fel de speriat ca şi ea, dar nici el nu se obosi să ţipe.

–Ce bine că facem asta din nou, nu? spuse Cicatrice, vorbind pentru prima dată. Spre deosebire de tovarăşul lui, Cicatrice avea o voce profundă şi seducătoare – genul de voce pe care te-ai aştepta s-o auzi la un erou dintr-un film vechi în alb-negru, nu la acea mutră aspră şi desfigurată.

–Mda, spuse Roşcatul, râzând; un râs şuierat, nesănătos, care îi întoarse lui Laurel stomacul pe dos. Mă săturasem să stau în dărăpănătura aia să aştept să se întâmple ceva interesant.

–Noi suntem printre cei mai buni din toată gaşca. Dar Barnes ne tratează ca pe nişte gunoaie. Ne trimite să ne ocupăm de copii. Copii!

–Mda. Trecură câteva secunde în linişte. Ar trebui să-i facem bucăţi, în loc să-i aruncăm în râu. Asta te-ar face să te simţi mai bine.

Un chicotit delicat, scos de vocea aceea perfectă de vedetă de cinema, umplu fiecare centimetru al maşinii, în ciuda volumului scăzut. Pe Laurel o trecu un fior pe şira spinării.

–Mi-ar plăcea asta. Se întoarse să se uite la Laurel şi la David cu un zâmbet înspăimântător de calm. Apoi oftă şi se întoarse din nou cu faţa spre drum. Dar nu trebuie să fie găsiţi vreo câteva zile. Bucăţile sunt greu de ascuns – chiar şi într-un râu. Tăcu. Am face bine să urmăm ordinele şi atât.

–Laurel?

Şoapta lui David o distrase pentru o secundă binecuvântată.

–Da?

–Îmi pare rău că nu te-am crezut cu privire la Barnes.

–E în regulă.

–Da, dar ar fi trebuit să am încredere în tine. Îmi doresc... vocea lui se întrerupse câteva secunde. Îmi doresc ca noi să fi...

–Să nu îndrăzneşti să îţi iei la revedere încă, David Lawson, rosti Laurel printre dinţi cât de încet putu. *Nu* s-a terminat încă.

–A, da? întrebă David, neputincios. Ce sugerezi?

–O să ne gândim noi la ceva, şopti ea când se auzi declicul semnalizatorului şi maşina încetini. Simţi roţile scrâşnind pe o alee neasfaltată, şi toate luminile rămaseră în spate. Urmă un drum cu hârtoape timp de câteva minute, apoi, bărbaţii opriră maşina şi deschiseră uşile.

–E timpul, spuse Cicatrice, fără nici o expresie sau emoţie pe chip.

–Nu trebuie să faceţi asta, spuse David. N-o să spunem la nimeni. Nimeni nu...

–Şşşş, spuse Roşcatul, punându-i lui David palma peste gură. Ascultă. Auzi asta?

Laurel se opri. Auzi câteva păsări şi nişte greieri, dar, dincolo de toate astea, percepu vuietul îndepărtat al râului Chetco.

–Ăsta e sunetul viitorului vostru care aşteaptă să vă ia cu el. Haideţi, spuse el, trăgând de David cu asprime. Aveţi o întâlnire şi n-am vrea să întârziaţi.

Îi împinseră pe prizonierii lor pe cărarea întunecată, în timp ce unul dintre bărbaţi cânta fals, cu o voce răguşită: „Oh, Shenandoah, ei tânjesc să te vadă. Departe pe râul înspumat". Laurel se strâmbă când lovi iar o piatră cu degetele goale şi îşi dori, pentru prima oară în toată viaţa ei, să fi purtat nişte pantofi adevăraţi, nu şlapi.

Apoi, copacii dispărură şi ajunseră în faţa râului Chetco. Laurel trase aer în piept în timp ce se uita la curenţii albi şi înspumaţi care curgeau la vale. Cicatrice o împinse la pământ.

–Staţi aici, se răsti el. Ne întoarcem imediat.

Laurel nu avea mâinile libere să cadă în ele, aşa că ateriză pe burtă, cu obrazul în noroiul negru şi ud. David

ateriză imediat lângă ea, şi, în cele din urmă, o cuprinse disperarea din cauza situaţiei în care se aflau. Era numai vina ei, şi o ştia, dar cum îi ceri iertare cuiva pentru faptul că, din pricina ta, urmează să fie ucis?

–Nu aşa mi-am imaginat că se va sfârşi totul, murmură David.

–Nici eu, spuse Laurel. Să mor în mâinile unor... ce crezi că sunt? Nu cred... nu cred că sunt oameni. Nici unul dintre ei. Poate nici măcar Barnes.

David oftă.

–N-am fost niciodată mai reticent decât acum s-o recunosc, dar cred că ai dreptate.

Nici unul nu mai spuse nimic timp de câteva momente.

–Cât timp crezi că va dura? întrebă Laurel, cu ochii fixaţi pe curenţii învolburaţi.

David clătină din cap.

–Nu ştiu. Cât timp poţi să-ţi ţii respiraţia? Râse cu tristeţe. Cred că vei rezista mai mult decât mine, oricum. Dar râsul i se frânse repede şi oftă.

Lui Laurel i-au trebuit doar două secunde să pună totul cap la cap.

–David! O scânteie minusculă de speranţă i se aprinse în minte. Ţii minte experimentul meu? De la tine de-acasă, din bucătărie? Auzi mormăielile celor doi bărbaţi care se întorceau pe malul râului. David, ia o gură mare, mare de aer, şopti ea.

Bărbaţii cărau nişte bolovani enormi şi fredonau un cântec pe care Laurel nu-l recunoscu. Simţi cum mâinile îi sunt înfăşurate cu frânghie şi cum Cicatrice testează greutatea bolovanului mare cât o minge de plajă.

După câteva minute, şi David era în aceeaşi situaţie.

–Eşti gata? îl întrebă Cicatrice pe partenerul lui.

Laurel se uită la râu. Erau cel puţin treizeci de metri până la mijlocul lui; ce se aşteptau să facă, să meargă pe jos?

Parcă simţindu-i întrebarea, Cicatrice o ridică pe Laurel într-o mână şi bolovanul în cealaltă, de parcă nici unul, nici altul n-ar fi cântărit mai mult de un kil sau două. Roşcatul făcu acelaşi lucru cu David. Înainte ca Laurel să înţeleagă această nouă anomalie, Cicatrice o aruncă. Aerul rece îi biciui faţa, şi ea ţipă în timp ce zbură prin aer, până dincolo de mijlocul râului. Abia reuşi să înghită o gură mare de aer înainte ca bolovanul să străpungă suprafaţa apei şi s-o tragă dedesubt.

Apa înţepa ca nişte ace îngheţate în timp ce întunericul şuierător se închidea deasupra ei. Deschise ochii şi îşi ciuli urechile după David. Bolovanul lui trecu pe lângă ea, ratându-i la mustaţă capul în timp ce cobora în apele mâloase de dedesubt. Ea îşi înfăşură picioarele în jurul pieptului său, în timp ce el aluneca prin apă alături de ea. Bolovanul ei o smucea de braţe, şi ea îşi încordă picioarele în jurul lui David. Spera că el reuşise să inspire profund.

După doar câteva secunde, bolovanii lor se izbiră de fundul râului cu un pocnet straniu. Laurel ridică privirea, dar nu văzu nici o urmă de lumină. Reuşea să distingă doar vag conturul pielii albe a lui David în faţa ochilor ei şi nu-şi dădea seama dacă el mai era conştient sau nu. Gura ei se mişcă în întuneric, căutând-o pe a lui. O inundă un val de uşurare când îi simţi faţa mişcându-se. Gurile li se întâlniră, şi Laurel se concentră să-i astupe gura cu buzele ei, înainte să-i sufle uşor în gură. El îşi ţinu respiraţia câteva secunde şi apoi suflă o parte din aer înapoi în gura ei. Sperând că avea să înţeleagă ce face, Laurel îşi desprinse gura şi începu să se zbată, testându-şi legăturile.

Apa era rece ca gheaţa, şi Laurel ştia că trebuie să se mişte repede. Mai întâi, trebuia să-şi aducă mâinile în faţă, altfel, totul era în zadar – ar fi putut chiar să nu mai reuşească să se apropie de David să îi mai dea o gură de aer dacă nu-şi putea folosi mâinile. Se aplecă şi încercă să-şi

treacă mâinile pe sub fund şi pe sub picioare, dar spatele ei nu voia să se îndoaie atât de tare. Simţi cum i se sfâşie pielea de pe încheieturile mâinilor când trase mai tare, ştiind că David nu-şi mai putea ţine mult timp respiraţia. O durea coloana în timp ce se forţa să se aplece şi mai tare – şi apoi, încă un pic.

Trupul ei se revoltă, dar, în cele din urmă, mâinile îi alunecară pe sub genunchi şi dădu din picioare, eliberată, căutându-l frenetică pe David. Îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi îşi lipi iar gura de a lui. Respirară de câteva ori unul din gura celuilalt, în timp ce Laurel încerca să se hotărască ce să facă. Expiră o gură mare de oxigen în plămânii lui David şi se desprinse din nou de el. Trase de frânghia care o lega de bolovan şi, când ajunse la fund, căută cu degetele amorţite ceva ascuţit.

Dar râul era prea rapid. Orice ar fi putut fi ascuţit fusese şlefuit până devenise neted şi alunecos. Pluti iarăşi până la David ca să mai respire de câteva ori şi, apoi, se trase din nou în jos, urmând frânghia lui David de data asta. Bâjbâi cu degetele nodul din jurul pietrei şi reuşi, încet-încet, să elibereze o bucată de frânghie.

După încă vreo câteva încercări, înotă înapoi în sus, ca să respire cu David. El se chinuia să îşi aducă braţele în faţă la fel ca ea, dar nu era la fel de flexibil şi nu făcuse nici un progres. După o gură de oxigen, David încercă din nou să-şi aducă braţele în faţă, dar nu reuşi. Laurel îşi încleştă dinţii; trebuia să facă asta singură. Se forţă să se întoarcă la nodul din jurul bolovanului.

Mai avu nevoie de trei respiraţii până ce nodul se desfăcu în mâinile ei. Dar frânghia era încă prinsă sub piatra uriaşă. Laurel îşi încordă picioarele pe fundul râului şi împinse piatra, încercând să elibereze ultimul colac de frânghie. Îi alunecară picioarele, şi ea îşi dădu jos singurul şlap care supravieţuise plonjonului îngheţat. Căută cu degetele

de la picioare despărţiturile dintre pietre şi reuşi să se ţină mai bine, apoi împinse cu putere piatra, încercând s-o rostogolească doar câţiva centimetri. Simţi că începe să se mişte şi împinse un pic mai tare. Deodată, piatra se mişcă, şi lui Laurel îi alunecară picioarele de lângă ea. Râul o aruncă în curent, iar ea dădea din braţe să ajungă înapoi când frânghia se întinse.

Silueta albă a lui David trecu în goană pe lângă ea, purtată de curent, şi dispăru înainte ca Laurel să încerce măcar să se întindă după el. În mai puţin de o secundă, dispăru din vedere, o dâră slabă de bule fiind singurul semn al prezenţei lui.

David dispăruse, şi Laurel se simţi ca o idioată. Ar fi trebuit să fi planificat mai bine asta. În timp ce se uita agitată prin întuneric, nu se putea gândi decât că trecuse mult timp de când David luase o gură de oxigen...

Panica îi cuprinse tot corpul, şi Laurel încercă să nu se lase copleşită. Lipsa de aer începea deja s-o înţepe în piept, dar era nimic pe lângă ce simţea acum. Avea picioarele pline de răni de la împinsul pietrei lui David şi o dureau încheieturile acolo unde o strângeau frânghiile, în timp ce plutea neajutorată în curent.

Închise ochii şi se gândi la părinţii ei câteva secunde, recăpătându-şi un calm aparent. *Nu* o va lăsa pe mama ei să-şi piardă toată familia. Cu o mână peste cealaltă, Laurel se târî încet de-a lungul frânghiei până la bolovanul ei. Funcţionase pentru David şi, probabil, era singura ei speranţă. Din cauza degetelor ei amorţite de frig şi a faptului că Cicatrice făcuse o treabă mult mai bună decât tovarăşul lui, nodul cedă mult mai greu şi, până reuşi să-l desfacă, pieptul îi urla după aer cu o agonie pe care nu o mai simţise niciodată.

Şi cea mai grea parte nu venise încă.

Găsi un punct de sprijin pentru picioare şi împinse piatra, rugându-se să se mişte cu uşurinţă.

Aceasta nici nu se clinti.

Înjură în minte şi, chiar şi sub apă, îi dădură lacrimile. Irosi câteva secunde preţioase să mute nişte pietricele mai mici din faţa bolovanului care îi bloca frânghia şi îşi încordă iar picioarele dureroase şi amorţite. Împinse cu toată forţa ei şi, pe măsură ce întunericul începu să îi învăluie vederea, piatra începu să alunece. Laurel îşi mută mâinile şi împinse din nou, expirând ultima răsuflare de aer din gură în timp ce forţa piatra să se mai mişte încă un centimetru. Încă unul, încă unul, doar unul.

Deodată, începu să se răsucească în apă ca o păpuşă de cârpe, fără să-şi dea seama în ce direcţie e suprafaţa apei. Dădu din picioare disperată, încercând să găsească o orientare în apa noroioasă. Degetul de la picioare i se lovi de o piatră cu o forţă agonizantă, şi ea îşi îndoi picioarele şi se împinse în ea cu fiecare fărâmă din puterea care îi mai rămăsese. Când crezu că nu mai poate rezista nici o secundă, faţa ei străpunse suprafaţa apei şi îşi umplu, icnind, plămânii cu aer.

Curentul încă o mai purta cu el şi, deşi dădea din picioare către mal, corpul ei nu mai avea nici o putere. Atingea cu tălpile fundul râului şi, deşi încerca să stea în picioare, picioarele nu o mai ascultau. Forţa apei o trăgea în jos şi braţele şi picioarele i se loveau de stânci în timp ce încerca să-şi recapete controlul.

Apoi, ceva trecu deasupra capului ei, înlănţuind-o şi trăgând-o sub apă pentru câteva secunde. Laurel scânci, ştiind că fusese găsită de cei doi vlăjgani, veniţi să termine ce începuseră. Dar, când lanţul greu ajunse la talie, o smuci în sus şi departe de apă. Departe de stâncile nemiloase.

–Te-am prins, spuse David în urechea ei, peste sunetul curentului. Braţele lui, încă legate, erau înlănţuite în jurul taliei ei, şi el înainta cu greu spre ţărm, prin apa deloc adâncă. O târî la câţiva metri distanţă de râu, pe un mal

presărat cu trestie, înainte să se prăbuşească la pământ. Dinţii îi clănţăneau aproape de urechea ei în timp ce zăceau acolo împreună, icnind amândoi după aer.

–Mulţumesc, Doamne, oftă David când braţele din jurul lui Laurel rămaseră fără vlagă.

Capitolul 20

Trecură câteva minute până când reuşiră să se mişte. Tot corpul lui David tremura de frig când îşi desprinse braţele din jurul lui Laurel.

–Am crezut că nu o să te mai văd niciodată, spuse el. Ai stat dedesubt aproape cincisprezece minute *din momentul* în care mi-am tras braţele în faţă şi m-am putut uita la ceas.

Cincisprezece minute! Laurel fu imediat recunoscătoare că îl eliberase mai întâi pe David. El ar fi murit după numai cinci minute.

–Cum ai ajuns la mal?

David zâmbi slab.

–Cu multă, multă încăpăţânare. Nu eram convins că o să supravieţuiesc. Dar am continuat să dau din picioare şi să respir când puteam şi, în cele din urmă, am ajuns la apă mai puţin adâncă. Se aplecă până li se atinseră umerii. Habar n-aveam unde eşti. N-aş fi putut să te găsesc când erai legată, pentru că râul e foarte întunecos. Am continuat să merg în sus şi în jos pe mal şi să mă uit după tine.

–Şi dacă cei doi urâţi ar fi aşteptat acolo? îl dojeni Laurel.

–Ăsta e un risc pe care am fost dispus să mi-l asum, spuse David cu blândeţe. Un tremur violent îi scutură tot corpul, şi Laurel se ridică încet în picioare, clătinându-se.

–Trebuie să te încălzeşti, spuse ea. Ai putea face hipotermie după ce ai fost în apă.

–Dar tu? Ai stat mult mai mult acolo.

Laurel clătină din cap.

–Eu n-am sânge cald, îţi aminteşti? Haide, să căutăm ceva ascuţit să tăiem frânghiile astea. Se aplecă şi începu să pipăie pe pământ.

–Nu, spuse David. Hai să ne întoarcem la maşină. Am un cuţit acolo. O să dureze mai puţin aşa.

–Crezi că poţi s-o găseşti?

–Aş face bine, altfel nu va conta că am supravieţuit înecului.

Urcară obosiţi în amonte timp de câteva minute, până când împrejurimile începură să arate familiar.

–Uite, spuse Laurel, arătând spre pământ. Văzu un şlap alb care stătea cuminte pe mal, iar curentul îi spăla vârful. Probabil l-am pierdut când Cicatrice m-a ridicat într-o mână.

David se opri, uitându-se la papuc.

–Cum au făcut asta, Laurel? M-a ridicat cu o singură mână!

Laurel încuviinţă.

–Şi pe mine. Şi nu voia să îi spună cât de grei fuseseră cei doi bolovani. Maşina ar trebui să fie pe aici, spuse ea, făcând semn cu capul. Voia să lase râul în spate şi să nu se mai întoarcă niciodată.

–Vrei să iei ăsta? întrebă David, aplecându-se să ridice papucul.

Lui Laurel i se întoarse stomacul pe dos când văzu şlapul alb, tocit. O dureau tălpile, dar nu suporta gândul să mai poarte papucul acela din nou.

–Nu, spuse ea cu fermitate. Aruncă-l în apă.

Fără să aibă lumina lunii care să-i ghideze, înaintară foarte greu pe cărare. Trebuiră să se întoarcă de două ori, dar, după mai puţin de jumătate de oră, David îngenunche lângă maşină, căutând cheia de rezervă ascunsă în scobitura roţii.

–I-am zis mamei că e o idee proastă, spuse David, cu dinţii clănţănindu-i din nou. Dar ea m-a asigurat că o să mă bucur într-o zi că mi-a pus-o acolo. Recuperă cheia argintie şi o ţinu în mâinile tremurânde. Însă nu cred că aşa ceva avea în minte. Băgă cheia în broasca portbagajului, şi amândoi răsuflară uşuraţi când se auzi un declic şi acesta se deschise. Îi cumpăr flori când ajung acasă, promise el. Şi bomboane de ciocolată.

David scotoci neîndemânatic prin trusa de prim ajutor şi scoase un briceag mic. Le luară câteva minute până reuşiră să taie frânghiile groase, dar era de un milion de ori mai bine decât să încerce să facă asta cu o piatră. Porni maşina şi dădu drumul la căldură la maximum, după ce se urcară pe locurile din faţă şi îşi ţinură mâinile la radiatoare, încercând să îşi usuce hainele încă ude.

–Ar trebui să-ţi dai jos cămaşa şi să-ţi pui hanoracul meu, spuse Laurel. Nu e cine ştie ce, dar măcar e uscat.

David clătină din cap.

–Nu pot să fac asta; tu ai nevoie de el.

–Corpul meu se ajustează la orice temperatură – aşa a fost mereu. Tu eşti cel care are nevoie de căldură. Privi cum chipul lui David oscilează între idealurile lui cavalereşti şi nevoia de a se încălzi.

Laurel îşi dădu ochii peste cap şi luă hanoracul de pe bancheta din spate.

–Pune-l pe tine, îi ordonă ea.

El ezită, dar, după câteva secunde, îşi scoase cămaşa udă de pe el şi o înlocui cu hanoracul.

–Crezi că poţi conduce?

David pufni.

–Pot să conduc suficient cât să ajungem la secţia de poliţie. E bine aşa?

Laurel îi opri mâna lui David pe schimbătorul de viteze.

–Nu putem merge la poliţie.

–De ce nu? Doi bărbaţi au încercat să ne omoare! Crede-mă, pentru asta sunt poliţiştii.

–Asta e prea mult pentru poliţişti, David. Ai uitat de Bess? Ai uitat cum ne-au aruncat bărbaţii ăia în râu de parcă eram de plastilină? Nu-ţi dai seama ce le-ar face unor poliţişti?

David se uită la contorul de parcurs, dar nu spuse nimic.

–Nu sunt oameni, David. Şi oricine *e* om o să fie rănit dacă încearcă să-i oprească.

–Şi atunci, ce facem? întrebă David, cu vocea tensionată. Îi ignorăm? Ne furişăm acasă cu coada între picioare?

–Nu, spuse Laurel foarte încet. Mergem la Tamani.

*

Lacrimi de uşurare îi împânziră ochii lui Laurel când trecu de lizieră, simţind cum o învăluie tihna familiară a pădurii. Îşi dădu părul încâlcit din faţă şi încercă în zadar să îşi treacă degetele prin el în timp ce şchiopăta pe cărarea slab luminată, către pârâu. Era aşa de epuizată, că abia îşi putea pune un picior plin de vânătăi în faţa celuilalt.

–Tamani? strigă ea încet. Vocea ei suna nefiresc de tare în noaptea întunecată şi tăcută. Tamani? Am nevoie de ajutor.

Tamani o ajunse din urmă atât de silenţios, că nici nu-l observă până nu vorbi el.

–Să presupun că băiatul din maşină e David?

Ea se opri din mers şi îl cuprinse cu privirea. Nu avea armura pe el în seara asta, ci o cămaşă neagră cu mâneci lungi şi pantaloni strâmţi, care se pierdeau aproape în întregime în decor. Noaptea era atât de întunecată, că abia îi vedea conturul feţei, cu fiecare unghi atât de delicat şi extraordinar de frumos. Ar fi vrut să se arunce în braţele lui, dar se abţinu.

–Da, e David.

Ochii lui erau blânzi, dar întrebători.

–De ce l-ai adus?

–N-am avut de ales.

Tamani ridică din sprânceană.

–Măcar i-ai spus să stea în maşină.

–Încerc, Tamani. Dar el era singura mea şansă de a ajunge aici în seara asta.

Tamani oftă şi se uită înapoi la capătul cărării, acolo unde Laurel îl lăsase pe David în maşină.

–Trebuie să recunosc – mă bucur că eşti aici. Dar pădurea e plină de zâne în seara asta – nu e un moment potrivit.

–De ce sunt aici?

–A fost multă... activitate inamică în zonă, în ultima vreme. Nu suntem siguri de ce. Asta e tot ce pot spune. Aruncă o privire iute în urma lui. Hai să intrăm mai adânc în pădure. O luă de mână şi porni pe cărare.

Primul pas îi provocă o durere ascuţită, când un băţ i se înfipse în talpa julită.

–Stai, te rog. Vocea ei era o rugăminte gâtuită, dar depăşise orice jenă în seara asta. Pe faţă îi şiroiau lacrimi când Tamani se opri şi se întoarse.

–Ce-ai păţit?

Dar acum, că lacrimile începuseră să curgă, Laurel nu le mai putea opri. Panica şi groaza serii o învăluiră la fel de real ca apele râului Chetco şi i se tăie respiraţia.

Apoi, Tamani îşi înfăşură braţele în jurul ei, cu pieptul cald în ciuda aerului rece. Mâinile lui o mângâiară în sus şi în jos pe spate, până când atinseră rana provocată de fereastră şi ea nu-şi putu reţine un geamăt.

–Ce ţi s-a întâmplat? îi şopti Tamani la ureche, în timp ce îşi trecea degetele prin părul ei.

Laurel îl apucă strâns de partea din faţă a cămăşii în încercarea de a-şi menţine echilibrul. Tamani se aplecă şi îşi trecu braţele pe sub ea, ridicând-o de pe picioarele dureroase

şi ghemuind-o la pieptul lui. Ea închise ochii, hipnotizată de cadenţa graţioasă a picioarelor lui care nu păreau să scoată vreun sunet. Merse timp de câteva minute pe cărare şi o lăsă jos pe un loc moale de pe pământ.

Pâlpâi o scânteie, şi Tamani aprinse ceva ce arăta ca o sferă de alamă de mărimea unei mingi de softball. Din sute de găuri minuscule strălucea o lumină suavă care umplea micuţa poiană cu o strălucire delicată. Tamani îşi dădu jos rucsacul de pe umeri şi îngenunche lângă ea. Fără să spună un cuvânt, îşi puse un deget sub bărbia ei şi îi întoarse faţa într-o parte şi în alta. Apoi, se uită la braţe şi la picioare, murmurând cu blândeţe la fiecare julitură şi zgârietură pe care le întâlnea. Îi sălta cu delicateţe talpa la el în poală, şi Laurel simţi aromele familiare de lavandă şi ylang-ylang în timp ce el o masa cu ceva cald pe tălpile rănite. O gâdilă şi aproape o ustură timp de un minut până să răcorească şi să aline durerea înţepătoare.

–Mai eşti rănită şi în altă parte? întrebă Tamani, după ce îi tratã toate rănile pe care le putea vedea.

–Pe spate, spuse Laurel, întorcându-se pe o parte şi ridicându-şi cămaşa.

Tamani fluieră încetişor.

–Asta e destul de gravă. Va trebui s-o lipesc.

–O să mă doară? spuse Laurel încet, în timp ce căldura emanată de mica sferă părea să se înfăşoare în jurul corpului ei.

–Nu, dar va trebui să fii atentă câteva zile până creşte la loc.

Laurel dădu din cap şi îşi puse obrazul pe braţ.

–Cum te-ai ales cu astea, Laurel? întrebă el, în timp ce degetele lui delicate lucrau la tăietura adâncă. Zânele nu sunt cunoscute ca fiind stângace.

Laurel simţi că i se împleticeşte limba în gură în timp ce încerca să explice.

–Au încercat să ne omoare. Pe mine şi pe David.

–Cine? Avea vocea blândă, dar Laurel simţi intensitatea din spatele cuvintelor.

–Nu ştiu. Ceva urât, inuman. Bărbaţii care au convins-o pe mama să vândă pământul.

–Urâţi?

Laurel încuviinţă. Închise ochii în timp ce îi povestea despre tatăl ei şi despre Jeremiah Barnes, rostind cuvintele aproape adormită.

–O toxină? insistă Tamani, în timp ce ochii ei se făceau din ce în ce mai grei şi vocea lui părea din ce în ce mai distantă.

–Mâine trebuie să semneze actele, şopti Laurel, forţându-se să transmită cel mai important mesaj, în timp ce pielea o furnica uşor, de parcă ar fi stat întinsă în soarele de la amiază.

Câteva secunde mai târziu, un braţ se strecură în jurul ei şi Laurel se agăţă de el în timp ce obrazul lui Tamani se culcă pe părul ei.

–Culcă-te, îi şopti Tamani. N-o să mai las pe nimeni să-ţi facă rău.

–D-d-david, mă aşteaptă...

–Nu-ţi face griji, o alină Tamani, mângâind-o pe braţ. Şi el doarme. Shar se va asigura că e bine. Amândoi aveţi nevoie de odihnă acum.

Nu putu decât să dea din cap şi să se cuibărească la pieptul lui Tamani, lăsându-şi mintea să i se golească de tot.

*

Laurel se întinse încet şi se rostogoli pe spate, simţindu-se mângâiată cu blândeţe prin păr. Deschise ochii şi întâlni privirea lui Tamani.

–Bună dimineaţa, spuse el la capul ei, zâmbind discret.

Ea râse, apoi se uită la cerul plin de stele şi pe urmă la felinarul micuţ încă atârnat de ramurile de deasupra ei.

–Chiar e?

Tamani râse.

–Ei bine, e foarte devreme, dar e dimineaţă.

–Tu ai dormit?

El clătină din cap.

–Prea multe de făcut.

–Dar...

–O să fiu bine. Am trecut şi prin situaţii mai grele. Zâmbetul lui pieri şi maxilarul i se încleştă. Trebuie să mergem.

–Unde să mergem? întrebă ea, ridicându-se în şezut.

–Să ne ocupăm de troli înainte să-l omoare de tot pe tatăl tău.

–Troli? Clătină din cap. Cu siguranţă, auzise greşit. Se ridicase prea repede, asta era tot. Pe tata? Îl poţi ajuta pe tata?

–Nu ştiu, recunoscu Tamani. Dar nu va conta dacă nu ne ocupăm de troli mai întâi. Tamani îşi înclină uşor capul într-o parte. Arată-te, Shar. Ştiu că ne asculţi.

Un alt bărbat păşi fără zgomot din spatele unui copac despre care Laurel ar fi jurat că era prea mic să îl ascundă. Avea aceeaşi postură încrezătoare ca Tamani şi aceiaşi ochi verzi. Avea şi el părul verde la rădăcină, dar, în rest, era de un blond-deschis şi lung – prins într-o coadă la spate. Shar avea aceeaşi perfecţiune cu care Laurel încă nu era obişnuită nici la Tamani, dar chipul îi era mai aspru, plin de unghiuri ascuţite, pe când al lui Tamani era mai delicat. Era mai înalt decât Tamani – aproape la fel de înalt ca David –, cu membre lungi, subţiri şi cu braţele şi pieptul puternice.

–Laurel, Shar, Shar, Laurel, spuse Tamani, fără să se uite la cealaltă fiinţă magică.

Laurel se uită la Shar cu ochii mari, dar acesta doar dădu din cap şi îşi încrucişă braţele la piept, ascultând sprijinit de copacul de după care tocmai ieşise.

–Ar fi trebuit să-mi dau seama că trolii sunt cei care încearcă să cumpere acest pământ. Creaturile pe care le-ai descris tu nu pot fi altceva. Trebuie să ne ocupăm de ei înainte ca actele alea să fie semnate.

–Troli? Adică troli adevăraţi? Vorbeşti serios? De ce... ar vrea... trolii să cumpere pământul ăsta? Doar pentru că locuiţi voi aici?

Tamani privi peste umăr la Shar înainte să se întoarcă înapoi spre Laurel.

–Nu. Ci pentru că aici e poarta.

–Poarta?

–Tamani, mergi prea departe, mârâi Shar.

Tamani se întoarse spre el.

–De ce? Nu crezi că ea, dintre toate zânele, are dreptul să ştie?

–Asta nu e decizia ta. Laşi lucrurile să devină prea personale.

–Sunt *personale*, spuse Tamani, cu vocea încărcată de amărăciune. Întotdeauna au fost personale.

–Respectăm planul, insistă Shar.

–Am tot respectat planul de doisprezece ani încoace, Shar. Dar trolii sunt la câteva ore distanţă de a câştiga dreptul asupra acestui pământ şi de a strica tot ce am realizat noi, şi nici asta n-a fost parte din plan. Se opri, uitându-se urât la tovarăşul lui. Lucrurile s-au schimbat, şi ea trebuie să ştie care e miza.

–Regina nu va fi fericită.

–Regina şi-a petrecut majoritatea domniei făcându-mă pe mine nefericit; poate că e mai bine dacă se mai întoarce roata.

–Am încredere în tine, Tamani, dar ştii că nu pot ascunde asta.

Trecu un moment lung, timp în care cei doi bărbaţi se studiară unul pe altul.

–Aşa să fie atunci, spuse Tamani, şi se întoarse înapoi către Laurel. Ţi-am spus odată că eu păzesc ceva foarte special. Nu e ceva ce pot lua şi muta în altă parte – de aceea e aşa de important pământul ăsta pentru noi. E poarta către tărâm. Sunt singurul paznic al porţii spre Avalon.

–Avalon? şopti Laurel.

Tamani încuviinţă.

–Există patru porţi în toată lumea care duc spre el. Cu sute de ani în urmă, porţile erau deschise. Erau tot secrete şi păzite de cei care le cunoşteau, dar adevărul e că ştia prea multă lume. De la începutul timpului, trolii au încercat să pună mâna pe Avalon. E o bucată de pământ perfectă, iar acolo nu numai natura e abundentă. Aurul şi diamantele sunt la fel de întâlnite ca beţele şi pietrele. Ele nu înseamnă nimic pentru noi, sunt doar decoraţiuni. Tamani râse. Ne plac lucrurile care strălucesc, ştii.

Laurel râse când se gândi la prismele de sticlă pe care le agăţase la fereastra dormitorului ei cu mulţi ani în urmă.

–Am crezut că e doar o preferinţă personală.

–N-am întâlnit niciodată o zână căreia să nu-i placă, spuse Tamani cu un zâmbet. Dar trolii au încercat mereu să-şi cumpere cu bani locul în lumea oamenilor. Unii troli îşi petrec toată viaţa vânând comori, şi Avalon e o comoară prea mare ca s-o lase în pace. Timp de secole întregi, a fost un loc al morţii şi al distrugerii, deoarece trolii încercau să ne cucerească şi să ne distrugă, iar zânele încercau cu disperare să-şi protejeze căminul. Dar în timpul domniei regelui Arthur, totul s-a schimbat.

–Regele Arthur? *Acel* rege Arthur? Îţi baţi joc de mine!

–Ba deloc, deşi, ca şi în cazul altor întâmplări, legendele n-au nimerit-o foarte bine. Îţi spun un lucru, dacă vrei să păstrezi un secret, transformă-l într-o poveste pentru oameni. O vor ameţi în aşa hal într-o sută de ani, că nu vei mai fi în stare să separi adevărul de ficţiune.

–M-aş simţi jignită, doar că, până acum, am descoperit că e adevărat ce spui.

Tamani ridică din umeri.

–Ce a făcut regele Arthur?

–Mai degrabă, magul lui, Merlin. Arthur, Merlin şi Oberon...

–Oberon? Oberon al lui Shakespeare?

–Shakespeare n-a fost nici pe departe primul care să-l imortalizeze, dar da, acel rege Oberon. Împreună cu Arthur şi Merlin, Oberon a creat o sabie care conţinea atât de multă magie, că oricine o mânuia ieşea sigur învingător din orice bătălie.

–Excalibur, spuse Laurel, ţinându-şi respiraţia.

–Exact. Oberon, Arthur şi Merlin au condus cea mai mare armată pe care Avalon a văzut-o vreodată într-o bătălie contra trolilor pentru a-i izgoni pentru totdeauna. Zânele, Arthur şi cavalerii lui, Merlin şi cele trei doamne ale sale, şi Oberon însuşi. Trolii n-au avut nici o şansă. Zânele au curăţat Avalonul de troli, şi Oberon a creat porţile pentru a proteja tărâmul de întoarcerea lor. Dar chiar şi pentru o zână de iarnă a fost prea multă magie decât poate suporta o plantă vie. Cel mai mare rege al zânelor din istorie şi-a dat viaţa ca să facă poarta pe care o păzesc eu.

–E aşa de incredibil totul, spuse Laurel.

–E istoria ta, spuse Tamani. Moştenirea ta spirituală.

Shar mârâi în spatele lui, dar Tamani îl ignoră.

–De asta e aşa de important ca pământul ăsta să nu cadă în mâinile trolilor. Intrările nu pot fi distruse, dar porţile care le păzesc, da. Şi dacă porţile sunt deschise, atunci Avalon

va fi deschis oricui. Casa noastră va deveni iar un loc al războiului şi al distrugerii. Ştim ce cumplit s-au răzbunat trolii pe Camelot şi nu pot decât să-mi imaginez că tărâmul Avalon va avea o soartă asemănătoare dacă îşi croiesc drum spre el.

–De ce acum? Mama încearcă să vândă pământul acesta de o grămadă de timp. Ar fi putut să-l cumpere cu ani în urmă.

Tamani clătină din cap.

–Nu ştim. Sincer să fiu, mi-e aproape teamă să aflu. Trolii urăsc să piardă. Nu fac niciodată o mişcare dacă nu sunt siguri că vor câştiga. Poate că au adunat un grup foarte mare. Poate... poate... Oftă. Nici nu ştiu. Dar au un secret despre care ei cred că le va oferi un avantaj. Şi, dacă nu aflăm în ce constă, s-ar putea să nu avem nici o şansă. Tamani oftă. Nici măcar nu credeam că ei ştiu unde este poarta.

–De ce nu? N-au tot încercat să intre de când au fost ridicate porţile?

–Hai să spunem doar că foarte puţini troli au scăpat cu viaţă din Avalon. Am bănuit timp de mulţi, mulţi ani că supravieţuitorii ştiau aproximativ unde e – şi că au transmis informaţia din generaţie în generaţie –, dar că, până acum, n-au reuşit să identifice locul exact.

–Ce se întâmplă dacă îl găsesc?

–Dacă îl găsesc, îi omorâm. De aceea suntem aici. Dar se pot întâmpla lucruri şi mai rele. Dacă reuşesc să cumpere terenul, pot să trimită o armată de oameni să construiască cine ştie ce clădire şi ei vor dărâma totul mai repede decât putem noi să îi omorâm fără să atragem şi mai mult atenţia oamenilor. Porţile sunt foarte puternice, dar nu sunt invincibile. Câteva buldozere şi nişte explozibili *ar putea* să le doboare. Dar, cu siguranţă, o vor expune oricui va vrea s-o găsească.

–Ai spus că ei l-au îmbolnăvit pe tatăl meu? şopti ea.

Tamani se uită la ea îndelung, cu ochii scânteindu-i de mânie.

–Cred că da. Şi mai cred şi că din cauza *toxinei* ăsteia...

Shar îşi drese glasul şi i se adresă lui Laurel.

–Lui Tamani îi place să vorbească, dar sunt sigură că eşti de acord că nu prea mai avem timp.

Tamani îşi ţuguie buzele şi se uită la cer.

–Da, m-am lungit prea mult, spuse el. Trebuie să mergem. E bine să-i prindem când se luminează de ziuă.

–De ce?

–Trolii sunt creaturi ale nopţii; preferă să doarmă când soarele e sus pe cer. Vor fi obosiţi şi slăbiţi dacă îi prindem la finalul zilei lor.

Laurel încuviinţă. Se mai întinse o dată şi se ridică în picioare, cu şovăială, testându-şi cu blândeţe greutatea. Spre surprinderea ei, îşi simţea tălpile aproape normale. Nu era obosită sau slăbită, şi tot corpul ei era plin de energie.

–Cum ai făcut asta?

Tamani zâmbi şi arătă spre felinar.

–Ai spus că vrei să vezi magie.

Laurel se uită la mica sferă de alamă.

–Ce a făcut?

–Funcţionează ca o sursă de lumină solară artificială. Îi permite corpului tău să se regenereze ca şi cum ar fi afară, la soare. Nu poţi s-o foloseşti prea des, căci celulele tale şi-ar da seama de diferenţă, dar e utilă în caz de urgenţă. Totuşi, spuse el, cotrobăind încă o dată prin rucsac, probabil o să ai nevoie de aşa ceva. Ridică o pereche de mocasini moi, care semănau cu cei pe care îi purta el.

În timp ce Laurel îşi lega şireturile, Shar făcu un pas în faţă şi îşi puse o mână pe umărul lui Tamani.

–Mult noroc. Am chemat deja întăriri; ar trebui să ajungă aici într-o oră.

–Să sperăm că nu veţi avea nevoie de ele, răspunse Tamani.

–Dacă într-adevăr e vorba despre troli şi ei ştiu atât cât bănuieşti tu, îmi imaginez că poiana asta va găzdui mult, mult mai multe santinele.

–Şi asta e puţin spus, având în vedere ultimele săptămâni, spuse Tamani sarcastic.

–Eşti sigur că nu vrei să vină cineva cu tine?

–Mai bine să fim discreţi. Tamani zâmbi. Şi apoi, sunt numai patru, şi unul dintre ei e un trol inferior. Eşti invidios că nu te las să vii cu mine.

–Poate doar un pic. Dar serios, Tam, unul e un superior. Nu-l subestima. N-am chef să vin după tine după ce te-au făcut terci.

–Nu va trebui, promit.

Shar tăcu un moment, apoi îşi ridică bărbia şi dădu din cap.

–Fie ca ochiul lui Hecate să te vegheze.

–Şi pe tine, spuse Tamani încet, întorcându-se.

În timp ce mergeau repede înapoi pe cărare, Laurel era uimită de cât de bine se simţea. După ce se chinuise să se elibereze pe ea şi pe David din râu, fusese mai istovită decât se simţise vreodată în toată viaţa ei. Acum, se simţea extrem de vioaie, şi presiunea delicată a mâinii lui Tamani pe a ei o făcea să vrea să sară în sus.

Dar se uită la chipul mohorât al lui Tamani şi se hotărî să se abţină.

După câteva minute, ajunseră aproape de maşină.

–Eşti pregătit? întrebă Laurel.

–Să elimin o şleahtă de troli? Da. Să-l cunosc pe David? Cu siguranţă, nu.

Capitolul 21

Spre meritul lui, David a gestionat întâlnirea destul de bine, mai ales având în vedere că a fost trezit de un bărbat ciudat, care s-a uitat încontinuu urât la el, în timp ce Laurel se bâlbâia cu prezentările. Acceptă mai bine decât Laurel ideea că bărbaţii erau troli şi Laurel se întrebă dacă nu cumva nu era complet treaz – sau poate că era în stare de şoc. Oricum, era pregătit să facă pe şoferul.

Tamani se urcă pe bancheta din spate şi lăsă portiera deschisă, invitând-o din priviri pe Laurel să stea lângă el. Ea aruncă o privire spre David – cu hainele şifonate şi murdare de la escapada lor acvatică şi cu o vânătaie care începea să i se formeze pe obraz acolo unde îl pălmuise – şi zâmbi în chip de scuză când închise încet portiera din spate şi se urcă pe locul din dreapta. Tamani nu acceptă înfrângerea atât de uşor, aşa că, în timp ce David conducea spre şosea, se aplecă în faţă şi îşi strecură braţul pe după tetieră pentru ca mâna lui să poposească pe umărul lui Laurel.

Dacă David a văzut asta în lumina slabă, n-a comentat.

Laurel se uită la ceas. Aproape patru. Oftă.

–Mama o să o ia razna. A ta, nu? îl întrebă pe David.

–Să sperăm că nu. I-am spus că s-ar putea să stau peste noapte cu tine şi ea a spus că e în regulă dacă lipsesc o zi de la şcoală. Dar o s-o sun imediat ce se face suficient de târziu şi o să-i spun că sunt cu tine.

–Dacă ar şti despre astea... Laurel lăsă propoziţia în aer.

–Care-i planul? întrebă David, schimbând subiectul.

Tamani răspunse.

–Mă duci la casa lor, mă ocup de troli, mă aduci înapoi. Destul de simplu.

–Spune-mi mai multe despre trolii ăştia, ceru David. Sunt cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată.

–Şi sper să rămână aşa.

David se cutremură.

–Şi eu. Când ne-au dus la râu, trolul... ăsta m-a ridicat de parcă n-aş fi cântărit nimic. Şi nu sunt un tip *aşa de* subţirel.

–Mda, eşti mai înalt decât mine, recunosc. Tamani se întoarse către Laurel şi tonul lui condescendent dispăru la fel de repede cum apăruse. Trolii sunt, ei bine, sunt ca o eroare în lanţul evoluţiei. Sunt animale, ca tine, David – primate, chiar. Dar nu sunt chiar oameni. Sunt mai puternici decât oamenii, aşa cum ai aflat – şi capabili să se vindece repede. E ca şi cum evoluţia a încercat să creeze un fel de supraom, dar a cam dat greş.

–Doar pentru că sunt urâţi? întrebă David.

–Urâţenia e doar un efect secundar. Problema e că nu se potrivesc.

–Cum adică nu se potrivesc? întrebă Laurel.

–Le lipseşte simetria. Simetria e ceea ce le diferenţiază şi pe zâne. Oamenii sunt, în general, simetrici – atât cât pot fi nişte animale cu celulele lor haotice. Doi ochi, două braţe, două picioare. Toate de aceeaşi lungime şi având aceleaşi proporţii – mai mult sau mai puţin. E impresionant, dacă stai să te gândeşti.

–La ce să te gândeşti? întrebă David iritat.

–La faptul că celulele voastre sunt atât de neregulate. Nu poţi s-o negi; nu dacă eşti aşa de deştept pe cât îmi tot spune Laurel. Remarca fusese făcută cu subînţeles, dar, aparent, l-a potolit pe David. Laurel şi cu mine, spuse el, mângâindu-i gâtul în timp ce vorbea, suntem perfect simetrici.

Dacă ne-ai împături în jumătate, fiecare parte s-ar potrivi perfect peste cealaltă. De asta Laurel arată aşa de mult ca unul dintre supermodelele voastre. E vorba despre simetrie.

–Şi trolii nu sunt aşa? întrebă Laurel, disperată să mute subiectul discuţiei de la ea.

Tamani clătină din cap.

–*Nici pe aproape. Ţii minte că mi-ai spus că Barnes are* un ochi căzut şi nasul într-o parte? Asta e asimetria fizică. Deşi la el e foarte subtilă. De obicei, nu e aşa. Am văzut bebeluşi de troli aşa de diformi, că nici mamele lor urâte nu-i mai voiau. Le creşteau picioarele din cap, gâtul era într-o parte a umerilor. E o privelişte îngrozitoare. Cu mult, mult timp în urmă, zânele încercau să îi primească la ele. Dar când evoluţia te-a abandonat, moartea e inevitabilă. Şi e vorba despre ceva dincolo de aspectul fizic. Cu cât eşti mai prost – cu cât evoluţia te-a stricat mai tare –, cu atât eşti mai puţin simetric.

–De ce nu dispar trolii de tot? întrebă David.

–Din nefericire, au şi ei succesele lor, la fel ca şi eşecuri. Troli precum Barnes, care se pot integra în lumea umană. Unii pot exercita şi un anume grad de control asupra oamenilor. Nu ştim cât de mulţi sunt, dar ar putea fi peste tot.

–Cum îi poţi deosebi de oameni?

–Asta e problema, nu e aşa de uşor. Aproape imposibil, uneori – deşi nu din postura de santinelă. Pur şi simplu, trolii nu răspund la magia noastră.

–Deloc? întrebă Laurel.

–Nu la magia unei zâne de primăvară, cel puţin. Şi e păcat. Mi-ar fi făcut treaba mult mai uşoară. Sunt câteva semne care îi deosebesc pe troli de oameni, dar multe dintre ele pot fi ascunse.

–Ce fel de semne? întrebă Laurel.

–La început, trolii locuiau sub pământ, pentru că lumina soarelui le afecta pielea. Cu invenţiile moderne, precum

loţiunea cu factor de protecţie UV, se descurcă mult mai bine, dar, chiar şi aşa, pielea lor e rareori sănătoasă.

Laurel îşi aminti felul în care pielea lui Bess era rănită în jurul zgărzii şi se cutremură.

–Pe lângă asimetrie, mai au şi ochii de culori diferite, dar lentilele de contact pot ascunde şi asta destul de bine. Singurul mod în care poţi fi sigur este să le remarci puterea sau să-i prinzi mâncând o bucată mare de carne crudă.

–Barnes era fascinat de sângele de pe braţul meu, spuse Laurel.

–Tu nu sângerezi, spuse Tamani.

–Păi nu era sângele meu, era al lui David.

–Pe braţul *tău*?

Laurel încuviinţă.

–S-a tăiat la braţ când a fost tras pe fereastră. Atunci când m-am tăiat şi eu la spate.

–O cantitate mare de sânge?

–Destul cât să-i acopere palma când m-a înşfăcat.

Tamani chicoti.

–Asta explică de ce te-a aruncat în râu. Nici un trol cu scaun la cap nu ar încerca să înece o zână. Nu ştia ce eşti.

–De ce ar fi trebuit să ştie?

Tamani oftă.

–Din nefericire, e foarte uşor pentru troli să-i distingă pe oameni de zâne. Simţul mirosului la troli e orientat spre sânge, şi zânele nu au aşa ceva. Dacă nu eşti în perioada de înflorire, un trol nu te va mirosi deloc. Dacă ar da peste o fiinţă care arată a om şi nu miroase a sânge, imediat şi-ar da seama.

–Dar David a sângerat pe mine. Deci a mirosit suficient sânge cât să nu bănuiască nimic?

–E singura explicaţie logică.

–Şi la spital?

–Spitalele miros puternic a sânge. Nici măcar clorul nu reduce mirosul. N-ar fi simţit nici zece zâne în tot spitalul.

–Şi acasă la tine, spuse David, miroseam a fum de la focul de tabără.

–A venit la tine acasă? întrebă Tamani, încordându-şi puţin mâna pe umărul lui Laurel. Ai uitat să menţionezi asta.

–A fost cu mult timp în urmă. Nu ştiam ce e.

–Ai fost foarte, *foarte* norocoasă. Dacă şi-ar fi dat seama ce eşti mai demult, probabil ai fi moartă acum.

Lui Laurel începu să i se învârtă capul şi se sprijini de tetieră – chiar lângă obrazul lui Tamani. Nu îşi corectă greşeala.

Se apropiau de Brookings, şi Tamani începu să o chestioneze pe Laurel cu privire la planul casei.

–Ar fi mai uşor dacă aş veni cu tine, protestă ea, după ce descrise casa sub toate aspectele pe care şi le amintea. Care nu erau multe – fusese prea întuneric.

–Nici gând. Nu îţi voi pune viaţa în pericol – eşti prea importantă.

–Nu sunt aşa de importantă, mormăi Laurel, lăsându-se să alunece puţin în scaun.

–Eşti menită să moşteneşti pământul, Laurel. Nu lua asta în glumă.

–Aş putea să te ajut – să fiu ceva gen întăririle tale.

–Nu am nevoie de ajutorul tău.

–De ce? se răsti Laurel. Pentru că nu sunt o santinelă instruită anume?

–Pentru că e prea periculos, se răsti şi Tamani, ridicând vocea. Se lăsă pe spate în scaun. Nu mă face să te pierd din nou, şopti el.

Ea se ridică în genunchi pe scaun şi se întoarse pentru a se uita la el. Chipul lui era abia vizibil în lumina difuză a dimineţii.

–Şi dacă promit să nu mă arăt? Dacă ţi se întâmplă ceva, noi va trebui să ştim.

Expresia lui nu se schimbă.

–Nu o să încerc să mă lupt sau ceva de genul ăsta, promise ea.

Tamani tăcu şi se gândi la asta câteva secunde.

–Dacă spun nu, o să mă urmăreşti oricum?

–Desigur.

El oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

–Ascultă-mă. Se aplecă puţin, cu nasul aproape lipit de al ei în timp ce vorbea, încet, dar cu o intensitate care aproape o făcu pe Laurel să-şi dorească să nu fi deschis discuţia de la bun început. Dacă sunt probleme, mă laşi acolo. Te duci direct la Shar şi îi spui ce s-a întâmplat. Promiţi?

Ea clătină din cap.

–N-aş putea să te las.

–Vreau să-mi dai cuvântul tău, Laurel.

–Nu se va întâmpla, oricum. Aşa cum i-ai spus lui Shar, nu avem de ce să ne facem griji.

–Nu încerca să schimbi subiectul. Dă-mi cuvântul tău.

Laurel îşi muşcă buza de jos, întrebându-se dacă avea cum să iasă din asta. Dar Tamani n-avea de gând să o lase baltă.

–Bine, spuse ea, îmbufnată.

–Atunci, poţi veni.

–Şi eu? întrebă David.

–E imposibil.

–De ce? întrebă David, încordându-şi palmele pe volan. Aş fi de mai mare ajutor decât Laurel – nu te supăra, Laurel, adăugă el, zâmbind.

–Păi, cred că poţi veni, spuse Tamani zâmbind răutăcios, dacă vrei să fii momeală.

–Tamani! protestă Laurel.

–Aşa e. Nu numai că e om, dar are şi răni deschise. Barnes ăla îl va mirosi de la treizeci de metri. Poate de la mai mult. Fie e momeală, fie nu vine deloc. Tamani se aplecă din nou şi îl lovi uşor pe David pe umăr cu un gest care i-ar fi părut prietenesc, dar nu şi lui Laurel. Nu, amice. Sugerez să conduci maşina de scăpare.

David nu-l putea contrazice. Nu dacă nu insista să fie momeală.

Au ieşit de pe Autostrada 101 spre Alder tocmai când cerul se făcea roz la orizont. Când au ajuns în Maple şi au început să refacă traseul pe care ea şi David îl făcuseră noaptea trecută, Laurel deveni din ce în ce mai agitată. Fusese încrezătoare şi arogantă noaptea trecută. Ştiuse că avea dreptate şi fusese hotărâtă să afle răspunsuri. Acum ştia din sursă sigură cu ce se confrunta şi încrederea îi pierea cu rapiditate.

–Tamani? întrebă ea, deşi ştia că era un moment nepotrivit. Cum ar putea o plantă să învingă un trol superputernic?

Pentru prima dată, Tamani nu zâmbi. Avea chipul ca din piatră şi ochii plecaţi.

–Viclenie, răspunse el, încet. Viclenie şi viteză. Sunt singurele avantaje pe care le am.

Lui Laurel nu-i plăcu răspunsul acesta.

Capitolul 22

Maşina lui David intră încet în fundătura de la Sea Cliff.

–E cea din capăt, spuse Laurel, arătându-i cu mâna.

–În cazul ăsta, hai să oprim aici, spuse Tamani.

David opri maşina la colţ, şi toţi trei rămaseră acolo, uitându-se la casa imensă. În lumina slabă a dimineţii vedeau că fusese cândva cenuşie. Laurel studie bordura curbată şi cu asperităţi de la streşini şi ramele sculptate ale ferestrelor, încercând să-şi imagineze ce casă frumoasă fusese cu o sută de ani în urmă. De cât timp le aparţinea trolilor? Se cutremură, întrebându-se dacă achiziţionaseră casa sau, pur şi simplu, îi măcelăriseră pe proprietari şi o ocupaseră. În acel moment, a doua variantă părea mai plauzibilă.

Tamani scoase o centură din rucsac şi îi verifică buzunăraşele. Îi dădu lui Laurel o curea de piele care avea agăţat de ea un cuţitaş.

–Pentru orice eventualitate, spuse el.

Cuţitul era greu în mâna ei şi, pentru câteva secunde, doar se holbă la el.

–Se pune în jurul taliei, îi explică Tamani.

Laurel îl săgetă cu privirea, dar îşi puse cureaua la brâu şi închise catarama.

–Eşti gata? întrebă Tamani. Avea chipul serios acum. Şuviţele de păr care îi atârnau pe frunte aruncau umbre lungi, care păreau dungi peste ochii lui. Îşi încruntase sprâncenele şi o mică adâncitură îi ieşea în evidenţă pe frunte, stricând

ceea ce ar fi putut fi o reclamă cu un manechin cu un aer grav.

–Gata, şopti ea.

Tamani coborî din maşină şi închise portiera foarte încet. Laurel îşi desfăcu centura şi simţi mâna lui David pe umărul ei. Când ridică privirea spre el, ochii îi fugiră pentru o secundă către Tamani.

–Nu pleca, şopti el cu înverşunare.

Ea îl strânse de mână.

–Trebuie. Nu-l pot lăsa singur.

David îşi încleştă falca şi dădu din cap cu tristeţe.

–Să vii înapoi, îi porunci el.

Laurel nu reuşi să-şi convingă gura să formeze cuvintele, aşa că dădu din cap şi deschise portiera. Tamani se aplecă şi se uită la David.

–În aproximativ zece minute trage maşina mai aproape. Dacă până atunci nu află nimeni din casă că suntem acolo, înseamnă că suntem morţi.

David înghiţi în sec.

–Fii foarte atent. Dacă unul dintre ei vine după tine la maşină, pleacă – dacă ajung la tine, înseamnă că e prea târziu pentru noi. Du-te în pădure şi spune-i lui Shar.

Lui Laurel nu-i plăcu partea aceea.

Tamani ezită.

–Îmi pare rău că nu te pot lăsa să faci mai mult, spuse el pe un ton sincer. Chiar îmi pare rău. Închise portiera, o luă pe Laurel de mână şi înaintă spre casă, fără să se uite înapoi.

Laurel se uită peste umăr şi îl privi mult timp pe David înainte să se întoarcă.

Se apropiară de casa dărăpănată în acelaşi mod în care o făcuseră David şi Laurel cu o seară înainte. Laurel simţea cum i se strânge pieptul în timp ce refăcea drumul şi se furişa mai aproape de creaturile care încercaseră s-o omoare. *Cine se duce de bunăvoie înapoi spre moarte?* se întrebă ea, clătinând

din cap. Dar îşi ţinu ochii pe spatele lui Tamani. Postura lui încrezătoare, chiar şi când se strecura de-a lungul zidului, îi dădu curaj. *Sunt aici pentru el*, îşi repetă ea la nesfârşit în minte, până când începu să sune rezonabil.

Când se apropiară de fereastra spartă, mâna lui Tamani se întinse spre ea şi o lipi de tencuiala cojită. Se uită prin cadrul distrus al ferestrei pe care trolii nu se deranjaseră s-o bată în scânduri şi scotoci într-unul dintre buzunarele de la centură. Scoase ceva care arăta ca un pai maroniu şi strecură ceva mic în el. Se lăsă într-un genunchi şi se desprinse de perete, arătându-se doar o fracţiune de secundă oricui ar fi fost în cameră. Suflă în pai şi Laurel auzi ceva vâjâind prin aer.

Apoi, Tamani se lăsă pe burtă, ghemuindu-se pe sub pervazul crăpat, şi o luă spre spatele casei. Laurel îl urmă, lăsându-se şi ea pe burtă.

–Ce ai făcut? şopti ea.

Dar Tamani îşi duse degetul la buze şi continuă să se furişeze. După vreo câteva secunde, Laurel auzi zumzetul slab al unei conversaţii. La câţiva paşi în faţă, Tamani se oprise şi cerceta puţinul pe care-l putea vedea după colţ. Se uită în sus la un spalier vechi şi zâmbi aproape insesizabil. Se întoarse spre ea, arătă spre pământul de lângă el şi îi spuse pe muteşte:

–Stai aici.

Laurel ar fi vrut să-l contrazică, dar când văzu fisurile şi rupturile din spalier, se hotărî că greutatea ei *nu* l-ar ajuta deloc pe Tamani. Tamani se urcă în linişte pe spalier – lucru pe care Laurel nu l-ar fi crezut posibil având în vedere structura şubredă din lemn – şi părea mai degrabă o maimuţă agilă care urcă într-un copac decât o fiinţă umană.

Laurel se ghemui la colţul casei şi aruncă o privire în laterală. Cicatrice şi prietenul lui se relaxau pe o canapea jegoasă, pe veranda la fel de jegoasă. Vorbeau prea încet

ca Laurel să îi înţeleagă, dar, având în vedere conversaţia lor din seara trecută din maşină, probabil era mai bine.

Cicatrice căscă, şi celălalt trol părea aproape adormit. Laurel auzi un scârţâit vag când Tamani traversă acoperişul, dar se părea că cei doi troli erau prea obosiţi sau neatenţi, pentru că nici unul nu se uită în sus.

Chiar dacă îl aştepta să se întoarcă, Laurel trebui să-şi înăbuşe un icnet de surpriză când Tamani sări în viteză de pe acoperiş şi se legănă ca să aterizeze cu graţie în faţa trolilor. Mâinile îi ţâşniră ca două fulgere şi le izbi capetele unul de altul cu un zgomot surd. Trolii se prăbuşiră pe canapea şi nu se mai mişcară.

Laurel făcu un pas şi călcă pe o frunză uscată.

–Aşteaptă, spuse Tamani încet. Lasă-mă să termin mai întâi. Nu vrei să vezi asta.

Dar tentaţia era prea mare. El nu se uita la ea, aşa că Laurel nu-şi trase capul după colţ, ci privi cu o fascinaţie profundă, întrebându-se ce urma să facă.

Tamani îşi propti genunchiul în umărul lui Cicatrice şi îi apucă faţa cu amândouă mâinile. Când Laurel îşi dădu seama ce urma să se întâmple, era deja prea târziu. Ochii ei refuzară să se închidă când Tamani îi roti capul trolului şi un scrâşnet dezgustător îi asaltă urechile. Tamani îl puse pe Cicatrice înapoi pe canapea şi, când se întoarse spre celălalt trol, Laurel nu se putu abţine să nu se uite la faţa neputincioasă – golită de viaţă şi, pentru prima dată, fără un rânjet imprimat pe ea.

Când Tamani îşi ridică genunchiul spre umărul celuilalt trol, Laurel se trase repede înapoi după colţ şi îşi băgă degetele în urechi. Nu că avea importanţă. Pocnetul gâtului rupt al Roşcatului îşi găsi drum spre urechea ei interioară şi mintea completă ceea ce ochii nu vedeau. Degetele blânde ale lui Tamani o făcură să tresară.

–Haide, trebuie să continuăm. Tamani o luă pe Laurel de braţ şi o conduse de lângă trolii morţi, dar ea tot se uită pe după el la cele două siluete care păreau să doarmă.

–Chiar trebuia să faci asta? şopti ea, încercând să-şi amintească faptul că acei bărbaţi încercaseră să-i omoare pe ea şi pe David. Dar păruseră atât de inofensivi în lumina slabă a dimineţii, cu feţele lor deformate obosite şi paşnice.

–Da. Una dintre regulile unei santinele este să nu lase niciodată în viaţă un trol ostil. E ceva ce am jurat să fac. Ţi-am spus, n-ar fi trebuit să vii.

Se opri o secundă şi scoase ceva din centură şi pulverizâ pe balamalele uşii din spate. Când împinse uşa, aceasta se deschise fără zgomot. Laurel îşi aminti de Bess şi îl urmă pe Tamani cu şovăială. Dar aceasta zăcea nemişcată pe podea. Tamani se lăsă pe vine lângă ea şi îi scoase o mică săgeată din gât. Laurel îşi aminti de paiul maro şi îşi dădu seama că asta făcuse el atunci.

–E moartă? şopti Tamani.

Tamani clătină din cap.

–Doar adormită. Săgeţile mortale sunt mult mai mari şi nu funcţionează la fel de repede. Ar fi schelălăit de câteva ori şi ar fi stricat totul. Se întinse din nou spre centură. Oftă când deşurubă o sticluţă. De ăştia îmi pare mereu rău. De cei prea proşti ca să ştie ce fac. Nu sunt cu nimic mai vinovaţi decât un leu sau un tigru care îşi încolţeşte prada, cel puţin la început. Dar, după ce sunt învăţaţi să urască zânele cu ferocitate şi ascultă fiecare ordin al stăpânului lor, nu vor înceta niciodată să fie periculoşi. Ridică una dintre pleoapele lui Bess şi stoarse două picături din lichidul galben din sticluţă. Va muri în două minute, spuse el, punând sticluţa la loc în buzunar.

Se întoarse spre Laurel şi îşi apropie faţa de a ei ca să îi poată şopti la ureche.

–Nu ştiu unde este celălalt. Dacă îl găsim şi îl luăm prin surprindere, va fi uşor. Aşa că vino după mine, dar nu mai scoate nici un cuvânt. Bine?

Laurel încuviinţă şi speră că va putea merge măcar pe jumătate la fel de silenţios ca el. Nu se simţise niciodată neîndemânatică – întotdeauna fusese mai graţioasă decât colegii ei –, dar, în comparaţie cu Tamani, era de-a dreptul împiedicată. Însă, uitându-se la picioarele lui Tamani şi călcând chiar pe urmele lui, reuşi să traverseze scările mai mult sau mai puţin fără a face zgomot.

Trecură pe lângă trei camere ocupate doar de mobilier acoperit cu pânză şi de firişoare spiralate de praf. Tamani se uită în a patra cameră şi duse imediat mâna la centură. Laurel văzu umbra lui Barnes, alungită pe podea de lumina soarelui care intra pe fereastra de est, şi, cumva, chiar şi profilul umbrei lui era inconfundabil. Tamani scoase din nou paiul acela lung şi se ridică într-un genunchi. Inspiră şi ţinti cu atenţie. Săgeata zbură de cum suflă în pai.

Laurel privea spre umbra lui Barnes. Se auzi o zdruncinătură şi un geamăt uşor. Trecură câteva secunde incredibil de lungi, apoi, capul umbrei se prăbuşi pe birou. Tamani arătă spre podea, unde Laurel era ghemuită lângă perete, şi îi şopti din nou să rămână acolo.

De data asta, îl ascultă.

Tamani se furişă în cameră şi se ghemui în spatele trolului, rămânând nemişcat timp de câteva secunde. Privi în întuneric cum mâinile lui se ridică spre capul trolului. Ştiind ce avea să urmeze, îşi închise ochii şi îşi puse mâinile peste urechi. Următorul sunet pe care îl auzi nu fu un pocnet, ci o bubuitură puternică, ce zgudui peretele din spatele ei.

–Ai crezut că merg şi cu mine trucurile voastre idioate de zâne?

Laurel deschise ochii şi se duse spre locul în care stătuse Tamani cu câteva secunde în urmă. Nu-l vedea pe Barnes,

dar Tamani era prăbuşit pe podea, clătinând din cap în timp ce se uita cu ură la Barnes. Privi cum umbra lunguiaţă sărea spre Tamani şi deschise gura să îl prevină, dar Tamani dispăru înainte ca Barnes să se izbească de perete, sfărâmând tencuiala. Tamani ţâşni prin încăpere, în timp ce Laurel încerca să se lipească şi mai mult de perete. Toată casa se cutremura acum, în timp ce Barnes se arunca iar şi iar după Tamani, şi acesta continua să scape de atingerea lui. Laurel le privi umbrele dansând şi îşi ţinu respiraţia, de teamă că orice mişcare, orice sunet ar putea s-o dea de gol.

Cu un ţipăt şi cu un avânt puternic al braţelor lui lungi, Barnes îl prinse pe Tamani de piept şi îl aruncă spre peretele de sud, chiar de partea cealaltă a uşii în spatele căreia se ascundea Laurel. Tencuiala din locul în care Tamani se izbi de perete formă o reţea de crăpături, şi Tamani alunecă pe podea. Laurel îl îndemnă mental să se ridice şi să sară din nou, dar capul lui Tamani alunecă într-o parte, şi el respiră gâfâit.

–Aşa e mai bine, spuse Barnes.

Laurel îşi trase din nou capul după colţ, dar nu avea importanţă. Barnes era cu spatele la ea, în mijlocul camerei, dominându-l pe Tamani. Se aplecă şi îl studie pe Tamani înainte să izbucnească în râsul lui enervant.

–Uită-te la tine. Eşti doar un băiat. Un copil. Ai măcar vârsta necesară pentru a fi santinelă?

–Sunt suficient de mare, răspunse Tamani răguşit, uitându-se la trol, cu ochii aproape negri de furie.

–Şi te-au trimis *pe tine* să te ocupi de mine? Voi, zânele, aţi fost mereu nişte fiinţe naive.

Tamani întinse un picior, dar, de data asta, se mişcă încet. Barnes îl prinse de gambă şi i-o răsuci, ridicându-l pe Tamani de pe podea şi învârtindu-l, înainte să-l izbească din nou de perete cu suficientă forţă încât să mai producă nişte crăpături.

–Dacă vrei să aplicăm o metodă dură, aplicăm o metodă dură, spuse Barnes. Şi, ca să fiu sincer, îmi place mai degrabă metoda aia dură.

Laurel făcu ochii mari când Barnes scoase un pistol de la curea, îl îndreptă spre Tamani şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul 23

Un ţipăt strident, asurzitor reverberă în capul lui Laurel când camera se umplu de zgomotul împuşcăturii, dar, cumva, doar un mic scâncet îi scăpă printre buze. Când mirosul de praf de puşcă îi arse nările, un ţipăt fără zgomot îşi forţă drumul spre conştiinţa ei. Laurel deschise ochii şi se uită imediat la Tamani. Avea chipul contorsionat de durere şi gemea printre dinţii încleştaţi. Îşi ţinea strâns piciorul, şi degetele îi erau ude de la sevă, în timp ce se uita cu ură la trol.

Barnes îndreptă iar pistolul spre el şi, de data asta, Tamani nu-şi putu reţine un strigăt de agonie când un glonţ îi sfâşie cealaltă coapsă. Laurel tremură din tot corpul când ţipătul lui Tamani păru să îi invadeze fiecare celulă ordonată şi simetrică din corpul ei şi să le transforme în haos. Mai făcu un pas în faţă, şi Tamani îi ordonă din priviri să stea pe loc. Imediat ce ochii lui îi întâlniră pe ai ei, se şi întoarseră imediat spre Barnes. O peliculă de sudoare lucea pe fruntea lui Tamani când Barnes puse arma pe birou cu un clinchet sonor şi înaintă spre el.

–Acum nu mai pleci nicăieri, nu?

Ura ardea în ochii lui Tamani când îşi ridică privirea spre silueta masivă.

–Eşti aici în ziua în care trebuie să mă duc să semnez actele pentru pământul pe care e poarta voastră preţioasă. Nu sunt chiar atât de prost încât să cred că e o coincidenţă. Cum de ai ştiut?

Tamani strânse din buze şi nu spuse nimic.

Barnes îl lovi pe Tamani peste picior, şi un geamăt scurt îi scăpă în ciuda autocontrolului puternic.

–Cum? strigă Barnes.

Tamani tot nu spuse nimic şi Laurel se întrebă cât timp va mai suporta să se uite. Tamani avea ochii strâns închişi, iar când îi deschise, se uită direct la Laurel pentru o fracţiune de secundă.

Ştia ce voia el. Voia să îşi ţină promisiunea. Chiar voia ca ea să-i întoarcă spatele, să coboare singură scările şi să se întoarcă la pământ să-l aducă pe Shar.

Îi dăduse cuvântul.

Dar ştia că nu o putea face. Nu-l putea lăsa. Într-o singură secundă îşi dădu seama că ar prefera să moară cu el, decât să-l lase să moară singur.

În acel moment de renunţare, ochii i se opriră pe armă.

Barnes o lăsase pe birou şi nu era deloc atent la ea. Pe sub pleoapele coborâte, Tamani îi urmări privirea. Se uită din nou la ea şi clătină din cap cu o mişcare atât de fină încât abia o observă. Apoi, tresări şi gemu când Barnes îl lovi din nou în picior.

–Cum?

Barnes se ghemui în faţa lui Tamani. Laurel ştia că era singura ocazie pe care avea s-o aibă. Se furişă înainte, încercând să imite mişcările abile pe care le făcuse Tamani toată dimineaţa.

–În zece secunde, o să-ţi iau piciorul şi o să-ţi rup fiecare tulpină din el.

Laurel îşi strânse mâinile în jurul oţelului rece şi încercă să-şi amintească tot ce o învăţase tatăl ei despre pistoale cu câţiva ani în urmă. Acesta era un pistol greu, pătrăţos – genul de armă care arăta ca un pistol negru cu apă. Se uită după o siguranţă sau după un cocoş, dar nu văzu nimic. Închise ochii doar o secundă, sperând cu toată puterea că asta era

una dintre armele alea cu care trebuie doar să ţinteşti şi să tragi.

–Mai ai doar o şansă să-mi răspunzi, fiu de zână. Unu, doi...

–Trei, încheie Laurel pentru el, ţintind cu arma spre capul lui.

Barnes înţepeni.

–Ridică-te, ordonă Laurel, rămânând la un braţ distanţă de el.

Barnes se ridică încet şi se întoarse uşor spre ea.

–La perete, spuse ea. Pleacă de lângă el.

Barnes râse.

–Chiar crezi că o să mă împuşti? O fărâmă de om ca tine?

Laurel tresări când apăsă pe trăgaci, aproape ţipând de uşurare când eforturile ei trimiseră un glonţ în perete. Îndreptă din nou arma spre Barnes.

–Bine, spuse el şi se dădu înapoi câţiva paşi, întorcându-se complet cu faţa spre ea. Ochii lui se lărgiră când îi recunoscu chipul.

–Credeam că te-am omorât.

–Gândeşte-te mai bine data viitoare, spuse Laurel, mândră că vocea nu îi tremura la fel de mult ca picioarele.

–Au uitat cumva băieţii mei... Stai, nu. Adulmecă aerul cu suspiciune. Tu – eu nu... Vocea îi pieri şi se întoarse spre Tamani, chicotind sinistru. Pricep acum. Zânele au apelat la copii schimbaţi. Copii schimbaţi! Se uită în jos la Tamani şi vorbi pe un ton relaxat. Când o să învăţaţi că noi, trolii, avem mereu cele mai bune idei?

Laurel mai trase un glonţ în perete, şi Barnes tresări.

–Gata cu vorba, spuse ea.

Cei doi erau într-un fel de impas. Barnes părea aproape sigur că ea nu o să-l împuşte, şi Laurel era la fel de sigură că nu poate. Dar nu-l putea lăsa pe Barnes să afle asta.

Din nefericire, singurul mod în care putea să-l scape de îndoieli era, de fapt, să îl împuşte. Avea degetele transpirate pe armă când o ridică în sus până când butoiaşul îi acoperi faţa lui Barnes, blocându-i vederea.

Până aici putea merge.

–Ţine minte ce ţi-am spus, Laurel, zise Tamani foarte încet. A dat ordin să fii omorâtă, l-a otrăvit pe tatăl tău, a manipulat-o pe mama ta. O va face din nou dacă îl laşi să scape.

–Serios, opreşte-te, mă lauzi mult prea tare, spuse Barnes cu un zâmbet batjocoritor.

Laurel trase adânc aer în piept în timp ce încerca să-şi facă degetele să se strângă pe trăgaci. Dar braţele îi căzură câţiva centimetri, şi Barnes zâmbi din colţul gurii.

–Ştiam eu că nu poţi s-o faci, o ironiză el. Se ghemui şi sări la ea.

Laurel nu văzu decât ochii ucigaşi, înroşiţi, şi degetele întinse ca nişte gheare. Nici măcar nu simţi arma din mâna ei când degetele se încleştară şi bubuitul împuşcăturii îi răsună în urechi. Corpul lui Barnes se smuci în spate când glonţul îi sfâşie umărul. Laurel ţipă şi scăpă arma.

Cu un geamăt, Tamani se târî în faţă şi înşfăcă arma. Barnes urlă de durere, dar o privi pe Laurel în ochi.

–Las-o în pace, Barnes! ţipă Tamani, ţintind cu arma.

Barnes abia avu timp să observe arma aţintită asupra lui. Chiar când Tamani apăsă pe trăgaci, Barnes sări spre fereastră, o sparse şi se aruncă la pământ. Glonţul tras de Tamani se înfipse în perete fără să rănească pe nimeni. Laurel alergă spre pervazul spart şi îl mai văzu o dată pe Barnes – fugind către râu –, înainte ca silueta lui plină de sânge să dispară peste un deal.

Tamani lăsă arma grea să cadă jos, pe podea. Laurel se aruncă în genunchi, în braţele lui. El gemu în urechea ei, dar, când Laurel încercă să se retragă, el o ţinu strâns la piept.

–Niciodată, dar *niciodată*, să nu mă mai sperii aşa.

–Eu? protestă Laurel. Nu eu sunt aia care am fost împuşcată! Avea braţele înlănţuite după gâtul lui şi tot corpul îi tremura.

Ridică brusc capul când auzi paşi tropăind în sus, pe scări. Tamani se dădu puţin într-o parte şi apucă arma, aţintind-o spre uşă.

Faţa albă a lui David apăru în capul scărilor, şi Tamani oftă uşurat, apoi lăsă arma să cadă din nou la podea – cu braţul lipsit de vlagă.

–Am auzit împuşcăturile şi l-am văzut pe Barnes fugind, spuse el, cu voce tremurată. Sunteţi bine?

–Pe ochiul lui Hecate, nici unul dintre voi nu ştiţi să urmaţi instrucţiuni! mârâi Tamani.

–Se pare că nu, spuse Laurel sec.

–Ce s-a întâmplat aici? întrebă David, uitându-se cu ochii mari la dezastrul din încăpere.

–Vorbim în maşină. Repede, David, Tamani are nevoie de ajutor. Îl apucară amândoi de subsuori şi reuşiră să îl ridice de pe podea. Tamani încerca să fie curajos, dar Laurel tresărea de fiecare dată când un geamăt înăbuşit îi scăpa printre buze. Când îl aduseră pe Tamani la uşă, Laurel se opri. Staţi, spuse ea, transferându-i lui David toată greutatea lui Tamani. Se grăbi către birou şi se uită la hârtii. Cele de deasupra erau pătate cu picături fine de sânge. *Sânge de trol*, se gândi Laurel, strâmbându-se. Dar inspiră adânc şi se forţă să se uite prin ele, oricum. Luă cu ea orice o menţiona pe mama ei sau adresa terenului. Din fericire, era un teanc subţire.

–Hai să mergem, spuse ea, apucându-l din nou pe Tamani de subsuoară.

Tăcură când trecură pe lângă corpurile trolilor morţi. Soarele răsărise de tot de acum, şi Laurel spera că nimeni nu avea să-i vadă târând o persoană evident rănită la maşina

lor. Se întrebă cu întârziere dacă nu mai auzise şi altcineva în afară de David împuşcăturile. Uitându-se într-o parte şi în alta a străzii, la celelalte case dărăpănate şi părăginite, nu era sigură că avea vreo importanţă. Cartierul arăta ca unul în care împuşcăturile erau la ordinea zilei.

David îl întinse pe Tamani pe bancheta din spate şi încercă să îl aşeze confortabil, dar Tamani îi dădu mâinile la o parte.

–Du-mă înapoi la Shar. Grăbeşte-te.

David îi ţinu portiera deschisă lui Laurel, dar ea clătină din cap şi, fără să se uite la el, se urcă pe locul din spate cu Tamani.

Laurel luă capul lui Tamani la ea în braţe, şi el se agăţă de ea ca un copil, gemând de fiecare dată când David trecea peste o groapă. Avea chipul palid şi părul lui negru era lucios de transpiraţie. Laurel încercă să-l facă să deschidă ochii, dar el refuză. Respiraţia lui devenea din ce în ce mai întretăiată, astfel că Laurel ridică privirea la David, care o urmărea în oglinda retrovizoare.

–Nu putem merge mai repede? îl imploră ea.

David îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

–Nu pot să merg cu viteză, Laurel. E prea riscant. Ce crezi că ar spune un poliţist dacă ne-ar trage pe dreapta şi l-ar vedea pe Tamani? Ochii li se întâlniră în oglinda retrovizoare. Merg cât de repede îndrăznesc – promit.

Ochii lui Laurel se umplură de lacrimi, dar dădu din cap, încercând să nu observe că strânsoarea lui Tamani pe braţul ei devenea din ce în ce mai slabă.

Şoseaua era, în cea mai mare parte, pustie, dar Laurel îşi ţinu respiraţia tot drumul prin Crescent City şi, apoi, prin Klamath, când trecură pe lângă alte câteva maşini. Un bărbat chiar se uită la ea, şi ea se întrebă dacă ochelarii lui de soare îi acopereau ochii de culori diferite. Chiar când era sigură

că era un trol trimis să termine cu ei, bărbatul întoarse capul şi coti pe o stradă laterală.

În cele din urmă, apăru aleea, şi David ieşi de pe şosea. Cărarea nepavată era plină de hopuri, dar Tamani nu protestă când maşina trecu peste gropi. Lui Laurel i se opri respiraţia în gât când David ajunse la capătul aleii şi parcă maşina.

–Te rog, grăbeşte-te, David, îl imploră Laurel în şoaptă.

David alergă pe partea cealaltă a maşinii şi o ajută să-l scoată pe Tamani. Îl târâră dincolo de casă, pe poteca deja familiară. Imediat ce trecură de lizieră, Laurel începu să strige cu o voce gâtuită de suspine:

–Shar! Shar! Avem nevoie de ajutor.

Shar păşi aproape instantaneu pe potecă, de după un copac. Dacă era şocat, nu o arătă.

–Îl iau eu, spuse el calm. Îl ridică pe Tamani din braţele lui David şi ale lui Laurel şi îl puse cu blândeţe pe umerii lui. Nu poţi veni mai departe, îi spuse Shar lui David. Nu astăzi.

David se încruntă şi se uită la Laurel. Laurel îşi aruncă braţele în jurul lui.

–Îmi pare rău, şopti ea şi se întoarse pe potecă.

David o prinse de mână.

–Te mai întorci, nu? întrebă el.

Laurel încuviinţă.

–Promit.

Apoi îşi trase mâna şi se grăbi pe potecă după silueta lipsită de vlagă a lui Tamani.

Imediat ce David dispăru din vedere, mai păşiră şi alţi bărbaţi-zână pe potecă, coborându-şi umerii sub greutatea lui Tamani. O paradă de tipi incredibil de frumoşi, din care câţiva erau îmbrăcaţi în armură de camuflaj. Cu fiecare bărbat-zână care apărea, Laurel se simţea mai bine. Tamani nu mai era singur acum – ei aveau să găsească o modalitate de a rezolva totul. Trebuia să creadă asta. Au condus-o pe o potecă şerpuită, care părea straniu

de necunoscută, şi se opriră în faţa unui copac secular, care, chiar în aerul răcoros de toamnă târzie, nu-şi schimbase culoarea frunzelor.

Câţiva dintre bărbaţii-zână îşi puseră pe rând palmele într-o scobitură superficială de pe trunchiul copacului. În cele din urmă, Shar ridică braţul moale al lui Tamani şi îi puse palma pe copac. Timp de câteva secunde, nimeni nu se mişcă şi nu se întâmplă nimic. Apoi, copacul începu să se legene, şi Laurel icni surprinsă, când la baza lui apăru o crăpătură. Aceasta se lărgi şi crescu, împingând trunchiul în afară, modelându-l într-o arcadă. Aerul licări şi sclipi până când deveni prea puternic ca să se mai uite. Apoi, apăru un fulger luminos, şi Laurel trebui să clipească. În fracţiunea de secundă în care închise şi deschise ochii, aerul sclipitor se transformase într-o poartă aurie decorată cu şiruri de flori albe, strălucitoare, care luceau ca milioane de giuvaiere preţioase.

–Aceea e poarta spre Avalon? îl întrebă Laurel pe Shar, cu răsuflarea tăiată.

Shar abia se uită la ea.

–Blocaţi-i drumul; vine Jamison.

Suliţele se încrucişară în faţa ei, şi Laurel îşi dădu seama că făcuse câţiva paşi în faţă. Era aproape copleşită de impulsul de a trece de suliţe şi de a alerga către porţile strălucitoare, dar îşi obligă picioarele să rămână pe loc. Poarta se mişca acum, legănându-se încet spre exterior, în timp ce toate zânele se dădeau înapoi şi făceau loc. Laurel nu văzu prea multe printre suliţe, dar remarcă un copac verde ca smaraldul, o fâşie de cer azuriu, raze de soare care luceau ca diamantele. Mirosul puternic de pământ reavăn o învălui, împreună cu un parfum intens, îmbătător, pe care nu-l putu identifica. Un bărbat cu părul alb, îmbrăcat cu straie argintii lungi şi largi, aştepta de partea cealaltă a porţii strălucitoare. Laurel nu se putu abţine să nu se holbeze la el în timp ce venea către

Tamani. Bărbatul îşi trecu un deget peste faţa lui Tamani şi se uită în urmă la alte câteva zâne care duceau o targă.

–Luaţi-l repede, spuse el, făcându-le semn să se apropie. Se duce.

Tamani fu transferat pe targa moale şi albă, şi Laurel privi neajutorată cum este purtat spre lumina vie care venea dinspre poartă. Trebuia să creadă că avea să fie bine acum, că avea să-l revadă. Cu siguranţă, nu era posibil ca oricine ar fi intrat într-o lume atât de minunată să nu se vindece.

Când ridică privirea, văzu că fiinţa aceea magică, mai în vârstă, se uita la ea.

–Presupun că ea este, spuse el.

Vocea lui era prea dulce, prea muzicală ca să fie de pe lumea asta. Veni către ea de parcă plutea prin aer, şi chipul care îi apăru lui Laurel în faţă era minunat. Părea să strălucească, şi ochii lui erau blânzi şi albaştri, şi înconjuraţi de riduri care nu arătau ca adânciturile neregulate pe care le vedea pe faţa lui Maddie, ci erau drepte şi egale ca nişte draperii perfect atârnate. Îi zâmbi suav, şi durerea ultimelor douăzeci şi patru de ore dispăru într-o clipită.

–Ai fost foarte curajoasă, spuse Jamison pe un ton dulce, angelic. Nu credeam că vom avea nevoie de tine atât de curând. Dar lucrurile nu merg niciodată aşa cum plănuim, nu?

Ea clătină din cap şi se uită înapoi prin poartă, unde se mai vedea doar creştetul capului lui Tamani.

–El o să... o să se facă bine?

–Nu-ţi face griji. Tamani a fost întotdeauna mai puternic decât se aştepta lumea. Vom avea grijă de el. Îşi puse o mână pe umărul ei şi îi făcu semn spre poteca necunoscută. Mă însoţeşti la o plimbare?

Ochii îi rămaseră fixaţi pe poarta spre Avalon, dar răspunse instinctiv.

–Desigur.

Merseră în tăcere timp de câteva minute, apoi Jamison se opri şi o invită să se aşeze pe un buştean căzut. Se aşeză şi el lângă ea, aproape atingând-o cu umărul.

–Povesteşte-mi despre troli, spuse el. E clar că ai dat de necazuri.

Laurel încuviinţă şi îi povesti cum Tamani fusese atât de atent şi de curajos. Ochii lui Jamison sclipeau de respect când ea îi descrise cum Tamani refuzase să vorbească, chiar şi după ce fusese împuşcat. Nu se aşteptase să vorbească despre ea însăşi, dar începu să relateze cum ţinuse arma în mână şi nu se putuse convinge singură să împuşte monstrul până când viaţa ei nu depinsese de asta. Şi chiar şi atunci, a fost mai mult un accident.

–Deci a scăpat? Tonul lui nu era critic.

Laurel încuviinţă.

–Nu e vina ta, să ştii. Tamani e o santinelă instruită şi îşi ia munca foarte în serios. Dar tu, tu te-ai născut ca să vindeci, nu ca să ucizi. Cred că aş fi fost dezamăgit dacă ai fi fost în stare să omori pe cineva, chiar şi un trol.

–Dar el ştie acum. Ştie cine sunt.

Jamison dădu din cap.

–Şi ştie unde locuieşti. Trebuie să fii precaută. Atât de dragul părinţilor tăi, cât şi pentru binele tău. Te desemnez protectoarea lor. Numai tu ştii secretele care îi pot ţine în viaţă.

Laurel se gândi la tatăl ei care zăcea într-un pat de spital şi care poate îşi dădea chiar acum ultima suflare.

–Tatăl meu e pe moarte şi, peste câteva zile, nu vom mai rămâne decât eu şi mama. Nu pot fi ceea ce vrei tu să fiu, recunoscu ea cu vocea tremurată. Faţa îi căzu în mâini şi o cuprinse disperarea.

Fiinţa cea magică o cuprinse imediat cu braţele şi o lipi de veşmântul ei, care era la fel de moale ca o pernuţă din puf.

–Ţine minte că eşti una de-a noastră, îi şopti el la ureche. Noi suntem aici ca să te susţinem în orice mod putem. Ai dreptul la ajutorul nostru – este dreptul tău legitim. Jamison căută într-unul dintre buzunarele mantiei şi scoase o sticluţă strălucitoare, umplută cu un lichid de un albastru-închis. Pentru vremuri grele, spuse el. Acesta este un elixir foarte rar, pe care l-a făcut una dintre zânele noastre de toamnă cu mulţi ani în urmă. În prezent, noi mai creăm destul de puţine leacuri care să îi ajute pe oameni şi s-ar putea să mai ai nevoie de el. Două picături în gură ar trebui să fie suficiente.

Lui Laurel îi tremură mâna când se întinse după sticluţă. Jamison i-o puse în mână şi îi închise palma în jurul ei.

–Păzeşte-o cu grijă, o avertiză el. Nu ştiu sigur dacă mai avem o zână de toamnă care să aibă puterea de a mai crea un asemenea elixir. Nu încă.

Laurel încuviinţă.

–Am dori să te mai ajutăm într-un fel. Dar, spuse el, ridicând un deget lung în aer, e o ofertă condiţionată.

–Orice vrei, spuse Laurel cu sinceritate, o să fac să se întâmple.

–Nu e o condiţie pentru tine. Poftim, spuse el, deschizând palma şi arătându-i ceea ce părea o bucată de cristal aspru, cam de dimensiunea unei mingi de golf. Aş vrea să îi ofer asta mamei tale. Puse piatra în mâna lui Laurel, şi ea icni uitându-se la nestemată.

–E un diamant?

–Da, copilă. Unul de dimensiunea asta ar trebui să fie suficient pentru orice nevoie aţi putea avea. Şi iată oferta noastră. Ştii că ai fost trimisă părinţilor tăi umani cu unicul scop de a intra în posesia pământului în eventualitatea morţii lor. Când Laurel încuviinţă, Jamison continuă. Evenimentele recente au făcut acest scop mult mai important şi trebuie să ne asigurăm că proprietatea îşi schimbă stăpânul cât mai

repede. Nestemata asta este pentru părinţii tăi dacă sunt de acord să pună pământul pe numele tău imediat ce sănătatea tatălui tău o permite. Cum şi ce le spui este o decizie pe care numai tu o poţi lua. Vocea lui deveni foarte hotărâtă. Dar *trebuie* să devii stăpâna acestui pământ, Laurel. Şi, cu siguranţă, suntem dispuşi să plătim un preţ corect pentru ca asta să se întâmple.

Laurel dădu din cap şi băgă diamantul în buzunar.

–Sunt sigură că vor fi de acord.

–Cred că ai dreptate, spuse Jamison. Trebuie să te grăbeşti, Laurel. Tatăl tău mai are câteva ore de trăit, nu zile.

–Mulţumesc, şopti Laurel şi se întoarse să plece.

–Şi... Laurel?

–Da?

–Sper să te revăd curând. Foarte curând, adăugă el. Ochii îi străluciră când îşi modelă buzele bătrâne într-un zâmbet blând şi înţelept.

Capitolul 24

Părea imposibil ca drumul dintre Brookings şi Orick să i se pară mai lung decât atunci când îl ţinea în braţe pe Tamani rănit. Dar acum, că era singură cu David – şi având în buzunare două dintre cele mai mari comori pe care şi le putea imagina – kilometrii păreau să se scurgă mai încet ca oricând. Cuvintele bătrânei fiinţe magice îi răsunau în cap: *Tatăl tău mai are câteva ore de trăit, nu zile*. Spusese ore, la plural, dar la câte se referea? Şi cât de aproape de sfârşit era prea târziu? Laurel tot scotea sticluţa şi o strângea în palme, apoi o băga la loc în buzunar, neştiind care era cea mai sigură alegere. Până la urmă, o lăsă în buzunar – mai mult ca să evite întrebările lui David, întrebări la care nu putea răspunde.

Ceea ce el nu făcuse până acum. După ce o îmbrăţişase când ieşise poticnindu-se din pădure, îi deschisese portiera în tăcere şi spusese: La spital? De atunci, nu mai scosese nici un cuvânt. Era recunoscătoare pentru tăcerea lui. Încă nu se hotărâse ce putea şi ce nu putea să-i spună. În urmă cu câteva săptămâni, îi promisese că avea să-i spună tot ce urma să-i împărtăşească Tamani, dacă nu era un secret al zânelor. Dar nici ea nu se aşteptase să afle asemenea detalii tainice.

Acum aflase. Cunoştea aşezarea unei porţi pentru care orice trol ar ucide-o, pe ea sau pe cei dragi, ca să aibă acces la ea. Poate că, dacă i-ar spune lui David, l-ar pune şi mai mult în pericol.

Aşa că cel mai bine era să nu spună nimic pe moment.

În cele din urmă, David intră în parcarea spitalului şi se uită în sus la clădirea înaltă şi cenuşie.

–Vrei să intru cu tine?

Laurel clătină din cap.

–Amândoi suntem vraişte. Măcar dacă intru numai eu, nu o să atrag aşa de mult atenţia. *Slabe şanse*, adăugă ea în gând.

–O să stau aici, atunci, şi o s-o sun pe mama. Ezită, apoi îşi puse mâna peste a ei. Trebuie să plec înapoi spre Crescent City în câteva ore – mama o să explodeze când o s-o sun. Mi-a lăsat vreo douăzeci de mesaje. Dar, dacă ai nevoie de ceva... Lăsă fraza în aer şi ridică din umeri. Ştii unde mă găseşti.

–O să cobor în scurt timp să-mi iau la revedere. Dar trebuie să-l văd pe tata acum.

–Ţi-au dat ceva să-l salvezi, nu?

Lui Laurel i se umplură ochii de lacrimi.

–Asta dacă nu e prea târziu.

–Du-te, atunci; te aştept.

Laurel se aplecă să-l îmbrăţişeze înainte să deschidă portiera şi să se grăbească spre intrarea spitalului.

Încercă să se furişeze cât mai mult posibil. Tricoul ei era pătat de noroi de pe malul râului Chetco şi uitase să-şi ia hanoracul din maşina lui David ca să îl acopere. Şi în plus, părul era un dezastru, blugii era sfâşiaţi deasupra genunchiului drept şi încă mai purta în picioare mocasinii cu model ciudat.

Măcar râul spălase sângele lui David de pe tricou. Şi nu avea faţa plină de vânătăi ca el. *Nu unele vizibile*, se gândi, atingând un loc mai sensibil de pe obraz.

Reuşi să ajungă la salonul tatălui ei fără să fie abordată de nimeni – deşi primi câteva priviri dezaprobatoare – şi inspiră profund înainte să bată la uşă şi s-o deschidă. Se uită pe după perdea şi o văzu pe mama ei adormită

cu capul pe coapsa tatălui ei. Salonul era plin de sunete familiare; ticăitul aparatului care îi înregistra bătăile inimii, vâjâitul slab al oxigenului care îi pufăia prin tubul nazal, bâzâitul tensiometrului ataşat de braţ, care i se umfla. Dar, în loc s-o înspăimânte, cum se întâmplase în ultimele trei săptămâni, sunetele o făcură să se simtă brusc uşurată. Tatăl ei încă trăia, chiar dacă nu mai avea mult.

Mama ei deschise ochii.

–Laurel? Laurel! Se ridică în picioare şi alergă spre fiica ei, s-o strângă în braţe. Unde ai fost? Am fost îngrozită când nu te-ai întors aseară. Am crezut... nici nu ştiu ce am crezut. Mi-au trecut prin cap un milion de gânduri oribile, toate o dată. O scutură pe Laurel de umăr un pic. Dacă n-aş fi aşa de fericită să te văd, te-aş pedepsi o lună întreagă. Mama ei făcu un pas în spate şi se uită la Laurel. Ce-ai păţit? Arăţi îngrozitor.

Laurel se aruncă din nou în braţele mamei ei – braţe pe care nu era sigură că avea să le mai simtă atunci când fusese prinsă sub apele învolburate ale râului Chetco.

–A fost o noapte lungă, spuse ea, cu vocea tremurată, în timp ce lacrimile ameninţau să curgă.

Mama ei se agăţă de ea, în timp ce Laurel se uită peste umărul ei şi îl studie pe tatăl ei. Stătuse atât de mult timp întins pe patul de spital, că i se părea prea bizar să-şi imagineze că se trezeşte şi se dă jos din el. Laurel se desprinse de mama ei.

–Am ceva pentru tata. Râse. Am ceva şi pentru tine. Niciodată să nu pleci într-o călătorie fără să aduci cadouri, nu? Mama ei se uită ciudat la ea, în timp ce Laurel continua să chicotească de una singură.

Se duse de partea cealaltă a patului lui Mark şi îşi trase un taburet lângă capul lui.

–Nu lăsa pe nimeni să intre, îi spuse mamei ei, în timp ce scotea sticluţa din buzunar.

–Laurel, ce...?

–E în regulă, mamă. O să-l facă bine. Deşurubă capacul şi trase puţin din lichidul preţios în pipetă. Cu mare atenţie, se aplecă deasupra tatălui ei şi eliberă două picături strălucitoare şi albastre din elixir în gura lui. Apoi, uitându-se la faţa lui palidă, mai eliberă încă una. Nu strica una în plus. Se uită la mama ei. O să fie bine acum.

Mama lui Laurel o privea cu gura căscată.

–De unde ai luat aia?

Laurel se uită la mama ei cu un zâmbet obosit.

–N-ai întrebat şi de cadoul tău, spuse ea, evitând întrebarea.

Mama ei se lăsă în fotoliul de lângă pat, şi Laurel împinse scaunul ca să ajungă lângă ea. Tăcu vreo câteva secunde, neştiind de unde să înceapă. De unde începi o poveste aşa de mare? Se uită la ceas şi îşi drese glasul.

–Domnul Barnes nu vine în dimineaţa asta. Mama ei se aplecă să spună ceva, dar Laurel continuă, vorbind peste ea. Nu mai vine niciodată, mamă. Sper să nu-l mai vezi niciodată. Nu e cine crezi că e.

Chipul ei se albi.

–Dar... Dar terenul, banii, nu ştiu cum... Vocea îi pieri şi pe obraji începură să îi curgă lacrimi.

Laurel se întinse şi îi puse o mână pe braţ.

–O să fie bine, mamă. Totul va fi bine.

–Dar, Laurel, am discutat despre asta. Nu avem de ales.

Laurel scoase diamantul din celălalt buzunar şi i-l puse în palmă.

–Mai e o cale.

Mama ei se uită, precaută, mai întâi la diamant, apoi la chipul lui Laurel, şi apoi, iar la diamant.

–De unde ai asta, Laurel? întrebă ea cu fermitate, cu ochii aţintiţi asupra nestematei strălucitoare neprelucrate.

–Am fost rugată să îţi transmit o propunere.

–Laurel, mă sperii, spuse mama ei, cu vocea tremurată.

–Nu, nu. Să nu-ţi fie teamă. Totul e în regulă. Există, ezită ea, cineva... care vrea ca pământul să rămână în familia noastră. Mai exact, să fie al meu. Sunt dispuşi să-ţi dea diamantul dacă pui pământul pe numele meu.

Mama ei se uită la ea îndelung, în tăcere.

–Pe numele tău?

Laurel încuviinţă.

–În schimbul ăsteia? spuse ea, arătând spre nestemată.

–Exact.

–Şi al vieţii tatălui tău?

–Da.

–Nu înţeleg.

Laurel se uită în jos la diamant. Pe tot drumul de la Brookings la Orick tot nu se putuse hotărî ce să-i spună mamei ei. Şi acum, că momentul venise, tot nu era sigură.

–Mamă? Eu... nu sunt ca tine.

–Cum adică nu eşti ca mine?

Laurel se ridică şi se duse la uşă. O închise şi îşi dori să fi avut şi o încuietoare. Se duse încet înapoi la mama ei. Nu te-ai întrebat niciodată de ce sunt atât de diferită?

–Nu eşti diferită. Eşti minunată – eşti frumoasă. Nu ştiu de ce te îndoieşti de asta acum.

–Mănânc ciudat.

–Dar întotdeauna ai fost sănătoasă. Şi...

–Nu am puls.

–Pardon?

–Nu sângerez.

–Laurel, asta e ri...

–Nu, nu e. Când a fost ultima oară când m-am tăiat? Când m-ai văzut sângerând ultima oară? Aproape că strigă Laurel.

–Eu... eu..., mama ei privi în jur, brusc nedumerită. Nu-mi amintesc, spuse ea cu şovăială.

Şi, atunci, totul, *totul* în viaţa ei căpătă sens.

–Nu-ţi aminteşti, spuse Laurel cu blândeţe. Sigur că nu-ţi aminteşti. Zânele n-ar fi lăsat-o pe mama ei să ţină minte zecile de dăţi când bănuise că ceva era în neregulă. Sutele de dăţi când ceva era un pic prea ciudat. Laurel se simţi brusc slăbită. Of, mamă, îmi pare aşa de rău.

–Laurel, n-am înţeles nici un cuvânt din ce-ai spus de când ai intrat în salon.

–Sarah? O voce răguşită, fără vlagă, le făcu pe amândouă se se întoarcă.

–Mark! Mark, te-ai trezit! strigă mama ei, uitându-şi nedumerirea. Amândouă se duseră de-o parte şi de alta a patului său şi-l luară de mână, iar el clipi încet.

Privirea i se focaliză încetul cu încetul şi rătăci prin salon, vizualizând multitudinea de aparate medicale care ticăiau şi zbârnâiau în jurul lui.

–Unde naiba sunt? întrebă el pe un ton grav.

*

Când Laurel se întoarse la parcare îmbrăcată cu un tricou curat de-al mamei ei, David stătea pe capota maşinii, aşteptând-o.

–E totul în regulă?

Laurel zâmbi.

–Da. Sau va fi.

–S-a trezit tatăl tău?

Laurel zâmbi cu blândeţe şi dădu din cap.

–Încă e cam ameţit din cauza morfinei şi a calmantelor pe care i le-au dat, dar imediat ce va trece efectul acestora, va putea fi externat. Laurel se urcă pe capotă lângă el, iar el o îmbrăţişă. Ea îşi puse capul pe umărul lui. Cum a reacţionat mama ta? întrebă ea.

David râse.

–Destul de bine, având în vedere că am minţit de îngheaţă apele. I-am spus că mi-am lăsat telefonul în maşină şi că am dormit în salonul tatălui tău. Se uită la telefonul din mâinile lui. Ei bine, măcar jumătate din ce am spus e adevărat.

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Mi-a ţinut teorie o vreme şi mi-a spus că sunt iresponsabil, dar nu m-a pedepsit luându-mi maşina sau altceva. Bănuiesc că datorită ţie. Ştie că te ajut pe tine.

–Da, spuse Laurel, oftând. Mama lui David nu va şti niciodată nici jumătate din ce se petrecuse.

–Însă nu ştiu ce o să facă atunci când o să vadă asta, continuă David, arătând spre vânătaia mare de pe faţa lui. Şi asta, adăugă el, uitându-se la tăietura de pe braţ. De fapt, dacă mă gândesc la cine ştie ce-o fi fost în râu, ar trebui să mă duc să-mi facă o injecţie antitetanos sau ceva de genul ăsta. Poate să mi-o sutureze. Râse fără urmă de veselie. Cred că va trebui să inventez ceva care să explice şi asta.

Laurel se uită câteva secunde la tăietura largă şi roşie înainte să se hotărască. Dacă nici David nu merita, atunci cine? Scoase sticluţa de elixir din buzunar şi o deşurubă cu grijă.

–Ce faci? întrebă David.

–Şşş, şopti Laurel, întorcându-i capul ca să ajungă la obraz. Picură un strop de lichid pe deget şi îi frecă vânătaia purpurie. S-ar putea să înţepe, îl avertiză ea când îi turnă o picătură pe tăietură.

Când puse sticluţa la loc în buzunar, vânătaia aproape dispăruse, iar David se uita cu gura căscată cum tăietura se decolora de la un roşu intens la un roz delicat chiar sub ochii lui. După câteva minute, nu avea să mai fie nici măcar o cicatrice.

–Asta i-ai dat tatălui tău? întrebă el, uitându-se în continuare la tăietura care se vindeca.

Laurel încuviinţă.

David râse.

–O să fie pe picioare cât ai zice peşte. Ceea ce e un lucru bun, spuse el, prefăcându-se ofensat. M-am cam săturat să mă munceşti ca pe hoţii de cai la librărie. Am drepturi, ştii? adăugă el, cu un hohot de râs când Laurel îl plesni peste umăr. El o ţinu de încheieturi până când ea cedă, şi amândoi rămaseră tăcuţi câteva minute. Când te întorci? întrebă David.

Laurel ridică din umeri.

–Nu cred că tata va mai sta mult aici. Poate că îl externează weekendul ăsta.

–Eşti sigură că chestia aia o să vindece totul?

–Sunt sigură.

David zâmbi larg, uitându-se la braţul lui neted.

–Şi eu sunt sigur. Tăcu puţin. Ce i-ai spus mamei tale?

Laurel oftă.

–Am început să-i spun adevărul, dar apoi s-a trezit tata. Va trebui să-i spun ceva. Însă nu ştiu ce.

–Cred că cel mai bine ar fi să-i spui adevărul. Bine, nu chiar tot. Ar fi bine să sari peste troli şi peste faptul că părinţii tăi au primit un monstru ucigaş în casa lor.

Laurel încuviinţă.

–Dar ar trebui să ştie adevărul despre tine. Nu ar trebui să te ascunzi în propria ta casă.

Îşi împletiră degetele, şi David o strânse de mână.

–Zâne, troli, ce altceva mai e acolo ce n-aş fi crezut niciodată că există? Leacuri miraculoase, se pare. Mulţumesc, apropo.

–Aşa e corect, răspunse Laurel. Ai trecut prin multe din cauza mea. Şi nu mă refer numai la nebunia cu trolii.

–Ştiam ce mă aşteaptă când m-am băgat în asta. Ridică din umeri. Ei bine, cred că nu ştiam *totul*, dar ştiam că eşti diferită. De prima dată când te-am văzut, am ştiut că e ceva...

ceva special la tine. Îi mângâie obrazul cu degetul. Şi am avut dreptate.

–Special? îl luă Laurel în râs. Aşa îi spui tu?

–Da, insistă David. Aşa îi spun eu. Tăcu şi se întinse după mâna ei, i-o întoarse şi o acoperi cu amândouă palmele. O privi în linişte o vreme, apoi ridică o mână la obrazul ei şi o trase mai aproape. Nu se opuse când buzele lui le atinseră pe ale ei, delicate ca atingerea unei brize. David se trase înapoi şi se uită la ea.

Laurel nu spuse nimic şi nu se aplecă spre el. Dacă David avea de gând să se implice în ceea ce devenise viaţa ei acum, trebuia să fie alegerea lui. Ea ştia ceea ce vrea, dar acum nu mai era vorba doar despre ea.

După o uşoară ezitare, David o trase la pieptul lui şi o sărută din nou, mai îndelung de data asta. Laurel aproape suspină uşurată când îl cuprinse cu braţele pe după talie. Buzele lui erau moi, calde şi blânde; la fel ca David.

Când se termină sărutul lor, el se ridică şi rămase în faţa ei, ţinându-i mâinile într-ale lui. Nici unul nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Laurel zâmbi şi îi mângâie obrazul cu degetul, apoi sări jos de pe capota maşinii lui.

David se urcă la volan, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Laurel. Ea îi făcu semn cu mâna şi îl privi cum porneşte în marşarier din parcare şi se înscrie în trafic pe stradă, iese pe Autostrada 101 şi se îndreaptă înapoi spre viaţa lui normală.

Capitolul 25

–Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine? întrebă mama lui Laurel când parcă maşina pe aleea lungă şi plină de hârtoape.

–S-ar putea să nu se arate dacă vii, spuse Laurel. O să fiu în siguranţă. Zâmbi spre copacii deşi. Nu cred că există alt loc pe lume unde să fiu mai în siguranţă decât aici.

Laurel îşi petrecuse ultimele trei zile încercând să-i convingă pe părinţii ei că era o zână şi mai toată dimineaţa asigurându-i că era în interesul lor să accepte propunerea zânelor. Şi chiar dacă părinţii ei erau sceptici, obiecţiile lor la acest aranjament păreau insignifiante în comparaţie cu faptul că zânele îi salvaseră viaţa tatălui ei. Asta şi pe deasupra şi faptul că evaluarea iniţială a diamantului se situa pe undeva în jurul a opt sute de mii de dolari.

Laurel se aplecă şi o îmbrăţişă pe mama ei.

–Te întorci, nu-i aşa? o întrebă Sarah.

Laurel zâmbi când îşi aminti că şi David o întrebase acelaşi lucru.

–Da, mamă, mă întorc.

Coborî din maşină în aerul rece şi îngheţat. Cerul era acoperit de nori mari, fumurii, care ameninţau cu ploaia, dar Laurel refuză să vadă în asta un semn rău.

–E doar aerul iernatic, mormăi ea pe sub mustaţă. Şi totuşi, strânse la piept sacoşa care conţinea mocasinii moi, de parcă aceasta ar fi putut s-o protejeze de veştile rele care poate o aşteptau în pădure.

Dar *nu se putea* să fie veşti proaste. Nu se putea! Păşi în umbra pădurii şi merse pe cărare până la râu. Ştia că, probabil, e înconjurată de zâne-santinele, dar nu îndrăzni să strige – nu era sigură că avea să-şi recapete graiul, chiar dacă îşi aduna curajul.

Când ajunse la pârâul repede, puse sacoşa pe piatra pe care stătuse când se întâlnise prima dată cu Tamani. Se aşeză şi acum pe ea, aşteptând. Pur şi simplu, aşteptând.

–Bună, Laurel.

Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde; îi bântuia visele de patru zile. Nu, nu era adevărat. De două luni. Se întoarse şi se aruncă în braţele lui Tamani, simţind valuri de uşurare în timp ce lacrimile ei îi udau cămaşa.

–Ar trebui să fiu împuşcat mai des, spuse el, cu braţele strânse în jurul ei.

–Să nu mai fii împuşcat niciodată, îi porunci Laurel, cu obrazul lipit de pieptul lui Tamani. Cămaşa lui era nemaipomenit de moale, ca întotdeauna. În clipa aceea, nu mai voia să îşi ridice faţa de pe materialul neted. Mâinile lui îi treceau prin păr, îi mângâiau umărul, îi ştergeau o lacrimă de la tâmplă – erau peste tot deodată. Şi, în acelaşi timp, murmura încet nişte cuvinte pe care ea nu le înţelegea şi care o consolau la fel de eficient ca o vrajă. Pentru ea, nu avea importanţă că Tamani avea doar magie slabă – el *era* magic.

Când îi dădu drumul în cele din urmă, râse şi îşi şterse lacrimile.

–Mă bucur să te văd, chiar mă bucur. Eşti bine? Au trecut doar patru zile.

Tamani ridică din umeri.

–Mă mai doare puţin şi, practic, eu sunt aici doar pentru a mă recupera, nu sunt de serviciu. Dar am ştiut că vei veni. Şi am vrut să fiu aici când o s-o faci. Se aplecă şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

–E-e-eu ţi-am adus ăştia înapoi, se bâlbâi Laurel, ridicând sacoşa cu mocasinii. Întotdeauna o apuca tremuratul când era aproape de el.

Tamani clătină din cap.

–I-am făcut pentru tine.

–Încă un lucru care să-mi amintească de tine? întrebă Laurel, atingând ineluşul de la gât.

–Niciodată nu poţi avea prea multe amintiri. Tamani înconjură cu privirea poienița. Îşi drese glasul. În primul rând, am fost desemnat să te întreb cum a fost primită propunerea noastră.

–Destul de bine, răspunse Laurel pe acelaşi ton fals formal. Actele vor fi semnate cât de curând posibil. Îşi dădu ochii peste cap. Cred că vor face din asta cadoul meu de Crăciun.

Tamani râse, apoi o trase mai aproape.

–Hai să plecăm de aici, spuse el. Copacii au ochi.

–Nu cred că este vorba despre copaci, spuse Laurel cu ironie.

Tamani chicoti.

–Poate că nu. Pe aici.

O luă de mână şi o conduse pe o cărăruie care şerpuia încoace şi încolo, dar care nu părea să meargă nicăieri.

–Tatăl tău e mai bine? întrebă Tamani, strângând-o de mână.

Laurel zâmbi.

–Îl externează în după-amiaza asta. Intenţionează să se întoarcă la serviciu mâine-dimineaţă, la prima oră. Zâmbetul îi pieri. De asta am venit. Ne întoarcem cu toţii în Crescent City peste câteva ore. Eu... Se uită în jos, la picioare. Nu ştiu când mă mai întorc.

Tamani se întoarse spre ea, cu o privire adâncă, pe care Laurel nu prea ştia cum s-o citească.

–Ai venit să-ţi iei rămas-bun?

Suna aşa de dur cum o spusese el. Ea încuviinţă.

–Pentru moment.

Tamani răscoli frunzele moarte de pe jos cu piciorul desculţ.

–Ce înseamnă asta? Că îl alegi pe David în locul meu?

Ea nu venise aici să vorbească despre David.

–Aş vrea să fie altfel, Tamani. Dar eu nu pot locui în lumea ta acum. Trebuie să locuiesc într-a mea. Ce-ar trebui să fac, să o rog pe mama sau pe David să mă aducă aici din când în când ca să-mi văd iubitul?

Tamani se întoarse şi mai înaintă câţiva paşi, dar Laurel se duse după el.

–Să-ţi scriu scrisori, să te sun? Nu am nici o opţiune aici.

–Ai putea rămâne, spuse el, atât de încet, că abia îl auzi.

–Să rămân?

–Ai putea locui aici... cu mine. Continuă, înainte ca ea să vorbească. O să deţii pământul în curând. Şi există şi o casă. Ai putea rămâne!

Lui Laurel îi trecură prin minte imagini cu o viaţă idilică alături de Tamani, dar se strădui să le îndepărteze.

–Nu, Tam. Nu pot.

–Ai mai locuit aici. Şi totul era bine.

–Bine? Cum aşa? Eram mereu supravegheată şi voi le dădeaţi părinţilor mei elixire de memorie de parcă erau apă!

Tamani se uită în pământ.

–Ţi-ai dat seama de asta?

–Era singura explicaţie logică.

–Nici mie nu mi-a plăcut, dacă te ajută cu ceva.

Ea inspiră profund.

–M-au... m-au făcut şi *pe mine* vreodată să uit? După ce am ajuns aici, adică.

El nu o privi în ochi.

–Uneori.

–Tu ai făcut-o vreodată? spuse ea ezitând.

El se uită la ea cu ochii mari, apoi clătină din cap.

–N-am putut. Se aplecă mai aproape de ea, cu vocea atât de scăzută, că abia îl auzi. Ar fi trebuit s-o fac, o dată. Dar n-am putut.

–Ce s-a întâmplat?

El se scărpină pe gât.

–Urăsc faptul că nu-ţi aminteşti.

–Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

–Erai foarte mică. Eu eram la început – te păzeam de vreo săptămână – şi am fost neglijent, lăsându-te să mă vezi.

–Te-am văzut?

–Da, aveai vreo zece ani în ani umani. Mi-am dus degetele la buze ca să faci linişte şi m-am ascuns după un copac. M-ai căutat un minut sau două, dar, după vreo oră, păreai să fi uitat.

Laurel tăcu îndelung.

–Eu... îmi amintesc asta. Vag. Tu erai?

Ochii lui Tamani străluciră de bucurie.

–Îţi aminteşti?

Laurel întrerupse contactul vizual.

–Puţin, spuse ea încet. Îşi drese glasul. Dar pe părinţii mei? I-ai drogat vreodată?

Tamani oftă.

–De câteva ori. A trebuit, adăugă el, înainte ca Laurel să spună ceva. Era datoria mea. Dar numai de două sau trei ori. Când am ajuns eu aici, erai mai grijulie. Nu mai trebuia să te reparăm o dată pe săptămână. Şi, de fiecare dată când părinţii tăi aflau prea multe, încercam să desemnez pe altcineva. Ridică din umeri. Eu am crezut de la început că e un plan tâmpit.

Laurel tăcu un moment.

–Mersi, cred.

–Nu te supăra. N-ar mai fi aşa dacă ai rămâne acum. Ştii totul. Şi părinţii tăi ştiu. N-ar mai trebui să facem asta.

Ea clătină din cap.

–Trebuie să stau cu părinţii mei. Acum sunt în mai mare pericol decât au fost vreodată. Mi s-a dat responsabilitatea de a-i proteja. Nu le pot întoarce spatele. Ei sunt oameni – şi poate ţie nu-ţi pasă de ei. Dar eu îi iubesc şi nu-i voi lăsa să fie măcelăriţi de primul trol care dă peste mirosul lor. Nu!

–Atunci, de ce eşti aici? întrebă el cu amărăciune.

Ea tăcu vreme de câteva secunde, încercând să-şi controleze emoţiile.

–Nu ştii cât de mult mi-aş dori să pot rămâne? Iubesc pădurea; iubesc... Ezită. Ador să fiu cu tine. Să aud despre Avalon, să-i simt magia în copaci. De fiecare dată când plec, mă întreb de ce o fac.

–Şi atunci, de ce pleci? Vorbea mai tare acum, poruncitor. Rămâi, spuse el, luându-i mâinile într-ale sale. Rămâi cu mine. Te duc în Avalon. *Avalon*, Laurel. Poţi să ajungi acolo. Putem merge împreună.

–Opreşte-te! Tamani, nu pot. Pur şi simplu, nu pot face parte din lumea ta acum.

–Lumea ta.

Laurel dădu din cap şovăitor.

–Lumea mea, recunoscu ea. Familia mea depinde de mine mult prea mult. Trebuie să-mi trăiesc viaţa mea de om.

–Cu David, spuse Tamani.

Laurel clătină din cap, neputincioasă.

–Da, dacă ţii neapărat să ştii. David e important pentru mine. Dar ţi-am spus, nu e vorba de a alege între tine şi David. Nu încerc să decid cine e marea mea dragoste. Nu e aşa.

–Poate nu pentru tine.

Vocea lui era o şoaptă – abia se auzea –, dar Laurel resimţi intensitatea ei ca pe o lovitură fizică.

–De ce anume e nevoie, Laurel? Am făcut tot ce mi-a trecut prin cap. M-am lăsat *împuşcat* ca să te protejez. Spune-mi de ce altceva mai e nevoie, şi o să fac. Orice, numai să rămâi.

Ea se forţă să-l privească în ochi – ochi plini de o emoţie pe care ea nu reuşise niciodată s-o identifice. I se uscă gura când încercă să-şi dreagă glasul.

–De ce mă iubeşti atât de mult, Tamani? Era ceva ce tânjise să-l întrebe de săptămâni întregi. Abia mă cunoşti.

Deasupra lor, cerul bubui.

–Şi dacă – şi dacă nu e adevărat?

Era la marginea unei prăpăstii, aşa se simţea. Şi nu era sigură că avea puterea să sară.

–Cum să nu fie adevărat? şopti ea.

Ochii aceia pasionali o priveau cu ardoare.

–Şi dacă ţi-aş spune că vieţile noastre au fost legate una de alta cu mult timp în urmă? Îşi împleti degetele cu ale ei şi ridică pumnii lor uniţi.

Laurel se uită la mâinile lor.

–Nu înţeleg.

–Ţi-am spus că aveai şapte ani când te-ai dus să locuieşti cu oamenii. Dar în lumea zânelor, erai mult mai mare din punct de vedere mental, ţii minte? Aveai o viaţă, Laurel. Aveai prieteni. Se opri şi Laurel văzu că încerca să-şi păstreze controlul asupra emoţiilor sale. Mă aveai pe mine. Vocea lui Tamani era aproape o şoaptă. Te cunoşteam, Laurel, şi tu mă cunoşteai pe mine. Eram doar prieteni, dar eram prieteni aşa de buni. Eu... eu te-am rugat să nu te duci, dar tu mi-ai spus că e datoria ta. Am învăţat *de la tine* despre datorie şi responsabilitate. Se uită în jos şi îi ridică mâinile la pieptul lui. Ai spus că o să încerci să mă ţii minte, dar ei te-au făcut

să mă uiţi. Am crezut că mor prima dată când te-ai uitat la mine şi nu m-ai recunoscut.

Ochii lui Laurel se umplură de lacrimi.

–Am minţit – cu privire la inel, spuse Tamani, cu vocea domoală şi serioasă. Nu ţi-am dat un inel oarecare. A fost al tău. Tu mi l-ai dat să-l păstrez până când va veni vremea să ţi-l dau înapoi. Ai crezut – ai sperat – că te va ajuta să-ţi aminteşti de viaţa ta dinainte să te duci printre oameni. El ridică din umeri. Evident că n-a mers, dar am promis că voi încerca.

Ploaia rece picură pe braţele lui Laurel în timp ce stătea acolo, în tăcere.

–N-am renunţat niciodată la tine, Laurel. Am jurat că voi găsi o metodă să intru din nou în viaţa ta. Am devenit santinelă imediat ce mi-au dat voie şi am apelat la fiecare favoare pe care mi-o datora cineva ca să fiu trimis la poarta asta. Jamison m-a ajutat. Îi datorez mai mult decât aş putea vreodată să-i plătesc. Îi ridică mâinile către faţa lui şi îi sărută delicat încheieturile degetelor. Te-am privit ani întregi. Te-am privit cum creşti de la o fetiţă la o zână matură. Eram foarte buni prieteni când eram mici şi eu am fost cu tine aproape în fiecare zi din ultimii cinci ani. E oare atât de absurd că m-am îndrăgostit de tine?

Ea tăcu; nu avea ce să spună.

El râse încet.

–Veneai aici şi stăteai lângă pârâu şi cântai la chitară şi din voce. Eu stăteam într-un copac şi te ascultam. Îmi plăcea atât de mult să fac asta. Ai o voce aşa de frumoasă.

Părul îi atârna în cârlionţi uzi şi moi pe frunte. Laurel îl măsură din priviri; pantalonii negri şi catifelaţi legaţi sub genunchi, cămaşa verde şi strâmtă, care i se lipea de piept, şi faţa simetrică, de o perfecţiune la care un băiat uman ar fi putut doar să viseze.

–M-ai aşteptat atât de mult? întrebă ea în şoaptă.

Tamani încuviinţă.

–Şi o să te aştept şi mai mult. Cândva, vei veni în Avalon şi, când va sosi momentul acela, îţi voi arăta ce am eu de oferit în lumea mea; lumea *noastră*. Şi mă vei alege pe mine. Vei veni *acasă* cu mine. Îi cuprinse faţa în mâini.

Pe Laurel o usturau ochii de la lacrimi.

–N-ai de unde să ştii asta, Tamani.

El îşi linse buzele cu nervozitate doar o secundă înainte să zâmbească forţat.

–Nu, spuse el cu o voce răguşită, n-am de unde să ştiu. Mâinile lui pe faţa ei, reci ca gheaţa cu o secundă în urmă, păreau acum să se încălzească de la căldura din ochii lui, în timp ce degetele lui mari îi urmăreau conturul maxilarului. Dar trebuie să cred; trebuie să sper.

Laurel ar fi vrut să-i spună să fie realist – să nu spere ceva ce nu s-ar putea întâmpla niciodată. Dar nu se putea forţa să rostească vorbele. Sunau fals chiar şi în mintea ei.

–Te voi aştepta, Laurel. Voi aştepta atâta timp cât va fi nevoie. N-am renunţat *niciodată* la tine. Îşi lipi buzele de fruntea ei. Şi nu o voi face niciodată.

O trase aproape şi o ţinu strâns, rămânând amândoi în tăcere. Pentru un moment perfect, nu mai exista nimeni altcineva pe lume în afara acestui spaţiu minuscul de pe o potecuţă de pădure.

–Haide, spuse Tamani, îmbrăţişând-o încă o dată. Mama ta se va îngrijora.

Merseră ţinându-se de mână pe cărarea şerpuită până când Laurel începu să recunoască drumul.

–Te las aici, spuse el când ajunseră la vreo treizeci de metri de lizieră.

Laurel încuviinţă.

–Nu e pentru totdeauna, promise ea.

–Ştiu.

Laurel ridică lănţişorul de argint pe care atârna ineluşul de zână şi îl studie – acum avea o semnificaţie mult mai profundă.

–Mă voi gândi la tine, aşa cum am promis.

–Şi eu mă voi gândi la tine, aşa cum am făcut-o în fiecare zi, spuse Tamani. La revedere, Laurel.

Se întoarse şi plecă pe cărarea şerpuitoare, iar Laurel îl urmări cu privirea. Fiecare pas pe care-l făcea părea să-i smulgă o bucată din inimă. Cămaşa lui verde era pe punctul de a dispărea în spatele unui copac, şi Laurel închise ochii strâns.

Când îi deschise, el dispăruse.

Şi parcă toată magia pădurii dispăruse cu el. Viaţa pe care o simţise în jurul ei – magia care se strecura prin poartă. Copacii din jurul ei păreau goi şi fără viaţă acum.

–Stai, şopti ea. Făcu un pas după el şi începu să alerge. Nu! Ţipătul îi izbucni din gât în timp ce dădea crengile la o parte. Tamani, stai! Mai coti după un colţ şi îl căută cu privirea. Tamani, te rog! Continuă să alerge, disperată să mai vadă o dată cămaşa de un verde-închis.

Apoi îl văzu, întors pe jumătate spre ea, cu o expresie precaută pe chip. Ea nu se opri şi nici nu încetini. Când ajunse la el, îl apucă de piepţii cămăşii cu amândouă mâinile, îl trase spre ea şi îşi lipi gura de a lui. Un val de fierbinţeală i se învolbură în corp când îi trase faţa mai aproape, mai strâns. Braţele lui se înlănţuiră în jurul ei şi trupurile lor se contopiră cu o perfecţiune pe care nu se obosi s-o pună la îndoială. Buzele i se umplură cu dulceaţa gurii lui, şi Tamani o ţinu la pieptul lui de parcă ar fi vrut, cumva, s-o tragă în interiorul lui, s-o facă parte din el.

Şi, pentru un moment, chiar se simţi parte din el. De parcă sărutul lor formase o punte între două lumi, chiar şi numai pentru un moment scurt, ameţitor.

Un suspin care conţinea ani de zile de suferinţă îi cutremură pieptul lui Tamani când se desprinse de ea.

–Mulţumesc, şopti Tamani, aproape prea încet ca să fie auzit.

–Eu... Laurel se gândi la David care o aştepta să se întoarcă acasă. De ce, atunci când era cu unul dintre ei, se gândea mereu la celălalt? Nu era corect să se simtă aşa de sfâşiată tot timpul. Nu era corect nici pentru ea, nici pentru David, nici pentru Tamani. Ridică privirea, forţându-se să se uite în ochii lui. Nu ştiu ce se va întâmpla. Dar părinţii mei sunt în pericol. Au nevoie de mine, Tam. Laurel simţi cum îi alunecă o lacrimă pe obraz. Trebuie să îi protejez.

–Ştiu. N-ar fi trebuit să te rog.

–Dacă nu erau ei, aş... *Aş fi făcut ce?* se gândi ea.

Nu ştia răspunsul.

–Mica zână care ţi-a dat inelul; eu nu mi-o amintesc, Tam. Nu-mi amintesc de tine. Dar ceva... o parte din mine îşi aminteşte. O parte din mine ţine la tine, cel de atunci. Coborî privirea. Şi eu ţin la tine acum.

Pe chipul lui Tamani apăru un zâmbet straniu, melancolic.

–Mulţumesc pentru scânteia asta de speranţă, oricât de trecătoare.

–Întotdeauna va exista speranţa, Tamani.

–Acum există.

Ea dădu din cap, îşi forţă degetele să dea drumul cămăşii lui Tamani şi se întoarse pe drumul pe care venise.